

Giới thiệu Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện

Tác phẩm Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện của tác giả Hoa Lan Nhỏ là một câu chuyện ngôn tình sủng thuộc thể loại xuyên không, cổ đại, thúc thúc vs tiểu nương tử, 1 vs 1, có chút H (hắc hắc) Một du học sinh tại Úc trong thời gian nghỉ giữa kì nghe lời bạn rủ rê lên web luyện phim giết thời gian. Nào ngờ ngó một lúc tình dục đã xuyên không vào thế giới của bộ phim ấy, còn làm người qua đường Giáp tận mắt chứng kiến một phần diễn biến của phim. Nàng không có việc làm không có người thân, bắt buộc phải tìm nơi nương tựa. Vậy ai sẽ là người sẵn sàng bảo vệ và nuôi cơm nàng đây? Mời mọi người xem tiếp truyện hay sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Một ngày mùa đông lạnh lẽo ở Canberra, thủ đô nước Úc, tuy trời còn chưa sáng rõ nhưng từ xa vẫn thấy một ít ánh sáng màu vô quýt hắt ra từ cửa sổ của một ngôi nhà nhỏ. Bên trong phòng ngủ, Ngọc Lan ngồi trên giường trùm chăn kín người, chỉ có đầu hơi lộ ra ngoài chăn cùng với đôi mắt to tròn linh động đang nhìn chăm chú màn hình ipad, thỉnh thoảng còn nghe tiếng khóc thút thít phát ra từ trong chăn và tiếng nói truyền cảm từ các nhân vật trong phim truyền hình nhiều tập mà cô theo dõi. Sau một lúc tiếng nhạc kết phim kết thúc, mọi thứ im ắng trở lại, có một tiếng thở dài nho nhỏ như có như không vang lên trong căn phòng nhỏ.

Trời ạ đúng là hành xác mà! Biết vậy cô không nghe nhỏ bạn phòng bên theo dõi bộ phim này rồi. Ở Việt Nam phim phát lên mạng buổi tối, cô nôn nóng muốn xem tiếp nên thường phải dậy sớm lần mò vào web để tiếp tục xem diễn biến. Phim hay như vậy lý nào mỗi ngày chỉ phụ đề có hai tập, đã vậy cuối tuần cũng không phát sóng. Bây giờ trường đại học đang trong kì nghỉ hai tháng, cô đang buồn chán đau khổ lây lất qua mùa đông này. Cố gắng chờ đợi ngày đêm mới chờ được tập cuối, nào ngờ chỉ là kết thúc phần một, cái kết vừa buồn vừa vô duyên như vậy, thật làm cô muốn ngửa đầu lên trời thét dài cho đỡ ức chế mà.

Dùng ngón tay kéo màn hình xuống dưới Ngọc Lan đọc thêm một hồi bình luận cùng nguyên rủa nhóm biên kịch và đạo diễn không có lương tâm của mấy đồng môn nghiệp phim như mình, đọc đọc một hồi cô liền ngáp một cái thật to, quyết định nằm nướng trở lại, bên tai vẫn là nhạc phim “Tĩnh Nguyệt” du dương không ngắt, cô từ từ nhắm mắt chìm vào mộng đẹp.

Trong mộng cô thấy mình bước ra từ một con hẻm, trước mặt là đường cái phồn hoa, có tiếng rao bán hàng, có tiếng người mua hỏi giá cả, sạp hàng nhiều màu sắc bán đủ thứ hàng hoá muôn hình vạn trạng. Có người ra bán bánh bao, lại có tiếng rao bán hồ lô ngào đường. What the hell is it!

Sao lại có người rao bán hồ lô ngào đường ở Úc vậy trời, chắc cô nằm mơ rồi. Không lẽ xem phim thấy người ta ăn mà thèm tới nỗi nằm mơ cũng thấy được luôn sao?

Kinh hoàng qua đi Ngọc Lan khép lại miệng nhỏ, bước thêm vài bước và nhìn xung quanh một hồi mới thấy nhiều người cũng nhìn về phía cô, họ nói nhỏ và chỉ trỏ vào cô. Nhìn lại bản thân mình cô cũng không thấy gì khác lạ, cô đang mặc quần áo ngủ màu trắng viền hồng dạng thể thao rất thịnh hành ở châu á, tay phải cầm ipad. Nhưng mà trong phút chốc cô đã biết tại sao mình lại bị xem như thú lạ rồi a. Những người này căn bản không phải ở Úc, họ cũng không mặc quần áo hiện đại như cô, quần áo họ mặc giống như thời cổ đại ở Trung Quốc vậy. Nhưng khác một điều là nhìn cách họ ăn mặc thấy sạch sẽ tinh tươm không giống như trong phim chiến quốc ngày xưa hơi cũ và bụi bặm. Ngọc Lan một tay ôm đầu một tay cầm ipad ngồi chồm hổ xuống, trong đầu thì hỗn độn suy nghĩ không lẽ mình bị troll, hoặc là mình xuyên không rồi. Chắc điều thứ hai đúng hơn chứ ai rảnh rỗi đem mình từ giường ngủ chạy tới phim trường vậy. Nhưng cô nghĩ hoài cũng không hiểu tại sao nằm ngủ cũng xuyên qua được..

Suy nghĩ một lúc Ngọc Lan thấy người tới xem một lúc một đông, cô nhìn quanh một lượt lại thấy khung cảnh nơi đây hơi quen thuộc, trông giống như cảnh mở đầu phim Sở Kiều truyện mà cô điên cuồng theo dõi. Nơi mà nhóm quý tộc kinh thành phi ngựa như bay trên đường phố Trường An trước cuộc săn người ghê tởm. Trong đầu cô đột nhiên loé lên một tia sáng giống như người sắp chết đuối vớt được cọc cứu mạng. Cô đứng lên hai mắt đảo một vòng sau đó bước nhanh tới một người phụ nữ trung niên nhìn có vẻ phúc hậu, cô nờ nọ cười lấy lòng: “Đại tỷ, tỷ có thể cho ta biết Vũ Văn phủ hướng nào được không?”

“Ồ đây ai không biết Vũ Văn phủ, người đi theo hướng đông đến gần hoàng cung thì thấy được ngay, nguyên một con phố toàn là phủ của danh gia vọng tộc ở Trường An này đây”. Phụ nhân đó đảo mắt nhìn cô, vẻ mặt giống như gặp sinh vật lạ. Cô vẫn cười híp mắt cảm ơn người phụ nữ rồi lấy hết sức bình sinh chạy nhanh về hướng đông. “Nguyệt mặt lạnh và Nguyệt Thất yêu dấu ta đến đây”, bỏ lại sau lưng đám đông người thích bát quái.

Trời không phụ lòng người, khi Ngọc Lan tìm được đến nơi, đã thấy Nguyệt Thất đang bước ra từ cổng chính. Dáng người như vậy khí chất lạnh lùng như vậy thật làm người ta chảy nước miếng a. Bình tĩnh quẹt quẹt khoe miệng, Ngọc Lan chạy thẳng tới trước mặt Nguyệt Thất, cô mở miệng định nói chuyện thì bất giác thấy cổ mình lạnh lạnh. Cô đưa tay sờ sờ bỗng cảm thấy cả người lạnh toát còn rùng mình mấy hồi. Đúng là hoa đẹp thì có gai đây mà, còn hán là trai đẹp suốt ngày cũng chơi đùa cùng kiếm a. Cô lấy hết sức bình sinh và can đảm từ hồi bú sữa mẹ đến giờ, hơi đẩy lưỡi kiếm kè trên cổ mình ra, nhìn thẳng vào mắt người đối diện: “Nguyệt Thất ta muốn gặp Nguyệt công tử”.

Nguyệt Thất nghe thấy cô nương ăn mặc kì quái trước mặt gọi danh tính của mình lại muốn gặp chủ tử không khỏi cảm thấy kì lạ. Lại thấy đồ vật hình chữ nhật trong tay cô gái có một bức họa kì lạ còn lấp loè phát sáng, hán cảm thấy nên để chủ nhân gặp xem sao. Chủ nhân là người thông minh lại am hiểu kì trấn dị bảo trong thiên hạ nói không chừng sẽ có hứng thú tìm hiểu đồ vật kì lạ như vậy. Nghĩ là làm, Nguyệt Thất thu hồi suy nghĩ đồng thời thu

Kiểm tra vào vở, sau đó háng giọng hỏi: “Ngươi là ai? Vì sao biết ta và muốn gặp công tử?”

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ta có tin tức muốn báo cho Nguyệt công tử, ta không có võ công không làm hại hấn được” nói xong cô còn theo bộ nhún nhún vai trông rất vô hại.

“Mười người như ngươi cũng không dám đụng đến công tử nhà ta” Nguyệt Thất nói xong hơi hất đầu đáng vẻ ngươi đi theo ta rồi xoay người đi vào cổng chính.

Ngọc Lan trọng bụng vui mừng một trận, có thể dễ dàng gặp Vũ Văn Nguyệt vậy tốt rồi. Ít nhất cô có thể không phải lo chuyện ăn mặc ở ở thời đại này. Còn đây là nằm mơ hay là xuyên không cũng mặc kệ đi, đã tới đây rồi thì coi như đi du lịch ngắm cảnh ngắm trai đẹp gái xinh miễn phí vậy.

Đi qua một đoạn đường dài đình đài lầu gác, rồi lại qua hành lang gấp khúc, sông hồ cầu nhỏ, non bộ núi đá, phải đi hơn nửa canh giờ đến khi Ngọc Lan mệt mỏi hết hứng thú nhìn thấy cảnh đẹp ý vui mới lớn tiếng gọi “Nguyệt Thất ngươi chính ta hả đi tới Thanh Sơn viện thôi mà có cần xa vậy không, trong phim không tới năm giây là ta thấy cửa viện rồi a”.

Nguyệt Thất nhui mày lạnh lùng đáp “Ngươi nói lung tung cái gì, Vũ Văn phủ rộng lớn nhất nhì thành Trường An, đoạn đường ngươi đi còn chưa được một phần mười của phủ đầu. Ngươi bình thường sống thế nào mà biếng nhác như vậy, còn phải đi thêm một khắc nữa mới đến Thanh Sơn viện”. Trong lòng hấn còn bổ sung thêm ngươi tốt nhất kẻo hết cho công tử nghe vì sao ngươi biết nhiều chuyện trong phủ như vậy nếu không ta cho ngươi chết không có chỗ chôn. Nói đoạn hấn xoay người hướng về phía trước bước tiếp cũng không màng để ý cô gái sau lưng lầm bầm trong miệng còn đưa nắm tay dư dứ nắm đầm vào không khí sau lưng hấn.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Thanh Sơn Viện, thư phòng của Vũ Văn Nguyệt công tử.

Nguyệt Thất gõ cửa, nghe được bên trong có tiếng trả lời, hấn mới đưa mắt ra hiệu cho Ngọc Lan đứng chờ bên ngoài, còn mình thì bước vào. Hấn nhìn thấy công tử ngồi trước thư án nhưng không giống đang đọc sách, mà dường như đang ngắm nhìn cái gì trong tay. Thấy Nguyệt Thất bước vào Vũ Văn Nguyệt liền thu lại chiếc nhẫn của Tinh Nhi vào tay áo. Nguyệt Thất ngắm nghĩ liền biết đó là món đồ quan trọng công tử không muốn để người khác nhìn thấy.

Nguyệt Thất ôm quyền bẩm báo chủ tử: “Công tử, thuộc hạ ra ngoài phủ gặp phải một cô nương ăn mặc cử chỉ hành vi kì quái, lại biết được tên của thuộc hạ và ngài, người đó cầm theo thứ đồ kì lạ phát sáng muốn gặp ngài để báo tin tức nào đó”.

Vũ Văn Nguyệt hơi trầm ngâm một lúc mới mở miệng đáp: “Gọi người vào”.

Ngọc Lan đứng trước cửa thư phòng quan sát một hồi cảnh vật trong sân, trong lòng thầm than sao mà giống cảnh trí trong phim như vậy, dưới chân không yên đi qua đi lại, tay thì lúc sờ cái này lúc sờ cái kia, trong lòng còn nghĩ nếu mấy thứ này mình đem được về hiện đại thì bán được bao nhiêu đây. Nghĩ ngợi lung tung tới hai mắt toan là tiền giấy bay ngợp trời thì bị người ta vỗ bả vai đau điếng. Cô đang tính nổi nóng quay người lại thấy gương mặt yêu tinh lạnh lùng của Nguyệt Thất chân mày hấn nhíu lại mang theo vẻ tìm tòi khó hiểu: “Ta kêu ngươi chờ ở cửa ngươi lại chạy lung tung đi đâu? Ngươi đến đây lấy ấm trà của công tử làm cái gì?”

“Ta... ta chính là muốn rót trà cho Nguyệt công tử” Ngọc Lan cười hắc hắc hai tiếng muốn che giấu cho bản thân mình luống cuống, thấy tài quen chính sự nên buộc miệng nói như vậy. Tay phải cô cầm ấm trà để trở lại bàn gỗ. Nguyệt Thất lại nghĩ cô muốn hạ độc công tử, xuất phát từ cẩn thận hấn nói: “Ồ Thanh Sơn viện này không thiếu tí nữ rót nước pha trà, tiểu nha đầu ngươi không cần phải làm việc này”. Nói đoạn hấn đem trà trong bình đồ hết xuống chậu cây gần đó.

Ngọc Lan thu hết hành động của hấn vào mắt mới bữu môi đi theo hấn vào thư phòng. Hai mắt cô đảo vài vòng trong lòng càng cảm thấy không sai, chính mình đã đi vào phim “Sở Kiều Truyện” rồi, bày trí ở phía sau thư án là rèm trăn châu nho nhỏ, còn có thể thấy được thác nước róc rách chảy bên hồ, không phải là thư phòng của Nguyệt mặt lạnh thì còn ai. Ánh mắt cô đảo trở lại nam tử ngồi trước thư án, gương mặt như phủ sương, cả người trầm ổn, phong thái như trịch tiên, đôi mắt y như có thể nhìn xuyên thấu hết thấy mọi chuyện trên thế gian. Ngọc Lan cảm thấy khi y nhìn vào mình thì bản thân cảm thấy không thoải mái, giống như bị nhìn thấu suy nghĩ, lại giống như học trò đầu tiết học bị thầy giáo gọi lên kiểm tra nhưng không thuộc bài lắm, bị sự khiêm khắc của giáo viên làm cho hoảng sợ, lời nói ra miệng đã chuẩn bị từ trước đến giờ khắc mấu chốt lại bị kinh sợ làm cho không thốt được nên lời.

Thư phòng im phăng phắc. Đợi một lúc không nghe thấy tiếng chào bái phòng cũng không nghe tiểu cô nương trước mặt nói gì, Vũ Văn Nguyệt không nóng không lạnh lên tiếng “Ngươi muốn báo tin tức gì?” Ngọc Lan nghe giọng nói lạnh nhạt của y, cả người mới như từ trong mộng tỉnh lại, mới háng giọng vài cái hỏi: “Tinh nhi còn ở trong phủ sao?” Vừa dứt lời cô thấy ánh mắt Vũ Văn Nguyệt trầm xuống, Nguyệt Thất đứng bên cạnh liền lớn tiếng: “Ngươi lại nói linh tinh cái gì, Tinh Nhi đã mất rồi ngươi còn can rờ như vậy trước mặt công tử”.

Ngọc Lan oánh một tiếng trong đầu, cô chợt hiểu ra mình xuyên vào phim là thời gian Tinh Nhi đã được Trọng Vũ cứu thoát, mà Nguyệt mặt lạnh lại nghĩ

là nàng chết rồi nên y đang trong thời gian đau khổ dần vật vì tình đây.

Ngọc Lan hơi thở dài đúng là ở đời ai cũng không thoát được lưới tình, kể cả người tình tình nguội lạnh như Vũ Văn Nguyệt cũng phải đau khổ vì tình không thôi. Cô muốn an ủi nhưng nhìn mặt của y lạnh lẽo như vậy cô cũng không dám mở miệng chỉ hơi đành tránh sang đề tài khác: “Nguy để phái công tử đến biên cương làm việc dưới trướng Trương Vương chưa?”

Lời nói ra cả Vũ Văn Nguyệt cùng Nguyệt Thất đều sững sờ, tuy nói là hoàng thượng ngày hôm qua mới triệu y vào cung và quyết định chuyện này, nhưng không thể nào có tiếng gió nhanh như vậy. Mà người biết chuyện lại mà một tiểu nha đầu kì lạ.

Vũ Văn Nguyệt không trả lời cô mà ngược lại hỏi: “Người có tin tức gì muốn báo cho ta?”

“Tin tức ta biết cũng không nhiều nhưng ở thời điểm mấu chốt công tử có thể sử dụng được. Ta tới tìm ngài nương nhờ ta sẽ không giấu ngài chuyện của ta. Ta không những biết chuyện ngài sắp đi biên cương, ta còn biết ngài sẽ thành công trở lại Trường An trong vòng ba năm nữa, còn kết giao rất tốt với Trương Vương nữa a”. Không đợi Vũ Văn Nguyệt lên tiếng, Ngọc Lan tiếp tục không ngừng: “Ta còn biết chuyện hết sức quan trọng chính là Tinh Nhi cô nương mà ngài thương nhớ vẫn chưa chết. Nàng ta hiện tại đang hết sức an toàn ngài tạm thời không cần lo lắng cho nàng ta”.

Nghe được tin tức chấn động từ miệng của Ngọc Lan, Vũ Văn Nguyệt cảm thấy toàn thân máu huyết dâng tràn, cả người như được sống lại, giống như có người đưa than sưởi ấm ngày đông vậy. Y kích động vô cùng đứng bật dậy ba bước thành hai đến bên người Ngọc Lan hai tay lay động bả vai của cô gái nhỏ: “Người nói Tinh Nhi chưa chết? Lời người nói là thật? Tinh Nhi hiện nay đang ở nơi nào?”

Bi lay động không ngừng muốn hoa cả mắt, bả vai thì bị nắm đến đau điếng, Ngọc Lan muốn tránh thoát khỏi Vũ Văn Nguyệt nhưng không đủ sức, may có Nguyệt Thất bên cạnh giải vây khuyên bảo, Vũ Văn Nguyệt mới hơi bình tĩnh trở lại.

“Ta không nói được Tinh Nhi ở nơi nào nhưng công tử yên tâm nàng ta sẽ sống thọ nhất triều đại này người không tin ta cũng không có cách nào, dù sao ta cũng chỉ có thể lấy mạng ra bảo đảm mà thôi”.

Vũ Văn Nguyệt trong lòng gào thét muốn đi gặp Tinh Nhi, lại dằn lòng vì lời nói của tiểu cô nương trước mắt, y ra dấu cho nàng ta nói tiếp.

“Ta là Ngọc Lan, ta đến từ thời không khác, ta biết được câu chuyện của các nước Đại Ngụy, Đại Lương kể cả Bắc Yên. Nhưng ta không biết rõ tình tiết chi tiết sơ qua kết cục sau này. Ta biết công tử là người tốt sau này sẽ có tương lai tươi sáng còn có thể cùng người mình yêu nên giai ngẫu. Ta một thân một mình không nơi nương tựa chỉ mong ngài có thể cho ta miếng ăn nơi ở là tốt rồi. Những chuyện ta biết ta nhất định sẽ nói với ngài”. Cô nói xong còn len lén nhìn xem phản ứng của hai nam nhân trong thư phòng.

Vũ Văn Nguyệt cùng Nguyệt Thất đều bất ngờ trước lời nói của cô gái nhỏ. Hai người giống như bị sét đánh trụ ở một chỗ không thể nhúc nhích. Cái gì mà thời không khác, cái gì là biết trước tương lai, giống như người si nói mộng. Khi Nguyệt Thất vẫn còn trong suy tư thì Vũ Văn Nguyệt có định lực tốt hơn, y nhanh chóng hỏi Ngọc Lan làm sao y có thể biết được lời cô nói là thật. Tiểu nha đầu liền đem vật hình chữ nhật trong tay như hiện vật quý cho Vũ Văn Nguyệt xem, cô còn nhỏ giọng giải thích cái vật kì lạ này gọi là ipad có thể xem phim lướt web còn có thể chơi game giải trí gì đó.

Những thứ cô nói y không hiểu được tường tận nhưng cái làm y chú ý nhiều nhất chính là ở trong đó có khuôn mặt mà y ngày nhớ đêm mong, Tinh Nhi của y, đang cầm cung vươn tay như muốn bắn tên, tóc nàng dài buộc cao gọn gàng, đuôi tóc lại như có như không lay động theo gió. Mà người đứng cạnh nàng là Vũ Văn Nguyệt hẳn, bên kia còn có thể từ Bắc Yên Yên Thuận. Bức họa này quá hoàn mỹ quá sống động làm y không khỏi thầm khen người đã họa được công phu như vậy. Y ngăn người nhìn Tinh Nhi trong bức họa một lúc mới ngẩng đầu hỏi Ngọc Lan sau này muốn như thế nào.

Ngọc Lan cũng không khách sáo nói với y nàng chỉ muốn có nơi ăn nơi ngủ, được an toàn sống qua ngày là tốt rồi. Y gật đầu ý bảo Nguyệt Thất sắp xếp cho tiểu cô nương này lại bảo Nguyệt Thất: “Người sai người chăm sóc cho Ngọc Lan cô nương, tạm thời cứ nói với người ngoài nàng là biểu tiểu thư có họ hàng với mẫu thân ta là được”.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3

Ngọc Lan đi vào tiểu viện nơi Nguyệt Thất sắp xếp cho nàng, phòng ở nằm trong một cái viện nhỏ thật không tệ, phía trước có sân nhỏ, phía sau cũng có cây xanh bao phủ. Thời cổ đại không khí đúng là thật tốt, không ô nhiễm không bụi bẩn, con người như sống hoà mình vào trong thiên nhiên vậy. Không gian cũng thật yên ắng không ồn ào đông đúc như ở thành thị luôn luôn nghe được tiếng xe chạy đinh tai nhức óc suốt cả ngày. Nàng thích thú dạo một vòng sân trước sau đó mới bước vào gian phòng dành cho mình.

Vừa vào cửa đã thấy một bàn tròn có bốn cái ghế gỗ hình tròn nhỏ khắc hoa xinh xắn. Sát tường còn kê một trường kỷ dài phía trên còn có một bàn gỗ nhỏ đang để bàn cờ và hai chiếc hộp gỗ nhỏ phân biệt chứa đựng quân cờ đen trắng. Bên phải phòng khách có một kệ nhỏ đang trưng bày vài thứ đồ trang trí mà phía sau kệ chừng hai ba thước là giường ngủ khắc hoa còn phía trước giường hai bên là bàn trang điểm và tủ quần áo.

Ngọc Lan vô cùng hài lòng xem xét căn phòng, nàng thật sự cảm kích đối với sự sắp xếp của Nguyệt mặt lạnh và Nguyệt Thất. Họ không những cho nàng chỗ ở tốt nhất mà Nguyệt mặt lạnh còn cho nàng thân phận rất tốt nữa. Phải biết ở Đại Ngụy này không gì quan trọng bằng thân phận. Theo như

trong phim Sở Kiều và gia đình nàng ta chỉ vì bị coi là nô tì thấp hèn nên chịu phải mọi đắng cay đau khổ đến nỗi kết cục nhận được là cái chết bi thảm của tỷ tỷ và cả nàng ấy. Ngọc Lan nàng may mắn dựa được quý nhân nên không đến nỗi bị xem là nô tì, dù sao trên danh nghĩa là biểu tiểu thư của Vũ Văn phủ sẽ không bị người ức hiếp.

Ngọc Lan đi vài vòng quanh phòng sau đó mới nằm lên giường. Thời đại này không có nệm nhưng họ cũng có trải giường giống như phủ một lớp mền dày lên trên vậy. Tuy không được thoải mái như nằm trên nệm nhưng cũng không quá tệ. Nằm duỗi thẳng lưng được một chốc Ngọc Lan mới cảm thấy hai lòng bàn chân đau nhói, nàng nhìn xuống chân mới nhận ra thì ra mình chỉ đi vớ mà không có giày, khi nãy nàng chạy một mạch đến Vũ Văn phủ rồi lại bị Nguyệt Thất dẫn đi bộ hơn nửa canh giờ nên chân sớm đau không chịu được. Nhưng lúc tình thế cấp bách nàng không nhận ra bây giờ mới cảm thấy đau đớn. Ngọc Lan thở dài nếu biết xuyên không kì lạ như vậy nàng nên mang theo đôi giày Adidas mới mua để đi ngủ cho rồi. (^____^)

Nằm trần trọc một lúc Ngọc Lan mới chụp lấy ipad bên cạnh trượt mở khoá, sau đó mới kiểm tra xem còn bao nhiêu pin. Nàng hơi kinh ngạc khi thấy pin vẫn y như trước lúc nàng ngủ, con số phần trăm hiển thị là 88. Khi nãy nàng đã chỉ cho Vũ Văn Nguyệt rất nhiều thứ còn cho ý xem một đoạn phim Đặc công hoàng phi mà nàng đã tải về máy, nhưng tại sao pin vẫn không có tín hiệu suy giảm. Kì lạ như vậy khiến nàng kích động không thôi. Ngọc Lan vui vẻ vô cùng ít ra nàng có thể có cái tiêu khiển ở thời đại này rồi. Lúc trước nàng tải về rất nhiều truyện ngôn tình, chúng có thể giúp nàng giải trí một khoảng thời gian nữa. Nghĩ đến đây nàng cảm thấy hơi tiếc nếu có thể còn sóng 4G thì tốt quá, như vậy nàng vẫn có thể vào mạng tra cứu thêm thông tin về truyện này, vì phim nàng xem chỉ mới ra hết phần một, nàng lại không xem truyện này trước đó nên thật sự không rõ chi tiết của cốt truyện. Phải chi lúc trước có tải truyện này là tốt rồi, vì nàng xem phim trước lại nghe nhiều người bình luận phim và truyện không giống nhau lắm nên cũng lười vào đọc. Giờ nàng mới chân chính cảm thấy lười biếng mới thật là tai hại.

Ngọc Lan khoá máy để qua một bên giường mới ngồi dậy đi ra gian phòng ngoài, vừa ngồi xuống muốn rót trà uống thì có người gõ cửa. Nàng đứng dậy đi đến mở cửa liền thấy một cô nương nhỏ tuổi hơn mình tóc búi hai bên, trên búi tóc còn đeo trâm có chuông sắt, trên tay còn bưng một khay quần áo cùng giày thêu hoa. Cô nương vô cùng tò mò nhìn Ngọc Lan, nhưng rất nhanh liền cúi đầu hành lễ: “Biểu tiểu thư, nô tì là A La, được phái tới đây hầu hạ tiểu thư”.

Ngọc Lan biết cô nương tên A La này là một nô tì thường xuyên giúp đỡ Sở Kiều là một cô bé tốt bụng. Nàng vui mừng vô cùng cảm thấy nhưng đã quen biết từ trước mới kéo A La vào phòng xoay nàng ta vài vòng. Nàng nhìn ngắm tiểu nha hoàn một hồi mới nói: “A La trong phim ta thấy người thật ngốc nghếch dễ thương không ngờ nhìn ở ngoài đời càng thấy người dễ nhìn như vậy”.

A La bị Ngọc Lan làm cho rối loạn một hồi mới sức tỉnh: “Biểu tiểu thư biết nô tì sao? Còn có cái gì là ở trong phim?”

Ngọc Lan biết mình luống cuống rồi nàng cười gượng hai tiếng: “Không có gì ta chính là nói người là một cô nương tốt bụng dễ thương” nàng còn thêm vào “ Sau này ta coi người như chị em không cần câu nệ tiểu tiết người gọi ta là Lan tỷ tỷ được rồi, còn gọi tiểu thư gì đó ta nghe không quen”.

“Nô tì không dám, biểu tiểu thư cô tha cho nô tì đi” A La lập tức quỳ xuống. Ngọc Lan thấy vậy tim đập thon thót. Trời a nàng nhớ lại lúc nàng ở Úc, sống đối diện nhà có một gia đình người Hàn Quốc, có một ngày có người em của họ đến chơi, gặp nàng người đó cuối gặp người chín mười độ chào nàng làm nàng giật bắn cả người. Nay A La còn quỳ xuống đất dập đầu với nàng nữa chứ, cái cảm giác quái lạ bất an này làm nàng hơi sợ hãi, thật khó thích ứng.

Nàng mới nâng tiểu nha hoàn dậy rồi mới lựa lời nói: “Ta nay sống nhờ Vũ Văn phủ ta lại cùng trang lứa với em, em không cần quá e dè, ta cũng chỉ muốn có thêm một người bạn mà thôi”.

Vừa dứt lời đã thấy A La lệ tuôn như trân châu trong suốt nàng còn sụt sùi nói: “Biểu tiểu thư người thật tốt không coi rẻ bọn nô tì như chúng em, phải biết nô tì sinh mạng như cỏ rác. Biểu tiểu thư đối với em tốt em nhất định cần cố gắng vành quyết hầu hạ tiểu thư thật tốt”.

Ngọc Lan trên đầu giống như có quạ đen bay qua, trời ạ nàng chỉ sợ người ta quỳ gối trước mặt mình và lại không quen xưng hô như thời phong kiến vậy, chứ nàng chưa có làm gì tốt mà tiểu cô nương trước mặt nhìn nàng như nhìn thấy thánh sống vậy a. Nàng nuốt mấy ngụm nước bọt, nhờ A La giúp mình đem đến một ít thuốc chữa thương cho chân của nàng, lại hỏi nàng ta có thể hay không đem một cái bình lớn chứa đầy nước sôi để nguội vào đặt ở trong phòng để nàng uống mỗi ngày. Ngọc Lan thật không hiểu sao cô nhân có thể uống trà thay nước như vậy, lại còn sử dụng chung trà bệ tí nước trà còn không đủ thấm giọng a.

A La nghe theo lời sai bảo của Ngọc Lan sau khi thu xếp xong xuôi mới giúp Ngọc Lan thay đổi y phục và chải đầu cho nàng. Ngọc Lan ngại ngần không muốn để A La giúp đỡ nhưng nàng nhìn thấy tầng tầng lớp lớp áo váy như vậy đành bất lực đứng im cho tiểu nha hoàn làm hết thấy. Lúc trước nàng xem phim chỉ thấy y phục của người xưa đẹp vô cùng, nhất là của các tiểu thư đài các thì ôi thôi đủ màu đủ sắc, áo váy dài thướt tha tà áo phiêu phiêu theo gió thật lãng mạn. Bây giờ nàng được khoát lên bộ áo như vậy mới cảm thấy được cái gian nan của quý bà quý cô thời xưa. Nàng phải mặc lên người ít nhất bốn lớp áo nào là yếm, trung y, váy dài, rồi sau cùng mới đến áo khoát ngoài. Mặc y phục và chải đầu thôi cũng gần một canh giờ, chưa kể tiểu A La vô cùng ngạc nhiên cái áo ngực hiện đại của Ngọc Lan, còn hỏi sao nàng lại có cái yếm kì lạ như vậy, làm cho Ngọc Lan phải đau đầu suy nghĩ cách ứng phó để làm thỏa mãn sự tò mò của tiểu nha hoàn mới nhậm chức của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Từ lúc Ngọc Lan xuyên không đến đây, chỉ gặp Vũ Văn Nguyệt hai lần, lần thứ hai nàng gặp là đêm trước khi y xuất phát đi biên cương. Y ngoài hỏi nàng mọi chuyện có quen không còn có cần dặn không được để lộ bất cứ tin gì liên quan đến thân thế của nàng. Càng không thể để người khác nhìn thấy được máy ipad nếu không bản thân nàng sẽ gặp nguy hiểm. Y còn nói mọi việc phải nghe theo Nguyệt Thất, sau này y trở về sẽ tìm cách hỗ trợ nàng trở về thế giới của mình. Ngọc Lan cảm thấy cảm động vô cùng Nguyệt mặt lạnh ngoài lạnh trong nóng, y luôn giúp đỡ người khác mà không cần đền đáp và lại càng không kể công mắc, kệ dù người y giúp hiểu lầm y cũng mặc, miễn người đó an toàn là tốt rồi. Như vậy nên mới có chuyện Yến Tuấn và Sở Kiều hiểu lầm xem y như kẻ thù nhưng y mới thật sự là ân nhân của họ.

Sau khi Nguyệt Thất tiễn chân công tử của hắc, hắc quay trở lại phủ ở cửa gặp được hai tiểu nha đầu lén la lén lút trốn trong bụi cây gần đó. Tâm trạng không tốt của hắc bỗng có chút thay đổi, hắc đi lại gần bụi cây đằng hắng hai tiếng: “Hai con chuột lớn như vậy trốn trong bụi rậm không nhìn thấy cũng khó”.

“Ngươi mới là chuột cả nhà ngươi đều là chuột”.

“Lén lút thập thò ở đó không phải chuột thì là gì?”

“Chúng ta đang chơi trốn tìm ngươi để ý làm gì?”

“Àn, ta theo lệnh công tử định dẫn ngươi ra dạo phố ngươi muốn chơi trò chơi gì đó cũng tốt vậy ta không cần đi nữa”

“Ủầy, Nguyệt Thất đẹp trai hào hoa phong nhã, ngươi đại nhân đừng trách tiểu nhân a.....”

Ngọc Lan dưới chân như có lò xo nhảy thật nhanh đến bên cạnh Nguyệt Thất còn cười tươi như hoa lấy lòng hắc. Nguyệt Thất từ nhỏ đã theo cạnh công tử vào sinh ra tử nên tính tình theo đó mà cứng nhắc vô cùng, nhưng hắc không hiểu sao khi đứng cạnh tiểu nha đầu trước mặt lại cảm thấy mình giống như đàn bà chanh chua ngoài chợ, nhất định phải cùng nàng ta tranh cãi mới có cảm giác thành tựu. Thôi thôi, dù sao tiểu nha đầu còn ngây thơ không hiểu sự đời hắc mới không thêm quan tâm nàng luôn đối nghịch với hắc. Hắc không có huynh đệ tỷ muội bây giờ xem như có một muội muội tính nghịch vậy cũng cảm thấy có chút vui vẻ ngày qua ngày, hắc cũng không cảm thấy tịch mịch nữa.

Ngọc Lan hào hứng vô cùng nàng không quan tâm tới Nguyệt Thất đang đánh giá mình, nàng kể sất lại hai tay còn ôm lấy cánh tay Nguyệt Thất giống như đang vui mừng gặp được bạn thân thiết, vừa đi vừa hỏi Nguyệt Thất bây giờ đi luôn có được không, lại huyền thuyên hỏi nơi này có gì vui nơi kia có bán gì ngon không, mặc kệ Nguyệt Thất mấy lần muốn bỏ tay nàng ra còn nói cái gì nam nữ thọ thọ bất thân.

Nàng mặc kệ hắc nàng nghĩ bạn bè đều như vậy ôm cánh tay quàng vai là chuyện bình thường nhưng nàng lại quên mất nàng đang ở cổ đại, hành động của nàng thật làm người ta miên man suy nghĩ. Còn có tiểu nha hoàn tội nghiệp đã bị biểu tiểu thư lo ăn chơi mà quăng ra sau đầu mất rồi.

Nguyệt Thất dẫn nàng tham quan một vài khu vực nổi tiếng của thành Trường An rồi mới dẫn nàng vào một túp lều ở phía Tây thành. Ngọc Lan buổi sáng do tìm cách ra ngoài nên bữa sáng không ăn gì nhiều lại mới cùng Nguyệt Thất đi dạo một vòng lớn nên đã sớm bụng đói dính vào lưng. Nàng vừa định hỏi tiểu nhị thực đơn đầu đã bị Nguyệt Thất lườm một cái, hắc nhanh chóng đọc ra tên vài món ăn nghe có vẻ rất ngon lại bảo tiểu nhị cho thêm bình trà nữa. Đợi tiểu nhị đi khỏi Ngọc Lan mới hỏi hắc: “Sao ngươi không cho ta hỏi hắc đưa thực đơn cho ta chọn món?”

Lúc này hắc mới lạnh nhạt lên tiếng: “Ngươi nghĩ đây là quê nhà hiện đại gì đó của ngươi? Ở đây chúng ta không có thực đơn gì như ngươi nói, toàn bộ món ăn đều khắc trên bảng gỗ treo trên tường, nhưng ta cũng tò mò ngươi biết đọc chữ của chúng ta sao?”

“Ngươi...” Ngọc Lan cảm thấy xấu hổ vô cùng, nàng dù sao cũng là học sinh giỏi ở Việt Nam, sau đó lại được ba mẹ cho đi du học ở Úc, tuy chưa tốt nghiệp nhưng dù sao đã học đại học được hai năm, nay lại bị cổ nhân chê cười không biết đọc chữ. Nàng tức giận muốn đứng dậy vỗ bàn nhưng lại sợ lời nói ra làm hắc mất hứng lại bắt nàng hỏi phủ, nên đành lườm nguyệt hắc cho đỡ tức.

Nàng đảo mắt về phía bảng gỗ treo trên tường bỗng nàng mở lớn hai mắt kinh ngạc vô cùng. Những chữ điêu khắc trên gỗ kia giống như có một phép lạ nào đó mà khi nó đi vào mắt nàng nàng như nhìn thấy được phụ đề nổi trong phim vậy. Phát hiện kì lạ này khiến nàng vừa lo sợ vừa mừng rỡ vô cùng. Ít ra nàng không phải là một kẻ thất học một chữ bẻ đôi cũng không biết nữa rồi. Lại nói nàng cũng sức nhớ ra từ lúc nàng xuyên qua phim đến nay, nàng luôn ngôn ngữ của người nơi này, nàng dễ dàng nghe và hiểu họ nói nhưng điều kì quái là trước đó nàng không hề học tiếng hoa nha. Đúng là mọi chuyện xảy ra thật thần kì vượt ra ngoài sức tưởng tượng của nàng.

Vui mừng qua đi, Ngọc Lan mới cười gian nhìn về phía Nguyệt Thất. Nàng nói: “Thất ca, chúng ta đánh cuộc không?”.

Nguyệt Thất có hơi giật mình khi nghe “thất ca” từ miệng tiểu nha đầu, khi nào lại trở nên lễ phép như vậy. Nhưng hắc trấn định rất nhanh sau đó mới nhàn nhả rót trà vào chung rồi mới nhướng mắt ý hỏi muốn đánh cuộc cái gì. Ngọc Lan chỉ chỉ bảng thực đơn trên tường: “Đánh cuộc xem ta biết đọc chữ hay không, nếu ngươi thua chỉ cần đưa ta 10 lạng bạc là được”.

Nguyệt Thất uống một ngụm trà mới thông ở thả nói: “Ngươi biết đọc biết viết liên quan gì tới bạc của ta”.

“... ..”

Muốn đấu với cổ nhân vậy phải xem ngươi có bản lĩnh hay không a.

===== Đây là giải ngân cách thời gian hai năm sau =====

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới đây mà Ngọc Lan đã ở Đại Ngụy hơn hai năm, nàng cũng luôn lưu ý tin tức bên ngoài ví như tin liên quan đến Thế tử Yến Tuấn và người hầu của hắc Sở Kiều, tình hình của Nguyệt công tử, cũng như thời cuộc bên ngoài. Những tin tức nàng thu thập được đều giống như

những gì trong phim miêu tả, nàng cũng chưa thấy có gì đi lệch quỹ đạo.

Còn ở nơi nào nàng thu thập tin tức, dĩ nhiên đều do tiểu A La của nàng buồn chuyện cùng các nữ nô trong phủ, trong hai năm qua nàng là biểu tiểu thư hoà đồng thân thiện trong mắt của hạ nhân Thanh Sơn viện. Họ vô cùng yêu thích vị chủ tử này vì nàng không bao giờ vô cớ giận chó mắng mèo với hạ nhân, hơn nữa nàng hay trở tài nấu nướng, cho họ nếm thử những món ăn mới lạ ngay cả từ lâu nổi tiếng thành Trường An cũng chưa từng làm qua.

Mà hiện tại biểu tiểu thư của họ đang ngồi rầu rĩ trong phòng, thời gian đầu đến đây nàng hào hứng vô cùng vì nghĩ ở đây du lịch một thời gian rồi chắc một đêm nào đó, sau khi tỉnh ngủ nàng lại trở lại căn phòng trọ bé xinh của mình ở Úc châu, nào ngờ nàng lăn lộn qua hai năm mỗi sáng tỉnh lại vẫn thấy màn treo rèm phủ giường gỗ khắc hoa như cũ. Ngọc Lan ngồi tại bàn gỗ hai tay chống cằm mắt nhìn ra phong cảnh bên ngoài cửa sổ, nàng suy nghĩ thật nhiều, cảm giác mơ hồ không biết mình hiện tại ở Đại Ngụy chỉ là giấc mộng hay là cuộc sống của nàng ở hiện đại mới là mộng. May mắn nàng vẫn còn giữ lại bằng chứng liên quan tới hiện đại như quần áo và máy tính bảng của nàng, bằng không nàng cũng mơ hồ không rõ thế giới nào mới là chân thật.

Nàng ở đây một thời gian nên biết được cái khổ cực của người nghèo có thân phận thấp kém, mạng sống của bản thân cũng không do mình định đoạt. Nàng tuy trên danh nghĩa là tiểu thư ở phủ Vũ Văn nhưng cũng không thể suốt đời ăn nhờ ở đậu như vậy được. Còn lấy chồng sinh con nàng cũng không nghĩ tới và cũng dám nghĩ. Nếu một ngày nàng thật sự yêu một người rồi thành gia lập thất sau khi ngủ một đêm lại biến mất không thấy tung tích vậy chồng con nàng phải làm sao bây giờ. Ngọc Lan mơ mơ hồ hồ nghĩ tới nhức đầu còn nằm dài ở trên bàn thờ sùen sọt, bỗng cửa bật mở, tiểu A La lao vào phòng như tên bắn còn kích động vô cùng: “Lan tỷ tỷ, Lan tỷ tỷ, Nguyệt công tử về rồi”.

“Hắn hồi phủ rồi sao?” Ngọc Lan ngồi bật dậy trên ghế hỏi lại.

“Công tử vào hoàng cung trước chắc trong chốc lát sẽ hồi phủ thôi, Lan tỷ tỷ có cần sửa soạn lại để gặp công tử không?” Tiểu A La hào hứng vô cùng.

Ngọc Lan nhìn tiểu nha hoàn của nàng đang vui vẻ không nỡ dập tắt lửa của nàng ta. Hạ nhân trong phủ hầu hết đều nghĩ nàng là chủ mẫu tương lai của Thanh Sơn viện vì trước giờ ngoài Sở Kiều ra chỉ có nàng là nữ nhi trụ lại ở trong viện lâu nhất, lại mang danh biểu tiểu thư có họ hàng với Nguyệt công tử, mà thời này biểu ca biểu muội lấy nhau nhiều như sao trên trời a.

Nàng tuy giải thích rất nhiều lần với đám tam cô lục bà này nhưng họ chẳng hề đoái hoài tới mà còn tự nghĩ ra là do nàng ngại ngùng không dám nhận. Qua một thời gian nàng mới mặc kệ lời đồn đó, khi nào Sở Kiều và Nguyệt mặt lạnh ở bên nhau thì mọi chuyện sẽ rõ ràng thôi. Ngọc Lan lại đi vào nội thất nhìn qua gương thấy đầu tóc mình nhếch nhác vô cùng có lẽ khi nàng suy nghĩ lơ đãng vô tóc mới lộn xộn như vậy.

“Vậy phiền tiểu A La yêu quý sửa sang lại giùm ta nhé”, Ngọc Lan nói rồi phối hợp ngồi xuống ghế trước bàn trang điểm. Nàng bảo tiểu nha hoàn chải một kiểu tóc nhẹ nhàng tết tóc hai bên đầu rồi phía sau lại để buông thả tự nhiên. Tiểu A La còn giúp nàng dùng dây lắc kết hợp chuông bạc nhỏ treo ở hai bên búi tóc, khi nàng di chuyển phát ra âm thanh vui tai vui mắt. Sau đó nàng lại thay một bộ váy kết hợp hai màu trắng và xanh lục, hai ống tay áo có độ rộng vừa phải, tà áo nhẹ nhàng rũ xuống bên dưới là gầy trắng để bồi có thêm thêm hai cụm mây nhỏ nhỏ đáng yêu như phim hoạt hình ở hiện đại. Một canh giờ sau liền có hồi báo của gia nhân là Nguyệt công tử trở lại. Tiểu A La mau chóng thúc giục Ngọc Lan đi gặp Vũ Văn Nguyệt, đúng là hoàng thượng không lo nhưng thái giám vội, bất quá thái giám này cũng lưa sai phi tử cho hoàng thượng rồi a.

Ngọc Lan thông thả đi qua chính viện của Vũ Văn Nguyệt, nàng vừa đi vừa hồi tưởng lại những chi tiết trong phim. Nếu Nguyệt mặt lạnh trở về rồi thì Tương Vương và tên Vũ Văn Hạo chết tiệt kia cũng đã trở lại Trường An. Như vậy sắp xảy ra nhiều chuyện khiến nhiều người mất mạng, mà tất cả đều do sự an bài của Yến Tuấn và Sở Kiều để họ có thể thoát hiểm trở về Bắc Yên.

Vừa đi vừa nghĩ nên chẳng mấy chốc mà nàng đã bước đến cửa chính viện, nàng nhìn quanh một lượt mới thấy Vũ Văn Nguyệt đang ngồi trong đình hóng mát thưởng trà. Nhìn qua khung cảnh chung quanh và người ngồi trong đình như trích tiên đúng là cảnh đẹp ý vui khiến cho tâm trạng lo âu của Ngọc Lan cũng vui bớt phần nữa. Nàng cười híp mắt đi vào trong đình chào hỏi y, lại tự nhiên ngồi xuống đối diện: “Nguyệt công tử chúc mừng ngài công thành danh toại bình an trở lại Trường An nha”.

Sau đó nàng chớp mắt mấy cái mới hỏi hắn: “Ngài gặp qua Tinh Nhi?”

“Khụ khụ...” Vũ Văn Nguyệt ho khan không ngừng, nước trà vừa đi xuống yết hầu lại như bị cản trở lại. Cái tiểu nha đầu à không tiểu cô nương tinh quái ở trước mặt giống như gián điệp của y, chuyện gì cũng biết. Y hôm qua bí mật đi hoàng lăng trông chừng Vũ Văn Hoài, nào ngờ gặp phải Tinh Nhi trộm mộ, lại bị trảo kiếm với nàng ta, hắn không nói với ai nào ngờ tiểu cô nương này lại biết rồi. Vũ Văn Nguyệt không tự nhiên rót thêm một đợt trà mới, qua một lúc mới nói: “Đã gặp qua”.

“Lần sau ngài nên yêu cầu nàng đến đây gặp ngài đi, ta thật mong gặp được nàng ấy một lần, không phải ngài có khế ước bán thân của nàng ta sao?” Hai mắt của Ngọc Lan cong cong thành hình trăng lưỡi liềm, nàng thật mong Sở Kiều và Nguyệt mặt lạnh sớm ở bên nhau nha, hai người này thật đẹp đôi hơn nữa cũng chỉ có y là thật tâm đối đãi Sở Kiều, y có thể vì nàng ta mà vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần, vậy mới biết thế nào là yêu không hối tiếc.

Nàng hâm mộ Sở Kiều có được người yêu mình chân thành như vậy, không biết sau này liệu có thể có người nào đối xử tốt với nàng giống vậy hay không?

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Vũ Văn Nguyệt đưa mắt nhìn Ngọc Lan, đã hai năm trôi qua nhưng nàng vẫn không thay đổi một chút gì. Vẫn là thích gì nói đó, thao thao bất tuyệt như vậy, lại còn thích trêu chọc người khác.

Hắn đánh giá xong lại nhả ra câu hỏi không liên quan: “Tĩnh nhi vì sao phải trộm mộ?”

Vũ Văn Nguyệt không trả lời câu hỏi của Ngọc Lan mà y lại hỏi lại nàng một câu như vậy.

“Ngài thông minh như vậy phải nghĩ ra rồi, ngài cứ làm theo phán đoán của mình đi, ta tin ngài sẽ làm được tốt nhất” Ngọc Lan nói.

Vũ Văn Nguyệt tay cầm chung trà nhấp một ngụm nhỏ, hần hỏi người khác mà cũng như tự hỏi bản thân mình: “Yến Tuấn quay về Bắc Yến, Tĩnh Nhi sẽ đi theo hắn, ta nên giữ nàng lại sao?”

Ngọc Lan gãi gãi đầu, sau đó nhún nhún vai nói lên suy nghĩ của mình: “Cái này.... yêu một người không hẳn phải giam người đó bên mình, ngài cho cô nương ấy tự lựa chọn đi, để nàng ta biết ai mới là người thật sự yêu mình, nếu là của ngài thì sẽ là của ngài không người nào có thể cướp được”.

Vũ Văn Nguyệt hơi trầm tư liền không nói tới đề tài này nữa.

Hai người lại nói đến chuyện tìm cách quay về thời đại của Ngọc Lan, nàng cũng miêu tả cho Vũ Văn Nguyệt nghe làm sao nàng lại có mặt ở đây, nhưng mọi chuyện cũng không rõ ràng lắm. Nàng còn nói chuyện kì lạ về chiếc máy tính bảng của nàng, hai năm qua vạch năng lượng vẫn như cũ không có chút suy suyền, mặc kệ là nàng sử dụng nó nhiều như thế nào. Vũ Văn Nguyệt nhủ mảy suy nghĩ, mọi vật đều có giới hạn của nó, vượt qua giới hạn thường kết quả cũng không có gì tốt đẹp. Y lại nhìn Ngọc Lan một chút, sau đó nói: “Người cũng không thay đổi”.

“Hả?” Ngọc Lan có chút nghe không hiểu.

“Hai năm qua, người vẫn như cũ bề ngoài không thấy thay đổi. Ta đoán, những thứ thuộc về người hoặc là thời không người đã ở, bị thời gian đóng băng”

“Công tử không ngại giải thích một chút?” Mấy vấn đề thuộc lĩnh vực khoa học này nàng rất dốt a.

Vũ Văn Nguyệt thờ dãi một tiếng như có như không, đang muốn giảng giải cho nàng thì có Nguyệt Thất báo là có Tương Vương đến phủ. Ngọc Lan thích nhất là được nhìn thấy bộ sưu tập nam nữ chính lẫn phụ trong phim, liền quảng hết thắc mắc về chuyện xuyên không của nàng, năn nỉ Nguyệt công tử cho nàng gặp vị thất vương gia này, nàng thấy hắn ở trong phim diễn khá tốt nàng cũng có hảo cảm a.

Thời gian chưa đến một tuần trà đã thấy một nam tử hai tám hai chín tuổi, mặc áo bào bằng gấm màu đen có hoa văn bạc, gương mặt chữ điền tràn đầy chính khí, oai phong凛冽 bước vào đình hóng mát. Hắn mở miệng chào hỏi Vũ Văn Nguyệt bằng giọng nói trầm ấm mê hoặc vô cùng, Ngọc Lan thấy người này nếu sinh ở thời không của nàng không làm giáo sư thì cũng phải là doanh nhân thành đạt nha. Đàn ông như vậy giống như bãi đậu xe, chỗ tốt nhất luôn có người giành chỗ trước, làm sao cũng không tới lượt mình có được. Nhưng đừng nói ở hiện đại, ở Đại Ngụy này hắn cũng không phải mặt hàng giá rẻ a, vợ con của hắn ở phủ sợ không nhiều cũng phải hơn nửa tá rồi nha. Đúng là đàn ông tốt ở thời nào cũng đắt hàng vô cùng.

“Ngài từ hoàng cung chưa về nhà đã nhanh chóng tới phủ của ta sợ người khác không biết chúng ta ngồi cùng một thuyền sao?” Nguyệt mặt lạnh không nóng không lạnh lên tiếng với thất vương gia.

Ngọc Lan ở bên cạnh cuối thấp đầu phì cười, không ngờ y lại nói câu nói y như trong phim vậy, đúng là không nể mặt ai hết, kể cả hoàng tử cũng bị troll không thương tiếc nha. Nguyên Triệt cũng không chịu thua đáp lại vài câu rồi mới tò về gạt mình hỏi tới Ngọc Lan: “Thất lễ rồi, cô nương đây là...?”

Nàng cười cười đứng dậy hành lễ báo danh tính và thân phận xong mới ngồi trở lại rót trà cho Nguyệt công tử và Tương Vương.

Aiii.....Nam thần quá nhiều, đúng là Sở Kiều quá may mắn được nhiều người tài hoa xuất chúng như vậy mến mộ nàng ta. Trong bình luận phim mọi người nói Tương Vương này, trong truyện bản gốc cũng là cây si của Sở Kiều, nhưng trong phim lại không có tình tiết này, lại nói trong phim hắn đã có vương phi nên chắc sẽ khác nguyên tác một chút.

Nguyên Triệt đưa mắt đánh giá biểu muội của Vũ Văn Nguyệt, nàng nhìn qua không xinh đẹp động lòng người nhưng thẳng ở chỗ khí chất linh động, đôi mắt giống như biết nói, đáng yêu đáng yêu, khi nói chuyện cùng Vũ Văn Nguyệt bộc lộ tính tình còn hơi trẻ con, giống muội muội cùng cha khác mẹ với hần Nguyên Thuần công chúa. Nguyên Triệt vừa bàn chuyện cùng Vũ Văn Nguyệt vừa xem xét Ngọc Lan, hần cảm thấy nếu muội muội Nguyên Thuần không muốn thành thân với Vũ Văn Nguyệt thì biểu tiểu thư này cũng quá không sai. Trong lòng hắn không muốn Vũ Văn Nguyệt qua lại cùng Sở Kiều nên mong y sớm thành gia lập thất thì tốt rồi.

“Ngài còn nhìn không sợ tiểu cô nương người ta ngại ngừng sao?” Vũ Văn Nguyệt không nóng không lạnh lên tiếng làm cho Nguyên Triệt sực tỉnh, hần lúng túng một lúc rồi cầm vội miếng bánh màu lục hình thỏ con lên cắn một miếng định che dấu luống cuống. Bánh vừa trôi qua yết hầu cảm giác có vị trà xanh thoang thoang tươi mát vô cùng, lại cảm thấy không có vị ngọt quá đậm như bánh thường thấy trong cung. Hắn mới hỏi Vũ Văn Nguyệt bánh này là do đầu bếp của phủ làm hay mua ở bên ngoài, ăn ngọt mà không ngán nếu có dịp hắn cũng muốn đem thử vài miếng cho hai đứa bé nhà mình. Vũ Văn Nguyệt không nói gì lại nhìn về phía biểu muội trên danh nghĩa.

Ngọc Lan thấy có người khen tài bếp núc của mình nhìn không được một hồi vui vẻ, nàng cười híp mắt đáp “Bánh thỏ con vị trà xanh này là do thần nữ làm, vương gia nếu ngài thích ngày khác làm xong ta sẽ đưa qua phủ cho ngài nha”. Nói đoạn nàng tươi cười, hai mắt cong cong như trăng non, tay ngọc cầm lấy miếng bánh, hành động tự nhiên đưa đến bên miệng Nguyên Triệt ý bảo hân ăn thêm nữa. Nguyên Triệt hơi bất ngờ vì hành động của vị biểu tiểu thư này, chỉ biết đưa mắt nhìn nàng, hân còn chưa biết xử sự thế nào đã nghe Vũ Văn Nguyệt ho khan vài tiếng.

Ngọc Lan nghe tiếng Nguyệt mặt lạnh ho liền biết ý hân là cử chỉ mình có vấn đề. Nàng bèn cười ha ha giả là rồi đem bánh trở lại cắn một miếng. Ngọc Lan trong lòng cảm khái, đôi khi sống ở cổ đại cũng thật khó, hành động của nữ tử thường phải khép nép trong khuôn khổ nhất định, lại luôn phải gồng mình để ý và không được làm chuyện vượt quá lễ nghĩa.

Nàng trước đây hành động tự do đã quen, và lại nàng vẫn thường đút đồ ăn cho mấy nha hoàn và Nguyệt Thất nha, nàng cũng đâu thấy họ phản ứng khác lạ. Và lại, đây là thói quen sau khi nàng rời gia đình đến Úc châu học tập. Thời gian đó rất cô đơn, cũng may là có gia đình hàng xóm người Hàn Quốc làm quen kết bạn, người vợ tính tình nhu mì nhân hậu, rất thích đút nàng ăn thử đồ chị ấy nấu, cũng giống như mẹ nàng lúc trước vậy. Nàng ăn riết rồi thành thói quen và cũng bị ảnh hưởng bởi hành động nhiệt tình đó, cho rằng đó là cách để biểu hiện sự quan tâm và lòng hiếu khách.

Nguyên Triệt hàn huyên cùng Vũ Văn Nguyệt trong đình nhưng nhất cử nhất động của người kia đều thu vào trong mắt. Khi hân thấy Ngọc Lan tươi cười đưa bánh đến bên miệng hân, hân lại có cảm giác quen thuộc cùng rung động kì lạ. Khi nàng đi hân lại dõi theo đến khi bóng nàng khuất sau cửa viện, thì tiếng nói của Vũ Văn Nguyệt mới kéo lại hân về với thực tại. Ở trong lòng hân lại mong đến lúc nàng thật sự làm điểm tâm đem đến vương phủ như vậy có thể sớm gặp mặt một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Tương Vương Phủ.

Đây là lần thứ hai Nguyên Triệt gặp lại Ngọc Lan, nàng theo Vũ Văn Nguyệt đến thăm viếng vương phủ, còn mang theo điểm tâm mà nàng đã hứa làm cho hai vị tiểu công tử. Nguyên Triệt cũng không khách khí vui mừng nhận lấy hộp gỗ hai tầng đựng điểm tâm, giao cho nha hoàn đưa đến viện của tiểu thể tử và nhị công tử. Nha hoàn đi rồi, Vũ Văn Nguyệt và Nguyên Triệt bắt đầu nói chuyện về chuyện lập hàng rào bảo vệ an toàn cho cuộc săn thú tiếp đón sứ giả Nhu Nhiên.

Ngọc Lan buồn chán bắt đầu đánh giá chung quanh thư phòng của Tương Vương. Không tình xảo vẫn nhả như thư phòng của Nguyệt mặt lạnh, cũng không có cửa sổ nhìn ra thác nước xinh đẹp như ở Thanh Sơn Viện. Thư phòng này trần ngập hơi thở nam tính, trang trí bày biện cũng thuộc về võ tướng. Từ cửa chính đi thẳng vào là thấy ngay thư án, phía trên là văn phòng tứ bảo, vài cuốn sách hoặc binh thư bằng trúc cuộn tròn xếp ngăn nắp trên án, có cuốn còn đang mở giống như chủ nhân còn đang đọc dở. Ở bên tay phải có một bàn cờ nhỏ chất gỗ đen bóng, nhìn qua là biết hàng tốt. Phía sau bàn cờ là cửa sổ, nhưng cửa đóng im lìm vào ban ngày cũng không thấy mở. Bên trái có bàn trà nhỏ dùng để tiếp khách. Nhìn chung Tương Vương này cũng không phải dạng nhà giàu mới nổi, thư phòng hân sắp xếp khiêm tốn không để người khác dè bieu, cho thấy tâm tư của hân cũng thật thâm trầm. Lại nói hân sinh ra ở nhà đế vương, nếu từ nhỏ không biết người biết ta, e là mạng nhỏ cũng sớm mất.

Đang trong lúc nàng còn xem xét xung quanh, đã nghe giọng Tương Vương trầm ổn nói: “Lan tiểu thư ở cùng cánh đàn ông chúng ta chắc cũng buồn chán, có muốn ta gọi người dẫn nàng đi gặp qua Vương phi và hai tiểu công tử hay không?”

Ngọc Lan thấy có cơ hội rời khỏi liên hăm hở gật gù đầu vỗ tay cười nói: “Quá Được”.

Tương Vương hàm hậu mỉm cười, sau đó phân phó nha hoàn dẫn đường cho nàng. Khi thấy nàng đi rồi, Nguyên Triệt quay sang hỏi Vũ Văn Nguyệt “Quá được?”

“Đừng để ý nàng, nơi nàng ở trước đây khác chúng ta nên lâu lâu sẽ nói chuyện có chút cổ quái” Vũ Văn Nguyệt cầm chung trà nhắm một ngụm nhỏ mới từ từ nói.

Nguyên Triệt chỉ nghĩ Vũ Văn Nguyệt nói nàng ở vùng khác đến nên cũng không quá bận tâm. Liền cùng Nguyệt công tử đánh cờ rồi bàn chuyện chi tiết về cuộc săn bắn.

Bên này Ngọc Lan được nha hoàn dẫn đi quanh quanh co co một lúc mới đến một cái đình nhỏ giữa hồ. Bên trong đã có ba bóng người ngồi bên bàn tròn. Một phụ nhân khoảng hai mươi mấy ba mươi tuổi, nàng sắc mặt cũng không quá tốt, nàng mặc cẩm y màu sắc hơi tối, trên tóc cũng gắn không ít đồ trang sức vàng nhìn qua là biết vương phi danh xứng với thực. Chia ra ngồi ở hai bên nàng là một tiểu công tử khoảng mười tuổi trắng trẻo gương mặt hao hao giống mẫu thân, nhưng lại có đôi mắt ung sáng quắc của Tương Vương. Bên kia là một cái tiểu bánh bao cũng trắng trẻo như đại ca, lại mập mập đáng yêu đoán chừng ba bốn tuổi. Bé con lại như một bản sao hoàn chỉnh của phụ vương mình. Bé đang cố sức giành lấy bánh từ tay đại ca mình rồi bỏ hết vào miệng, còn la lớn bánh thật ngon còn muốn ăn hết cả hộp điểm tâm không chứa lại cho ca ca bé nữa.

Ngọc Lan cười cười tiến vào đình hành lễ với vương phi và hai vị công tử, sau đó được vương phi mời ngồi xuống thưởng trà cùng với họ. Tương Vương phi dịu dàng hỏi Ngọc Lan vài chuyện trong nhà, lại hỏi cách làm điểm tâm bánh thỏ con và một vài hình thú ngộ nghĩnh mà nàng hôm nay mang tới cho hai vị công tử. Tiểu bánh bao ngồi cạnh nàng mắt tròn mắt dẹt nhìn sang hỏi nàng: “Tỷ tỷ là tỷ làm điểm tâm này sao?”

Ngọc Lan kèm chế muốn nhào đến véo má tiểu bánh bao, nàng gật đầu cười nói: “Là tỷ tỷ làm, đệ thích không? Nếu đệ thích ăn sau này ta sẽ cho người mang đến cho đệ nữa chịu không?”

“Tốt quá tốt quá tỷ tỷ” Bé hào hứng vỗ tay hoan hô còn thân thiết chạy đến bên cạnh dựa vào cánh tay Ngọc Lan làm nũng.

“Thật dễ thương quá” Ngọc Lan tự nhiên cảm thấy bé rất thân thiết nên khen thật lòng “Vương phi người thật tốt số có được hai người con ngoan ngoãn đáng yêu thế này”.

Tiểu thể tử là người hướng nội, lại hay ngại ngùng nên được Ngọc Lan khen không tự chủ đỏ mặt, bèn đứng lên nói với vương phi hẳn còn phải làm bài tập lão sư giao cho nên đi trước một bước. Vương phi bảo hẳn phải học tập thật tốt rồi cho hẳn lui ra. Còn lại ba người ngồi lại trong đình tiếp tục uống trà ăn điểm tâm, tất nhiên còn có Ngọc Lan liên tục chọc ghẹo tiểu bánh bao làm hẳn gấp tới muốn khóc, Vương phi cũng không giúp đỡ bé, mà ngồi một bên mỉm cười nhìn hai tỷ đệ đùa giỡn.

Khoảng một canh giờ sau, Trương Vương và Vũ Văn Nguyệt ung dung tiểu sai đi đến, tiểu bánh bao Nguyên Hiến trong thấy họ đầu tiên, bé liền lao ra khỏi đình reo lên: “Phụ vương đến, phụ vương đến”.

Ngọc Lan thấy vương phi đứng lên dáng điệu muốn ra ngoài tiếp đón Trương Vương, nàng cũng không tiện ngồi lại bèn đứng dậy đi phía sau vương phi. Trong lòng nguyên rủa cái triều đại chết tiệt không có nữ quyền này, lão công thì lão công, tới rồi thì cùng vào đình ngồi đi, sao cứ phải là phụ nữ đi ra đón mới được nha. Nàng không tình nguyện đi tới hơi bủn rủn môi, cũng may là tuột lại ở phía sau nên không có ai thấy.

Trương Vương bước đến bế tiểu bánh bao lên, lại hỏi hẳn vài câu hỏi sinh hoạt hằng ngày, tiếp đến là một màn vương phi chào hỏi vương gia, sau đó lại chuyển đề tài về điểm tâm mà Lan tiểu thư đưa đến. Vương phi mỉm cười nhỏ nhẹ nói: “Vương gia, không phải chàng đang đau đầu vì không biết tìm ai thay thế ngự trù bị bệnh thiết yến đãi sứ giả Nhu Nhiên sao? Thiếp thân thì đã thấy được người phù hợp rồi đó”.

Mọi người không hện mà gấp đều quay lại nhìn Ngọc Lan. Nàng mở to hai mắt, đảo qua đảo lại nhìn mọi người, sau đó mới lên tiếng: “Vương phi người ngại nói chắc không phải ta đâu phải không?”.

Vương phi mỉm cười, kiểu mỹ nhân dịu dàng chính hiệu, còn tiến lên nắm tay nàng nói: “Lan muội muội, chúng ta hôm nay vừa gặp như đã quen từ lâu, muội giúp vương gia nhà ta một lần này đi mà”.

Ngọc Lan nhìn qua Vũ Văn Nguyệt phát tín hiệu cầu cứu khẩn cấp. Vũ Văn Nguyệt hơi mím môi, bước lên một bước, hai tay ôm quyền nói: “Điện hạ, vương phi, biểu muội này của ta tâm tính ham chơi, việc thiết yến đãi tiết sứ không phải chuyện đùa giỡn, xin hai vị suy nghĩ kĩ càng”.

Tiểu bánh bao đang dựa trong lòng phụ thân thấy mọi người nói chuyện bé không hiểu, nhàm chán vô cùng, nên nũng nịu đòi phụ vương bế vào đình để bé tiếp tục ăn bánh ngọt của bé. Trương Vương cười véo má bé rồi đi vào trong đình ngồi xuống bên bàn trà, cũng đồng thời để bé ngồi trên chân mình, tiểu bánh bao đã không chờ nổi nhanh chóng tóm lấy một cái bánh hình thỏ, nhưng vừa định để vào miệng bé đã chuyển qua đưa lên miệng phụ thân mình: “Phụ Vương ăn một miếng đi, bánh Lan tỷ tỷ làm thật ngon”.

“Ồ thật sao? Hiến nhi cũng rất ngoan biết hiếu kính phụ vương nữa”. Hẳn cũng không từ chối ăn hết bánh mà tiểu bánh bao đưa đến. Khi bánh vào đến miệng mềm mại ngọt ngào lại nếm được hương hoa quả, trong đầu hẳn không tự chủ nhớ lại hình ảnh tiểu cô nương phong thái tự nhiên cầm cái bánh nhỏ đưa lên miệng hẳn, cũng giống như Hiến nhi hôm nay vậy. Mềm mại ngọt ngào cũng giống như điểm tâm của nàng làm vậy.

Hẳn không kèm chế được liếc mắt nhìn qua Ngọc Lan đang đứng một bên của Vũ Văn Nguyệt, hẳn sớm biết được chuyện của Vũ Văn Nguyệt và tì nữ Sở Kiều kia, cảm thấy chuyện đó giữa hai người là không thể nào, cũng mong Vũ Văn Nguyệt sớm có thể thoát ra, nhưng giờ hẳn lại không mong thấy Vũ Văn Nguyệt thành hôn cùng biểu tiểu thư này, tại sao như vậy hẳn cũng không biết, cũng không dám nghĩ.

“Vương gia, điểm tâm Lan muội muội làm như thế nào?” Vương phi ngồi một bên cũng tham gia náo nhiệt.

“Ngon lắm” nói đoạn nhìn qua Vũ Văn Nguyệt và Ngọc Lan: “Nguyệt công tử, bốn vương cũng thấy nàng là người thích hợp để thiết kế yến tiệc lần này, người có thể giúp bốn vương không?”

“Chuyện này.....” Vũ Văn Nguyệt ngập ngừng.

“Chuyện này, làm xong có được thưởng không?” Ngọc Lan thấy chạy trời không khỏi nắng, bèn không do dự hỏi Trương Vương.

“Ngọc Lan không được nói bậy bạ” Nguyệt công tử lạnh giọng trách mắng. Ngọc Lan thấy vậy bủn rủn môi không thêm nói nữa.

Trương Vương thấy vậy cười lớn, vương phi cũng lấy khăn tay che miệng cười duyên dáng đứng chuẩn khuê các cổ đại. Trương Vương đặt Nguyên Hiến đứng xuống sàn, mới đứng thẳng dậy, tiến vài bước đến trước mặt Ngọc Lan mới hỏi nàng: “Vậy nàng muốn thưởng gì?”

Ngọc Lan mím mím môi, hai mắt linh động chớp chớp qua lại, cuối cùng nàng nói: “Chưa nghĩ ra, khi nào ta nghĩ ra sẽ nói với ngài”.

“Được, chỉ cần đừng nói chuyện hoa trong gương, trăng trong nước, nàng muốn thứ gì bốn vương sẽ đều cho nàng toại nguyện” Trương Vương chém đinh chặt sắt nói.

“Tốt quá” Ngọc Lan vui mừng vỗ tay, thất điện hạ này sau này cơ hội làm hoàng đế rất lớn nha, lúc đó bảo hẳn cho vốn mở vài cái tửu lầu vậy không phải sẽ đếm tiền mỏi tay sao a. Thân tài này của nàng nên o bế một chút mới tốt, đâu có ai lại chê mình có nhiều tiền đâu nha.

“Vậy nếu việc đã định, ta và biểu muội quay về phủ chuẩn bị, đến hôm đó sẽ gặp ngài ở bãi săn bắn ngoài thành” Vũ Văn Nguyệt chấp tay nói lời tạm biệt.

Ngọc Lan cũng theo y hành lễ cáo biệt mọi người rồi cùng y rời Trương Vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Mấy ngày nay, Ngọc Lan bận đến tối mắt tối mũi. Bởi vậy mới nói, sẽ không có chén com từ trên trời rơi xuống, mọi thành công đều phải trả giá bằng mồ hôi và nước mắt. Nàng buổi tối phải thức khuya lên kẻ hoạch đãi tiệc, số lượng khách khứa, còn phải kiểm tra xem trong sổ quan khách có ai bị dị ứng thức ăn nào hay không, để có thể lên thực đơn phù hợp cho buổi tiệc. Kể cả địa hình đại bản doanh cũng phải tìm hiểu, để vẽ ra sơ đồ bố trí bàn ghế cho Hoàng đế, quan lại, tiết sứ cùng khách quý, lại phải phân chia thật đúng theo phân vị của họ.

Buổi sáng, nàng phải chạy đến phủ Trương Vương để ông chủ của nàng xem qua bản kế hoạch, nếu có chỗ không đúng lại phải sửa chữa. Trương Vương nhìn về ngoài ôn nhu nhân hậu, nhưng mà hần cũng thật nghiêm túc, suy nghĩ sắc bén, còn thực vô cùng phúc hắc. Bản kế hoạch của nàng đã nghĩ làm được tốt nhất, nào ngờ hần mỗi ngày lại dễ dàng chỉ ra điểm sai làm nàng phải sửa không ngừng. Có một đêm đang chỉnh sửa bản thảo, nàng thật nghĩ đến không biết bản thân có hay không đắc tội thất hoàng tử này, nên hần dùng việc này để chỉnh nàng đây. Thờ dài, thôi ai biểu nàng ham lợi nhận lấy công việc này, đáng đời nàng. Nàng lắc lắc đầu, vỗ hai má tập trung tinh thần, lại bắt đầu viết viết vẽ vẽ, A La bên cạnh lại đốt thêm nến đã sớm tàn, giúp nàng có thêm ánh sáng.

Chạy đến chạy lui vương phủ được một tuần lễ, thì đã nhanh đến ngày lễ hội. Trong thời gian này nàng thu hoạch được không nhỏ, mỗi ngày nàng đến vương phủ làm việc, đều bị tiểu bánh bao phục kích, đòi nàng chơi với bé. Tha thứ cho trái tim bé bỏng của nàng, nhìn tiểu bánh bao tròn trịa đáng yêu như vậy, nàng liền nhìn không được liền chiều theo ý bé. Có lẽ vì nàng là con một, từ nhỏ luôn khao khát có em trai hoặc em gái để chơi cùng, nên nàng bất tri bất giác liền thân thiết với Nguyên Hiến. Mỗi ngày nàng đều bày trò chơi hoặc cùng bé làm bánh, nên không lâu nàng liền có thêm một tiểu bằng hữu tốt. Hơn nữa vương phi cũng rất tốt với nàng, thường giữ nàng lại dùng bữa trưa với họ, cũng tặng nàng không ít đồ tốt như trang sức ngọc bội các loại. Ban đầu nàng đều khéo léo từ chối, nhưng vương phi đều lấy cớ nói là đền đáp nàng giúp phu quân của nàng ấy, lại bỏ thời gian làm bánh và chơi cùng Hiến nhi. Ngọc Lan không nhận không được, liền vui vẻ thu lấy, để vương phi an lòng đi. Ngọc Lan nghĩ, nếu không nhận quà tặng, nàng ta thật sự sẽ nghĩ Ngọc Lan có ý nghĩ không an phận với phu quân nhà mình.

Bên phía Vũ Văn Nguyệt và Nguyệt Thất, A La đều báo lại cho Ngọc Lan biết, họ cũng là đi sớm về trễ để chuẩn bị công tác an ninh cho bãi săn. Một tuần lễ này, ai cũng đều bận đến không kịp thở.

Thời gian qua nhanh như thổi đưa, thấm thoát đã đến ngày lễ hội săn bắn bắt đầu.

Từ tờ mờ sáng Nguyệt Thất đã đến gọi Ngọc Lan chuẩn bị đến bãi săn. Ngọc Lan ngáp ngáp dài theo chân Nguyệt Thất đi ra cổng chính, bên ngoài đã có xe ngựa đợi sẵn. Còn có Nguyệt mặt lạnh đã sẵn sàng ngồi trên tuần mã cao lớn, Ngọc Lan chắc chắn miệng, đánh giá tăng băng ở trước mặt, y đúng là phong lưu tiêu sái, khí chất như trích tiên không ai có thể qua mặt được a. Sở Kiều đúng là may mắn nhưng hiểu lầm còn nhiều như vậy, đến lúc nhận ra tình cảm thật sự thì đã trải qua biết bao khó nhọc. Thôi, nàng không phải người trong cuộc, làm sao biết được suy nghĩ của người ta, biết đâu yêu trong đau thương cũng là một loại hạnh phúc.

Nguyệt Thất thấy Ngọc Lan đứng yên nên thúc giục nàng lên xe ngựa lần nữa, để trễ nãi công tử sẽ không tốt. Ngọc Lan hướng hần làm một cái mặt quỷ rồi mới bước lên nấc thang để leo lên xe ngựa. Bên trong xe không rộng không chật có hai hàng ghế dài hai bên, chính giữa cũng có ghế ngồi, còn có bàn trà nhỏ bên cạnh. Xung quanh xe ngựa đều có bọc gấm, thảm dày lót sàn, ngay cả ghế ngồi cũng có miếng lót. Đúng là nhà giàu có khác, nghĩ kỹ cũng may mình đến đây có thể tìm tới ngay Vũ Văn phủ, nếu không bị lạc bên ngoài không biết giờ này đã làm nô tì nhà ai hoặc đã mất luôn cái mạng nhỏ rồi. Nàng không ngồi trên ghế, mà ngồi bẹp xuống thảm, hay tay khoanh trên ghế dài, đầu cũng gác trên hai tay chuẩn bị tìm chu công đánh nốt ván cờ còn lại.

Xe ngựa lắc lư lắc lư lăn bánh, Ngọc Lan cảm thấy mình chưa ngủ được bao lâu lại bị Nguyệt Thất đánh thức lần nữa. Nàng quệt quệt hai mắt khom lưng ra khỏi xe ngựa nhảy xuống tiếp đất an toàn, sau đó vươn vai làm vào động tác thể dục, cố làm cho mình tỉnh táo một chút. Sau đó nàng nghe Nguyệt Thất liên tục ho mấy tiếng, nàng định bụng quay qua hỏi hần, sáng dậy sớm nhiễm lạnh hay sao mà ho liên tục, nhưng lời chưa kịp nói ra đã như bị dán chủ định thân không cử động được nữa. Hoá ra, mọi người đều tụ tập đầy đủ ở bãi săn rồi. Còn khùng khiếp hơn nữa là mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nàng trong lúc nàng tập thể dục. Ông trời ơi, còn để người ta sống hay không a!!!

“Ha ha, không có gì chỉ là rèn luyện cho khoẻ người thôi, các người muốn tập hay không?” Nàng gãi gãi đầu nói với đám đông đang nhìn mình.

“Tiểu cô nương này thật thú vị, muốn đến trường của ta ngồi một chút hay không?” Một tên quý tộc bước đến tà tà hỏi, khi hần giơ tay vuốt tóc, Ngọc Lan thấy bàn tay hần có vài đen bịt ngón tay giữa và áp út, nàng liền biết hần là hoa hoa công tử Triệu Tây Phong.

Người này cũng không phải thiện nam tín nữ gì, nàng nên đề phòng hấn một chút. Nghĩ vậy nàng liền lui lại mấy bước đứng sau lưng Nguyệt Thất. Vũ Văn Nguyệt đã sớm rời khỏi từ trước để chuẩn bị cho công tác an ninh. Cho nên, Nguyệt Thất bước lên một bước ôm quyền nói với Triệu Tây Phong: “Triệu công tử, đây là tiểu thư nhà chúng ta, nàng phụng mệnh Tương Vương điện hạ đến làm công sự. Xin Triệu công tử nhường đường”.

“Một đứa con gái có thể làm được chuyện gì chứ. Đến đây tham gia náo nhiệt chẳng qua để tìm mối hôn sự tốt mà thôi, các người nói phải không?” Cấp bài trừng của họ Triệu là Ngụy Thư Du lên tiếng.

Mọi người nghe hấn nói xong liền cười lớn tiếng, nghe vào thật chói tai. Ngọc Lan và Nguyệt Thất nghe hấn nói chuyện nham nhở, trong lòng tức giận vô cùng, nhưng địa vị họ không cao nên không thể phản kháng quá mức. Trong lúc Triệu Tây Phong bước lên định chụp lấy cánh tay của Ngọc Lan, trước khi hấn đạt được mục đích, tay nàng đã bị người khác kéo sang một bên, mà người này không ai khác ngoài chủ mưu đem nàng đến nơi khi họ có gậy này để người khác trêu chọc, Tương Vương điện hạ.

Mọi người thấy thất vương gia đến đều hành lễ, sau đó tản ra nhanh chóng để khỏi rước họa vào thân. Còn lại Triệu Tây Phong và Ngụy Thư Du vẫn đứng tại chỗ, vẻ mặt vẫn còn ngang ngạnh xất xọc vô cùng. Tương Vương nhíu mày trầm giọng quát: “Lan tiểu thư là khách quý của bốn vương mời đến, các người lại muốn động thổ trên đầu thái tử?”.

“Không dám vương gia, ta thấy Lan tiểu thư huệ chất lan tâm thông minh xinh đẹp nên muốn cùng nàng nói chuyện tìm hiểu mà thôi”. Triệu Tây Phong vẫn ngang ngược nói. Đại tỷ của hấn hiện là sủng phi của Hoàng đế, ai cũng phải nể mặt hấn ba phần a.

Tương Vương nhìn tiểu cô nương bên cạnh đang làm mặt quỷ với đám người xấu, tìm không ra điểm nào là huệ chất lan tâm, hấn thật muốn cười lớn, nhưng vẫn là hít một hơi, giữ vững vẻ nghiêm túc lạnh lùng bảo đám người Triệu Tây Phong không được làm phiền nàng. Nàng đến để chuẩn bị thiết yến cho sứ giả Nhu Nhiên, nếu nàng có chuyện gì, Hoàng đế trách tội xuống lúc đó các người có mấy cái mạng cũng không đủ dùng. Nói xong hấn liền uy nghiêm rời khỏi, mà Ngọc Lan và Nguyệt Thất cũng ung dung đi theo bước chân của Tương Vương.

Vào trong trường chuẩn bị riêng cho thực phòng, Ngọc Lan nhanh chóng đưa ra danh sách các món ăn mà nàng nghĩ ra từ trước, đã được cấp trên là thất vương gia phê duyệt qua, nàng nhanh chóng phân phó mọi người chuẩn bị nguyên liệu cho tiệc tối. Cũng may là chỉ cần làm một buổi tiệc tối mà thôi, nên nàng cũng không đến nỗi bận sức đầu mẻ trán. Ở trong phim không phải biên kịch cho làm tiệc đứng buffet hay sao, nàng cứ làm theo ý tưởng như vậy là được.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Tác giả: Hoa Lan Nhỏ

Nàng sau khi phân công chuyện trong bếp, mới quay ra ngoài quan sát địa hình nơi đãi tiệc. Nàng học ở Úc chuyên ngành quản lý khách sạn, nên lần này coi như trúng tủ. Nàng dự định sẽ thiết kế một buổi tiệc có một không hai ở Đại Ngụy này. Hiện tại, nàng cần phải đi đến nơi thiết kế bàn dài để thức ăn, thấp rượu, dĩ nhiên không thể thiếu nơi làm bbq nha. Đi săn bắn dã ngoại mà không có nướng bbq thì đúng là chết nửa cuộc đời a. Loay hoay đến trưa nàng mới chỉ đạo xong tất cả mọi việc, chỉ cần đến lúc tối lửa trại vừa đốt lên là có thể đem thức ăn để lên bàn dài, như vậy có thể làm một tiệc buffet vang danh thiên cổ rồi. Ngọc Lan suy nghĩ xong cười hắc hắc không ngừng, lại bắt đầu suy nghĩ nếu Hoàng đế vui lòng vậy không phải nàng lại được thưởng thêm vàng bạc hay sao.

“Mau lau nước miếng” Nguyệt Thất không biết từ đâu xuất hiện âm dương quái khí nói.

Ngọc Lan liền nhanh chóng quẹt quẹt miệng, sau đó quay qua mắt lớn trừng mắt nhỏ với Nguyệt Thất. Ta mới không có chảy nước miếng đâu. Nàng hậm hực hỏi hấn: “Thất ca có thể cho ta chút sĩ diện hay không?”

“Sĩ diện của ngươi còn rẻ hơn vàng không phải sao? Mau đi đến trường của Tương Vương dùng bữa”. Hấn không khách khí bác bỏ lời nàng, còn nhanh chóng nói ra lý do hấn đến đây tìm nàng.

“Nguyệt công tử đâu? Sao không đến trường của ngài ấy ăn trưa”. Ngọc Lan chạy theo sau lưng hấn, không hiểu hỏi lại.

“Công tử còn có việc công phải làm, xong việc sẽ đến đó hội họp với mọi người” Sau đó quay người dẫn đường cho Ngọc Lan, đến nơi hấn cũng không bước vào mà đi đến nơi khác, chắc chắn là đi tìm Vũ Văn Nguyệt. Chắc chắn, bóng đèn a bóng đèn số người cũng thật tội nghiệp, luôn luôn hết lòng với công tử nhà người như vậy, cơm nước cũng không màng a.

“Tương Vương điện hạ, ta đến rồi” Ngọc Lan lên tiếng nói xong liền bước vào trong trường, lính canh bên ngoài thấy nàng đến cũng không ngăn cản, cho thấy đã nhận được chỉ thị của cấp trên từ trước. Nàng gặp qua Tương Vương đã vài lần thấy hấn cũng thật thân thiện cùng nhân hậu, nên nàng sớm không còn cảnh giác, hành động cử chỉ cũng thật tự nhiên, không có gì gọi là e ngại hay kính sợ nữa. Nàng thấy Tương Vương ngồi bên thư án đang đọc sách, mà thức ăn trưa đã được dọn sẵn trên bàn gỗ sít đất ở giữa trường, vẫn còn đang bốc khói nghi ngút.

Nàng cũng không đợi hắn lên tiếng, mà tự nhiên ngồi xuống đệm lót trên sàn, nhìn thức ăn trên bàn miệng không ngừng khen ngon, lại nói đều là món nàng thích nhất. Trương Vương trong mắt mang theo ý cười, hắn nói không cần chờ Vũ Văn Nguyệt, nếu nàng đói cứ ăn trước, nói rồi cũng đứng lên để tập sách xuống thư án, bước đến ngồi xuống đối diện Ngọc Lan.

“Vây ta không khách sáo đâu vương gia, hôm nay thật mệt chết ta”. Nàng cũng thật không khách khí cầm đũa bắt đầu gấp thức ăn, khi nàng ăn đúng thứ mình thích liền không tự chủ trầm trồ khen ngon, còn vui vẻ ăn đến híp mắt giống như mèo con mê cá vậy.

Trương Vương nhìn nàng hồi lâu cũng không có động đũa, nàng không giống thiên kim tiểu thư luôn e ngại ăn ba miếng đã no, nhìn nàng ăn lang thôn hồ yết như vậy nhưng hắn không cảm thấy chán ghét, ngược lại cảm thấy ăn được là tốt, như vậy mới là tiểu cô nương khoẻ mạnh hoạt bát đáng yêu. Nghĩ đến đây khoẻ miệng hắn không kiềm chế được mà nhếch lên, trong lòng cũng vui vẻ theo tâm trạng của nàng.

Ngọc Lan hồi lâu không thấy Trương Vương dùng thiện, nàng liền gấp một ít thức ăn để vào chén của hắn, còn bốn cột treu đưa hắn: “Vương gia ngài còn không ăn, ta ăn hết ngài đừng khóc nha”.

“Không ngờ nàng cũng thích thức ăn người khác nấu, ta nghĩ nàng làm thức ăn ngon như vậy sẽ kén chọn những thứ khác chứ”.

“Không đâu, ăn thức ăn của người khác làm luôn cảm thấy đặc biệt ngon”

“Ồ, đạo lý gì?”

“Chính là, được người khác hầu hạ cơm dâng nước rót, không cần chính mình cực khổ động tay làm, nên sẽ có hương vị đặc biệt khác”.

Đạo lý của nàng cũng thật khác người Trương Vương thờ nhẹ lắc đầu cười, cũng bắt đầu cầm đũa ăn thức ăn nàng gấp cho hắn. Ngọc Lan vừa ăn vừa hỏi hắn tiết mục văn nghệ cho tiệc tối, hắn cũng không giấu giếm nói cho nàng nghe các tiết mục tối nay chủ yếu là múa và biểu diễn trên ngựa. Nàng nghe nói xong gật gù bông như nhớ tới cái gì liền không do dự hỏi: “Vương gia, hay biểu diễn tối nay lại thêm mục “hát với nhau” như thế nào?”

“Hát với nhau?” Trương Vương hơi sững sốt “Bỏn vương chưa nghe bao giờ”.

“Chính là một người hoặc một nhóm người sẽ lần lượt lên bục biểu diễn hát bài hát mình thích cho những người khác nghe, phía sau sẽ có dàn nhạc sư đệm đàn cho họ hát, như vậy không khí sẽ rất náo nhiệt đó vương gia”.

Trương Vương thấy nàng hào hứng như vậy cũng không muốn dập tắt niềm vui của nàng, bèn gật gù đầu nói sẽ suy nghĩ sắp xếp sau. Mà hắn cũng không thực sự tin chắc những vị khách tối nay sẽ tham gia màn ca hát này, chuyện này không phải chỉ để cho ca nữ làm hay sao, hắn không tin những tên quý tộc Trường An lại muốn tham gia hát xướng gì. Nhưng ý tưởng lạ như vậy không chừng đám người Nhu Nhiên lại thích, họ không phải thích nhất là ca hát ở thảo nguyên hay sao.

Hai người vừa dùng thiện vừa nói chuyện chẳng mấy chốc đã dùng xong. Mà Vũ Văn Nguyệt còn chưa thấy bóng dáng. Ngọc Lan linh quan chột loé, than thở: “Biểu ca này của ta, cơm nước không màng, chắc đã chạy đi tìm người trong mộng rồi a”.

“Là ti nữ của Yến Tuân đó sao?”

“Ân, họ quen biết từ trước sau này có hiểu lầm mới chia ra” nói đoạn nàng còn hơi thờ dãi “nếu Sở Kiều chịu về bên cạnh hắn thì tốt rồi”.

Trương Vương mày kiếm hơi nhếch, liếc mắt nhìn nàng thăm dò: “Nàng không ngại họ ở bên nhau hay sao?”

“Ta còn mong họ sớm được ở bên nhau nữa kia, như vậy mới làm cho tảng băng vạn năm của hắn tan chảy một ít a”.

Trương Vương nghe nàng nói không nhịn được phì cười, còn lấy tay điểm nhẹ trán nàng: “Nàng không lo cho mình sao? Vây lại hắn và Sở Kiều không có kết quả tốt, ta cũng không đồng tình hắn có qua lại với nàng ta”

Ngọc Lan nghe vậy liền liếc hắn trắng mắt: “Ta với Nguyệt mặt lạnh không có gì mờ ám. Ngài đã có vương phi lẽ ra phải hiểu cái gì gọi là tình yêu chứ. Vương gia ngài cũng thật là, có biết không nên loạn điểm uyên ương hay không hả?” Nói rồi tức giận bỏ đi ra ngoài.

Nguyên Triệt ngồi trong trường còn chưa hết sững sốt vì thái độ hung hãn của tiểu cô nương, bên tai còn vang vọng lời nàng nói. Tình yêu là gì hắn thật không biết. Vương phi do mẫu hậu chọn lựa từ trước, đối với nàng ấy cũng chỉ có tình nghĩa, cũng không phải yêu, bởi vì hằng năm hắn chinh chiến sa trường, số lần về nhà chỉ đếm trên đầu ngón tay, trong lúc hắn chiến đấu cũng không hề nhớ nhưng về vương phi của hắn. Thư nhà gọi đi gọi lại cũng chỉ là những chuyện liên quan đến hai hài tử. Chuyện tình yêu cho đến cùng là như thế nào?

Có phải như Vũ Văn Nguyệt hết lòng hết dạ vì Sở Kiều, cho đến khi biết nàng ta “chết” thì nản lòng thoái chí muốn buông xuôi tất cả, chạy đến biên cương làm việc cho hắn. Hoặc giống mẫu hậu yêu phụ hoàng rất nhiều có thể vì ông ấy mà hi sinh tất cả. Mẫu hậu, ra đi lúc còn rất trẻ, lúc ấy hắn cũng chỉ được tám tuổi. Nàng thích xem hắn luyện kiếm, sau đó nàng thường dịu dàng lau mồ hôi, đưa trà, lại bón thức ăn cho hắn. Đến cuối cùng, mẫu hậu cũng chỉ là chết trong cô đơn tuyệt vọng. Bỗng hắn chợt nhớ, cái cảm giác quen thuộc mà Ngọc Lan đem đến làm hắn rung động không thôi, chính là vì như vậy.

Không được, hắn không tự chủ nắm chặt hai tay thành nắm đấm, hắn không muốn như bọn họ, hắn không muốn yêu như thế. Hắn phải chủ động trong tình yêu, nếu có một ngày hắn thật sự yêu một người, hắn sẽ giành lấy nàng, làm mọi cách làm nàng cũng yêu hắn, hắn không muốn phải chờ đợi đau khổ như Vũ Văn Nguyệt và cũng sẽ không rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục như mẫu hậu đã trải qua.

Ngọc Lan từ lúc bước chân ra khỏi trường của Trương Vương đã bắt đầu cảm thấy hối hận rồi, hẳn dù sao cũng là thân tài a, nàng làm vậy không biết hẳn có rút lại lời nói đáp ứng cho nàng một thỉnh cầu hay không. Dù sao hẳn sau này uy phong một cõi mà nàng là dân thường thấp cổ bé miệng như vậy, đừng nói là điều ước không thực hiện được, e rằng một ngày hẳn không vui nhớ chuyện này còn không đem nàng chặt làm tám khúc mới lạ đó.

Nàng vừa bước đi vừa ảo não vô cùng, cái đầu này thực là nóng tính, lại không hay giữ mồm giữ miệng, bản thân đã lạc tới thế giới cổ đại, đầu còn ở thời đại nam nữ bình đẳng đâu mà còn sùng sộ như thế với nam nhân, mà còn đặc biệt là hoàng thân quốc thích nữa chứ. Ngọc Lan đi theo đường cũ trở lại nơi thực phòng làm việc, vừa đến mọi người ở đó đã lần lượt báo là nguyên liệu và mọi thứ đã sắp xếp ổn thoà, chỉ chờ lệnh của tiểu thư nấu lên mà thôi.

Trong chốc lát tinh thần trách nhiệm của nàng được nâng cao, bèn bỏ qua chuyện mình lo lắng mà bắt đầu tập trung vào công việc. Nàng cô vũ mọi người một lát, nói mọi người cố gắng hết mình làm tốt tiệc này nếu Hoàng đế vui lòng sẽ được trọng thưởng. Mọi người đều rất hăng hái cùng Ngọc Lan đi kiểm tra qua thành quả lao động trước đó. Rồi nàng chỉ dẫn cho đầu bếp cách làm những món ăn đã liệt kê trên thực đơn, còn thị phạm cho họ một lần rồi lại bảo họ thực hành lại để có thể nấu ra mùi vị ngon nhất.

Chẳng mấy chốc trời đã chạng vạng, bên ngoài đã có lệnh bắt đầu cho lính đốt lửa trại. Ngọc Lan thấy thời giờ đã đến liền vào trong trường, bảo các nha hoàn thái giám bắt đầu đem thức ăn bày ra bàn. Vì là tiệc đứng nên nàng cũng bắt chước thời hiện đại, những khay đựng thức ăn nóng hổi mỗi khay đều được gác trên một cái giá ba chân phía dưới trống trải, sau đó nàng bảo nha hoàn để hai cây nến lớn bên dưới khay để thức luôn luôn nóng sốt, lại phải cho người luôn để mắt đến để bảo đảm nến sẽ không tắt suốt buổi tiệc. Một bàn dài còn lại thì để thức ăn nguội, trái cây và điểm tâm bánh ngọt.

Điều nàng tâm đắc nhất buổi tiệc chính là bàn tròn để thấp rượu, trên bàn xếp một vòng hoa tươi thật lớn, chính giữa vòng hoa là những chiếc ly được đặc chế từ ngọc lưu ly trong suốt, tuy là không được xinh đẹp lung linh như ly thủy tinh ở hiện đại, nhưng xem qua lại có phong vị cổ đại huyền bí. Thập ly tròn được xếp thành chín tầng, rượu nho óng ánh đỏ đặc chế của Tây Vực đã được rót sẵn bên trong, mà bên dưới bàn còn đặc biệt để thật nhiều tầng băng, để có hiệu ứng khói bay nghi ngút, nếu không phải đang mặc đồ cổ trang nàng còn tưởng mình đang tham dự đám cưới của ai đó ở hiện đại nữa nha.

Khu vực nướng bbq cũng được nàng thiết kế gần bàn tiệc, nơi đó để một hàng dài mười bếp than nướng đã chiến, mỗi bếp đều có người đứng nướng thịt, lát thịt để phục vụ cho các vị khách quý.

Nàng cũng không quên dặn dò các cung nữ có nhiệm vụ phục vụ tiệc phải hướng dẫn mọi người nơi lấy chén đĩa, mời mọi người tự chọn thích ăn mình thích rồi quay về bàn ngồi thưởng thức. Tất nhiên trừ đại boss Hoàng đế ra, hẳn là phải có tì nữ hầu hạ com bung nước rót mới vui lòng. Thế nên Ngọc Lan đặc biệt huấn luyện hai tì nữ lúc trưa, để hai người có thể giải thích các món ăn để hầu hạ thật tốt ông khách VIP này của nàng.

Từ lúc khai tiệc đến giờ không khí náo nhiệt vô cùng, có nhóm vũ cơ nhảy múa, cũng có binh sĩ của Trương Vương biểu diễn thuật cỡi ngựa, còn có cô quận chúa của Nhu Nhiên cũng biểu diễn nhào lộn trên lưng ngựa. Ngọc Lan luôn đứng bên ngoài trường quan sát tất cả, trong lòng nghĩ chắc Sở Kiều sắp xuất hiện để thi đấu với cô quận chúa ngang ngược kia rồi đây. Quả thật còn đúng hơn trúng số, Sở Kiều nhanh chóng ra mặt còn nhanh chóng đánh bại tên lặc sĩ Nhu Nhiên và cô chủ củi bắp của hắn. Ngọc Lan đứng bên ngoài hào hứng vô cùng, lúc cô quận chúa kia bị Sở Kiều đánh bại, nàng nhìn không được phụt cười, đúng là tai nghe không bằng mắt thấy, xem diễn biến của phim ở đời thực mà mình lại đóng vai quần chúng, đúng là thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Sau tiết mục ti vũ thất bại, Hoàng đế vô cùng xáo quyết liền khen thưởng cả hai bên, không có bên trọng bên khinh nên đám người Nhu Nhiên cũng không quá mất mặt. Sau đó, Trương Vương liền tiến lên hơi cúi người hành lễ với Hoàng đế, sau đó giới thiệu tiếp tục tiếp theo. Hắn vỗ tay một cái, hai tên lính liền kéo xuống một tấm màn đỏ, bên trong chính là một sân khấu đơn giản dùng bục gỗ ghép lại, mà dàn nhạc bao gồm thất huyền cầm, đàn nhị, sáo, trống và các nhạc sư đã sẵn sàng ngồi phía sau nhạc cụ. Trương Vương bước lên trên bục trước đầu tiên giới thiệu sân khấu này dùng để làm gì, sau đó kêu gọi mọi người nhanh chóng tham gia náo nhiệt. Đúng như hắn dự đoán đám người Nhu Nhiên rất vui vẻ tham gia tiết mục mới này, mà những đám quý tộc Trường An đều khinh thường ra mặt.

Qua một lúc, khoảng năm người Nhu Nhiên đã tiến lên bục ca hát nhiều bài khác nhau, mà Đại Ngụy vẫn không có ai biểu diễn. Không khí náo nhiệt đã dần giảm xuống, những người Nhu Nhiên bắt đầu nhận ra đám người Hán này khinh thường bọn họ. Cả Ngọc Lan đang bận rộn bên bàn tiệc buffet cũng nhận ra không khí khác thường. Dù sao đây cũng là do nàng nghĩ ra, nàng suy nghĩ một chút bèn lấy hết can đảm trong người, vội vàng bước lên sân khấu.

Trong lúc mọi người đang ngạc nhiên không biết cô nương nhà ai mà cả gan như thế, nàng đã xoay người bảo nhạc sư điệu nhạc nàng muốn hát, còn nói nếu không hiểu cứ để nàng hát trước một phần sau đó họ tấu nhạc cũng không muộn. Nhạc sư hiểu ý nàng, nói nàng cứ yên tâm. Nàng mới gật đầu, quay ra phía quan khách tự giới thiệu sơ qua danh tính và bài hát nàng trình bày, có trời mới biết nàng đang lo lắng đến mức độ nào, ngay cả hai bàn tay nàng cũng đều ra mồ hôi đến lạnh toát cả rồi. Nàng bèn nhắm mắt lại, bắt đầu nhẹ nhàng xướng lên ca từ “Mỹ nhân quan” đã có sẵn trong đầu:

“Ánh trăng nghìn năm đã phủ đầy ngoài cửa tây

Má hồng nhuộm màu phong sương

Thoáng thấy dung nhan của người trong gương đồng

Cài nhành trâm ngọc tạm điểm trang

Nghìn năm cô quạnh vì ai đặt tâm sự lên nét vẽ

Bút pháp của người uyên chuyển như khói hương

Người vì ai khê xương trong điệu thất huyền cầm

Thoáng một hồi mộng tựa như thập tượng hồng trần

Minh nguyệt Tần, quan ải Hán

Say nắng tà, tựa lan can

Quay đầu cười kẻ đã giăng thiên la địa võng

Khúc nhạc tàn, người ly tan

Lệ anh hùng, mỹ nhân quan

Đao kiếm lạnh, đuốc đã tàn

Lầu cao ngăn cách, khó gặp cố nhân

Khoác gấm uyên ương, tâm còn bàng hoàng

Vạn năm sau giang sơn này thuộc về ai

Thiên nhai phân đôi”

Nhạc sư phía sau cũng rất chuyên nghiệp, sau khi nàng hát qua một lần đã bắt đầu có thể tấu được khúc nhạc này, một hồi tiếng sáo phiêu bồng nổi tiếp đàn thất huyền cầm vang vọng không ngừng, nàng lại bắt đầu hát lại đoạn hai và điệp khúc sau đó để nhạc sư đàn một khúc cuối mới kết thúc phần biểu diễn.

Chung quanh thật yên ắng, đến nỗi Ngọc Lan có thể nghe cả tiếng tim mình đập liên hồi trong ngực.

Bên dưới đều yên lặng lắng nghe, bởi vì ca từ đẹp giai điệu hay, lại là lần đầu tiên nghe nên ai ai cũng đều nghe đến trầm mặc. Cho đến khi kết thúc khoảng một tuần trà mọi người mới như bừng tỉnh từ trong mộng, dẫn đầu là Trương Vương và Dụ Vương đứng lên vỗ tay, sau đó mọi người mới bắt đầu vỗ tay không ngừng. Ngọc Lan thấy mọi người cổ vũ, mới cảm thấy bớt sợ hãi, sau đó được đại boss Hoàng đế triệu tập hỏi chuyện, ông ta còn liếc nhìn qua Vũ Văn Nguyệt đây thâm ý rồi khen một tràng dài. Cái làm Ngọc Lan thực không vui, chính là ông ta khen nhiều như vậy mà một miếng vàng cũng không thấy ban thưởng cho nàng đâu.

Sau tiết mục của nàng, bắt đầu có một ít tướng quân, binh sĩ Đại Ngụy gan dạ tiến lên sân khấu tham gia náo nhiệt, không khí hào hứng vui vẻ lại bắt đầu dâng cao một lần nữa.

Tiệc tan rồi, Hoàng đế già cả chịu không nổi mệt nhọc đã sớm rời khỏi. Mọi người còn lại vẫn uống rượu trò chuyện, ăn thịt nướng. Mà Ngọc Lan cũng bắt đầu thấy mệt mỏi, nàng còn chưa biết trường của mình nằm ở đâu, nên đứng gần bàn điểm tâm định bụng ăn chút lót dạ, khi thấy Nguyệt Thất sẽ hỏi hân tổi nay mình nghỉ ngơi ở đâu. Tay phải nàng nhón lấy một trái táo màu đỏ trực tiếp cắn một miếng lớn. Trong lúc nàng còn đang buồn chán nhai táo, còn chưa kịp nuốt xuống đã nghe một tiếng cười trầm thấp truyền đến, mà chủ nhân tiếng cười đó không biết lúc nào đã đứng trước mặt nàng, một bên mày rậm của hân hoi nhíu lại chốc nàng: “Nha, đến giờ ngủ rồi vẫn còn ăn, nàng có biết buổi tối không thể tham thực hay không?”

Ngọc Lan nhanh chóng nuốt xuống miếng táo, thầm nghĩ thần tài đến không thể đắc tội, liền nhẹ giọng nói: “Thật oan quá vương gia, ta còn chưa ăn qua buổi tối đâu. Ta bận tối mắt tối mũi đến giờ mới có thể nghỉ ngơi một chút đây”.

Lời của nàng nhỏ nhẹ nghe vào tai lại có một chút làm nũng làm cho tâm của Trương Vương muốn tan chảy cả, hân liền hỏi nàng: “Muốn ăn gì ta gọi người làm cho nàng?”

“Ta thật mệt mỏi không muốn ăn nữa, ngài biết trường của ta sắp xếp nơi nào không? Ta muốn đi nghỉ ngơi rồi”. Nàng nói thật với hân, trong lòng nghĩ thật may hân không có nỗi giận vì mình câu gắt với hân lúc trưa.

“Ta đã sắp xếp cho nàng kế bên trường của biểu ca nàng, chắc hân quá bận bịu chưa nói với nàng rồi. Đi, ta dẫn nàng đến đó”.

Ngọc Lan nhanh chóng gật đầu rồi vừa đi vừa gặm táo, mà Trương Vương đi kế bên nàng thấy nàng như thế cũng chỉ mỉm cười lắc đầu. Các công tử quý tộc thấy nàng thế này còn ai muốn kết thân với nàng đây. Nhưng mà nghĩ đến nàng không kết thân với ai hân lại nhin không được trong lòng vui sướng một trận. Vừa đi hân vừa tìm đề tài trao đổi với nàng: “Khúc nhạc nàng hát lúc nãy rất hay, nhưng ta chưa được nghe bao giờ”.

“Đó là tất nhiên, vương gia người không biết ở quê nhà của ta bài hát này rất nổi tiếng đó” Ngọc Lan thấy hấn khen liền nhin không được tự hào khoe khoang.

“Àn, giai điệu quả thực êm tai, có điều.....” Hấn hơi ngập ngừng.

“Có điều gì?” Nàng tò mò hỏi.

“Có điều nàng không nên hát lại ca khúc này nữa, nếu muốn giữ cái đầu nhỏ này” nói đoạn còn dùng ngón tay trở điểm nhẹ vào đầu nàng.

“Tại sao như vậy không phải ngài cũng khen hay sao?” Ngọc Lan liền không phục hỏi.

“Nàng đứng trước mặt Hoàng đế hát ‘vạn năm sau giang sơn này thuộc về ai’ nàng nghĩ lúc đó ta và Thập tam đệ không giải vây, nàng có thể an toàn thoát thân sao” Hấn mỉm cười ôn hòa trả lời nàng.

Theo quán tính Ngọc Lan liền lấy tay sờ sờ cổ, ông trời, thì ra nàng vừa thoát qua một kiếp mà nàng không biết. Nhớ lại ánh mắt nghiêm khắc của Nguyệt mặt lạnh lúc đó nhìn nàng, nàng chỉ nghĩ hấn không muốn nàng lên biểu diễn, chứ không phải vì một câu hát làm Hoàng đế không vui. Đúng là gần vua như gần cọp. Chả trách ông ta khen một hồi cũng không có ban thưởng gì cho nàng. Nếu lúc đó có ban thưởng, không chừng sẽ là một chung rượu độc kết thúc tính mạng của nàng rồi. Nghĩ nghĩ nàng liếc nhìn qua Trương Vương thấy hấn vẫn ung dung điềm tĩnh bước đi, nàng liền chạy theo hấn vừa nhỏ nhẹ nói: “Trương Vương điện hạ, cảm ơn ngài giúp ta một mạng, chuyện nguyện vọng sau khi thiết yến coi như bỏ qua, ngài không phải thực hiện điều ước của ta nữa đâu”.

Đi quanh co một lúc đã đến trước trướng của nàng, hấn không trả lời nàng, chỉ trầm ồn vừa nói mà cũng vừa ra lệnh: “Nàng vào nghỉ ngơi một lát ta sẽ cho người đem đến một bát mì cho nàng, tuy nói buổi tối không thể tham thực nhưng để bụng đói đi ngủ cũng không tốt, biết không?”

Ngọc Lan đã quá mệt mỏi lại nói hấn là boss của nàng nên hấn nói gì nàng cũng gật đầu đồng ý. Lúc Trương Vương còn chưa rời đi nàng đã lao đảo đi vào trong trướng, hốt tảo cũng vứt bừa trên bàn, chịu không được ngáp một cái thật lớn rồi đi thẳng đến giường ngủ, nằm sấp lên giường đã chiến đã lết một lớp vải bông dày, đi gặp chu công yêu dấu của nàng.

Bên ngoài Trương Vương thở hắt ra cười lắc đầu rồi khỏi, đi trở lại trướng của thực phòng, bảo nha hoàn nấu bát mì đem đến cho Lan tiểu thư lại dặn dò nàng ta phải hầu hạ tiểu thư chu đáo. Sau đó hấn mới uy nghiêm rời đi, để lại đám người trong thực phòng tròn mắt nhìn nhau, sôi nổi bàn luận thì ra Lan tiểu thư này thì ra có ông chủ lớn chống lưng, cho nên mới có thể đi đến nơi này thiết kế yến tiệc thật lớn và cầu kì như vậy, đúng là chỉ có một không hai ở Đại Ngụy này. Có người gan lớn còn phỏng đoán có hay không sau buổi đi săn này, Trương Vương phủ lại có thêm một trắc phi a.

Ngọc Lan ngủ thẳng một mạch đến bình minh, nghe bên ngoài ồn ào tiếng người nói chuyện cùng tiếng ngựa hí, âm thanh vang dội không ngừng truyền đến tai nàng, làm nàng muốn ngủ cũng không tài nào ngủ nổi nữa. Nàng bèn mở hai mắt nhấp nhem cất tiếng gọi A La vào hầu hạ. Nhưng không thấy A La tiến vào mà chỉ thấy một tiểu nha hoàn tầm mười ba mười bốn tuổi xưng tên là Đào Diệp, đi vào hỏi Lan tiểu thư có gì sai bảo. Nàng mới sực nhớ ra mình còn đang ở bãi săn thú, mà A La của nàng bởi vì bị nhiễm phong hàn mấy ngày trước nên không được đi theo nàng.

Ngọc Lan nhanh chóng lấy lại tinh thần bảo tiểu nha hoàn chuẩn bị nước cho nàng rửa mặt và tắm rửa sơ qua, sau đó mới thay qua trang phục mới màu xanh lá nhạt, là dạng áo dài hai tà thắt lưng ở giữa, phía trong mặc quần ôm màu trắng để tiện cho việc cưỡi ngựa, còn săn bắn thì nàng không dám. Tuy nói là nàng rất yêu thích việc bếp núc, nhưng cho tới giờ nàng vẫn không dám giết bất cứ con vật nào, đừng nói đến bắn tên làm chúng chảy máu chết từ từ rồi làm thịt. Thật là nghĩ thôi cũng làm lòng người sợ hãi.

Ngọc Lan chuẩn bị xong mọi thứ mới tự thân thủ cầm lượt chải đầu, sau đó mới gom hết tóc lên trên đỉnh đầu rồi cột kiểu tóc đuôi ngựa cao cao. Sau khi xong còn được tiểu nha hoàn khen không ngớt lời, nói nào là tiểu thư xinh đẹp phóng khoáng phong lưu tiêu sái làm nàng muốn nỏ cả mũi liền cười hắc hắc không ngừng, còn đem trâm cài đầu lúc trước nàng sử dụng tặng cho nàng ta, rồi mới vui vẻ bước ra khỏi trướng. Tiểu nha hoàn được thưởng cũng cười không khép miệng.

Lúc nàng ra ngoài, mặt trời có hơi chói mắt, làm nàng không tự chủ nheo mắt lấy tay che nắng. Bên tai lại nghe có người dường như cãi cọ hoặc khích bác đối phương, mà cái giọng hách dịch này ngoài Triệu Tây Phong thì còn ai vào đây. Khi nàng vừa thích ứng với ánh sáng mới buông tay xuống thì thấy đám người ngựa của Triệu Tây Phong và Ngụy Thư Du rời cổng đi vào khu vực săn bắn. Ngọc Lan thấy vậy lắc lắc đầu, đám người này nếu biết hôm nay là ngày tận số thì không biết có thể sửa đổi tâm tính chút nào hay không a. Thôi đi, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, họ gieo nhân nào gặt quả đó mà thôi. Dù sao mọi chuyện nàng đã nói qua với Vũ Văn Nguyệt còn y nguyên cản hay không nàng cũng không tiện tham gia.

“Ai, Nguyệt Thất, công tử đâu, hôm nay hấn có đi săn không nha?” Ngọc Lan trông thấy Nguyệt Thất ở gần đó liền tiến đến bắt chuyện.

Nguyệt Thất nhìn qua Ngọc Lan có hơi kinh ngạc nhưng nhanh chóng ổn định như cũ, trầm ồn nói: “Công tử sẽ ở lại đại doanh để xử lý công việc, người muốn đi săn ta sẽ cho một ít nguyệt vệ đi theo bảo vệ”.

“Thôi thôi không cần, Nguyệt mặt lạnh và người đều không đi, ta đi một mình cũng không có gì vui, ta ở lại làm mấy món ngon cho hai người và bọn nguyệt vệ còn hơn”. Ngọc Lan không cho là gì phẩy phẩy tay nói.

Lúc này Trương Vương thân bí từ trong trướng của Vũ Văn Nguyệt đi ra, hôm nay hấn mặc áo bào màu bạc khoát áo choàng đen, anh tuấn tiêu sái, hấn hơi mỉm cười bước vài bước đến bên Ngọc Lan ung dung hỏi nàng: “Vậy bốn vương đi săn, nàng có muốn đi với bốn vương hay không?”

Ngọc Lan nhìn qua Nguyệt Thất thấy hấn từ chối cho ý kiến, bèn nghĩ có người đi chung cũng tốt, ít ra mang tiếng đi săn cũng không thể suốt mười hai canh giờ ngồi ở đại bản doanh chứ hả. Nghĩ vậy nàng không chút do dự liền đồng ý đi cùng Trương Vương điện hạ. Nguyên Triệt đặc biệt gọi người

mang đến cho nàng một con ngựa thuần tính, lại hỏi nàng có biết cưỡi hay không, nàng không nói hai lời liền nhảy lên ngựa. Đùa sao, nàng ở đây thời gian hai năm nếu không học vài thứ giết thời gian, không phải sẽ bị buồn chết hay sao.

Yên vị trên lưng tuần mã xong nàng liền làm bộ dáng tiểu nhân đắc ý với Trương Vương, sau đó lại nháy mắt với Nguyệt Thất. Nàng thuần thực cỡi ngựa công cao nhất phải thuộc về hần nha. Hần ở trong phim nhìn có vẻ lạnh lùng nhưng thực ra rất tốt với mọi người, luôn giống như đại ca trong gia đình, nên mọi người thật thích và kính trọng hần. Ngọc Lan nàng cũng không ngoại lệ, nhưng là nam thần thì chỉ có thể ngắm không thể hái a.

“Nguyệt Thất, tối nay ta sẽ làm món ngon cho mọi người”. Nói rồi nàng thúc ngựa chạy đi như một làn gió.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Trương Vương nhìn qua Nguyệt Thất gật đầu ý chào tạm biệt rồi nhanh chóng nhảy lên ngựa đuổi theo Ngọc Lan. Mà tiểu cô nương đã lâu không cưỡi ngựa, cảm thấy thật thích ý liền phóng nhanh một chút, hàng cây hai bên đường mòn vun vút tụt lại phía sau, gió thổi mạnh vào mặt làm đuôi tóc cột cao của nàng bay bay theo gió, không biết sao Ngọc Lan lại có cảm giác quay ngược thời gian, giống như lúc nàng còn ở Úc tham gia lễ hội Royal Show. Nàng cùng đám bạn chơi trò tàu lượn siêu tốc, cũng chính là cảm giác vui vẻ xen lẫn lo sợ hồi hộp thể này, bất quá nàng cảm thấy làm thế xả stress rất tốt.

Phóng nước đại ước tính khoảng một khắc Ngọc Lan mới từ từ kéo cương để ngựa chạy nước kiệu rồi từ từ ngừng lại. Trương Vương theo phía sau cũng giật cương ngựa chạy từ từ, nghiêng đầu nhìn nàng hỏi: “Sao không đi tiếp?”

“Trò chơi cảm giác mạnh thì chơi một chút là đủ, chơi quá nhiều sẽ ép tim mà chết đấy” Nàng nói nửa thật nửa đùa với hần, bỗng im lặng lắng nghe bốn phía một lát, rồi mới reo lên: “Vương gia, gần đây có thác nước sao?”

“Àn, cũng gần đây thôi, thế nào? Muốn đi đến Suối Tiên sao?” Trương Vương gật đầu xác nhận sau đó lại hỏi nàng.

“Suối Tiên?” Ngọc Lan gần như phụt cười, không ngờ nơi này còn có con suối tên gọi như vậy, làm nàng nhớ đến khu vui chơi Suối Tiên ở hiện đại, nhưng mà tiếc rằng nơi đây chỉ là con suối cùng hồ nước, cũng không đào đâu ra được công viên giải trí cùng những khu vui chơi khác. Trương Vương thúc nhẹ chân vào bụng ngựa đi trước dẫn đường, Ngọc Lan liền để ngựa đi chậm phía sau hần, chẳng mấy chốc đã đi đến bên bờ hồ. Bởi vì thiên nhiên còn hoang dã, khắp nơi đều là cây cối xanh tươi và hoa dại bao phủ, nên cảnh đẹp nơi đây thật rung động lòng người. Ngọc Lan mở to mắt nhìn ngắm thác nước hùng vĩ trước mặt, nơi từng đợt từng đợt nước chảy từ trên cao xuống, nước chạm vào những vách đá nhô ra tạo nên những bọt nước trắng xóa, mà nước từ thác đổ xuống khúc xạ cùng ánh mặt trời làm nên cầu vồng bảy màu rực rỡ xuyên qua thác nước.

Nàng lại nhìn khung cảnh xung quanh, thăm nghĩ nơi đẹp như vậy ước gì có thể chụp hình lưu niệm. Nhưng chỉ tiếc ipad của nàng đã để lại ở Vũ Văn phủ, và lại có Trương Vương ở đây cũng không dám làm vậy, chỉ có thể ghi nhớ trong lòng, sau này nhờ Vũ Văn Nguyệt hoặc Nguyệt Thất đưa đến đây một lần nữa vậy.

“Sao nơi đây gọi là Suối Tiên vậy vương gia?” Nàng hơi tò mò quay sang hỏi.

Trương Vương luôn ngắm nàng lúc nàng mê mẩn nhìn thác nước, bởi vì nàng hơi bất ngờ nên hần không kịp thu lại ánh mắt, nên có hơi bối rối, hắng giọng giải thích: “Truyện xưa kia đây là nơi tiên nữ xuống trần tắm suối, nên mới có tên gọi như vậy. Cầu vồng kia chính là phương tiện để các nàng đi đến nhân gian”. Nói đoạn còn chỉ tay về phía cầu vồng thất sắc.

“Sau đó, không phải là có một nam nhân trông thấy nàng tiên út rất đẹp liền trộm áo của nàng ta, lại gây tiếng động khiến các nàng tiên khác hoảng sợ lấy áo bay về trời, chỉ còn nàng tiên út không tìm được quần áo bèn phải ở lại trần gian thành thân với nam tử kia chứ”. Ngọc Lan không kềm chế được tự kể tiếp chuyện xưa với thất hoàng tử.

Trương Vương liền cười lớn nhìn nàng đánh giá một chút rồi trầm âm nói: “Ồ đâu ra chuyện xưa như vậy, nàng xem quá nhiều thoại bản rồi?”

“Chuyện xưa không phải đều nói tiên nữ tắm suối sau đó sẽ bị mắc kẹt ở trần gian hay sao? Dị bản tuy nhiều nhưng nội dung đều là như vậy” Nàng không phục còn cô cãi lại.

“Nếu chuyện xưa là thật, ta không tin nàng tiên kia chỉ vì mất y phục mà đồng ý ở lại với người phạm đó, là tâm của nàng ta bị người phạm kia lấy. Nàng ta là tiên không lẽ chỉ vì mất áo mà không thể bay về trời hay sao?” Trương Vương kiên định chỉ ra vấn đề cốt lõi.

“Đúng vậy, tâm bị lấy mất bay trở về trời cũng sống không vui vẻ gì”. Ngọc Lan gật gù đầu đồng ý, cũng thật khâm phục con nhà đế vương chỉ trong chốc lát đã có thể nhìn ra vấn đề, đúng là đã được học thuật nhân tâm từ nhỏ.

Nàng lại thả hồn suy nghĩ, nàng không dám so với tiên nữ, nhưng nàng cũng không dám trao tâm cho ai ở thế giới này, nếu như có một ngày nàng tìm được cách trở về, vậy không phải sẽ lâm vào tình cảnh chọn lựa đi hay ở sao. Vấn đề hại não thế này nàng thật không muốn nghĩ tới a.

Thấy không khí có phần trầm xuống, Ngọc Lan liền cười cười với Trương Vương miệng liếng thoảng nói: “không biết trong hồ này có cá hay không nha? Ta đã bảo bọn Nguyệt Thất tối nay làm món ngon đái họ rồi, hôm qua đã ăn thịt quá nhiều hôm nay nếu bắt được cá đổi món thì tốt quá”.

“Vây đi thôi” Nguyên Triệt liền theo ý nàng lấy vài mũi tên trên túi treo bên hông ngựa của hắn, rồi đi bộ đến gần bờ hồ, lại đem áo ngoài cởi ra, chỉ mặc trung y và áo ngắn, sau đó muốn lội xuống hồ bắt cá.

Ngọc Lan ban đầu rất ngạc nhiên, nàng nghĩ Trương Vương sẽ sai tùy tùng đi bắt cá cho nàng chứ không nghĩ hắn tự mình động thủ. Nàng liền kéo cánh tay hắn lại, thẳng thắn hỏi, nhưng hắn chỉ cười nói muốn vận động xương cốt một chút. Ngọc Lan thấy vậy cũng đi theo hắn đến rìa hồ, rồi cởi giày xuống ngồi ở rìa hồ ngồi vẩy nước lại ngâm chân trong hồ một lát, hào hứng xem Trương Vương bắt cá.

Sau đó nàng cảm thấy nước hơi lạnh mới để chân trần đi lên ngồi trên tảng đá lớn bên hồ, vẫn không ngừng hô hoán cổ cũ hắn, mỗi lần hắn dùng mũi tên đâm trúng một con cá to nàng liền vỗ tay hoan hô không ngừng, khi đó hắn lại dùng lực vớt con cá cùng mũi tên lên bờ. Mà nàng thì không dám đến nhắt, chỉ có thể để mặc chúng vẫy trên mặt đất, để một lát Trương Vương lại đến thu thập sau vậy. Còn Nguyên Triệt từ lúc thấy nàng cười hài đã không thanh không tức ra hiệu cho hộ vệ phía sau lui xa ra khỏi phạm vi Suối Tiên, để không ai thấy được chân trần của tiểu cô nương ngây ngô này.

Bắt cá được một lúc khoảng được mười con, Trương Vương rửa tay trong suối rồi mới quay lại chậm rãi đi lên bờ, mà tiểu cô nương lúc trước còn hào hứng la hét nay đã im lặng vô cùng, hai mắt nàng nhắm lại, miệng nhỏ hơi héch, một tay nàng gối sau đầu một tay gác lên bụng, hơi thở nhẹ nhẹ như có như không. Trương Vương bản thân nhìn nàng một lúc lâu, nàng nằm trên phiến đá lớn giữa bạt ngàn hoa dại khoe sắc, giống như tiên nữ xuống trần dạo chơi mỗi một rồi say ngủ vậy. Hắn không dừng được ý nghĩ muốn lại gần một chút để ngắm nàng kĩ hơn, lại không biết mà xui quẻ khiến thế nào mà hắn lại cuối xuống đặt một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước lên môi hồng như cánh hoa đào của nàng. Hương vị ngọt ngào thơm được rất lâu rất lâu sau đó cũng cứ vương vẫn không tan trong lòng hắn.

Trương Vương không đánh thức nàng mà nhẹ nhàng áo khoát của hắn đắp lên người nàng, rồi ngồi bên cạnh ngắm nàng ngủ, cho đến nửa canh giờ sau, khi thấy mi mắt nàng rung nhẹ, hắn mới quay đầu nhìn sang nơi khác. Ngọc Lan chớp chớp mắt mấy cái mới ngồi bật dậy, nhìn quanh quất xung quanh một lát mới nghĩ, thật thảm a, mình thật là đồ ham ăn ham ngủ, ở nơi lạ lẫm thế này, còn có Trương Vương sếp lớn bên cạnh mà nàng ngủ đến quên trời đất, thật xấu hổ quá mà. Nàng nhìn qua bên cạnh tảng đá thấy Trương Vương đang thu dọn đồng chiến lợi phẩm, nàng bèn cười giả là với hắn. Nguyên Triệt thấy nàng đã tỉnh hẳn, hắn nhận lấy áo khoát mặc lên người rồi mới trầm ấm nói: “Chúng ta quay về đại bản doanh thôi, cá để lâu sẽ không tươi ngon nữa”.

Nàng thấy hắn không tỏ vẻ gì cũng hơi yên tâm liền đáp một tiếng rồi mang lại giày, nhảy xuống tảng đá, đi theo hắn đến nơi buộc ngựa, rồi mạnh ai nấy cưỡi ngựa của mình về doanh trại. Ngọc Lan hơi sợ Trương Vương cảm thấy nàng phiền phức nên không dám nói chuyện, còn Trương Vương thì trong lòng rồi bởi không hiểu sao mình làm chuyện xấu nên cũng ngại ngùng bắt chuyện với nàng, hắn sợ không kèm chế lại làm chuyện không nên làm nữa. Dọc đường ai cũng ôm tâm sự riêng nên cả quãng đường chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa cùng tiếng chim rừng gọi bầy vang vọng trong không khí.

Khi họ về đến nơi, mặt trời cố gắng chiếu những tia nắng cuối cùng lên những lều trại trong doanh, hoàng hôn bao trùm bãi săn cũng là một cảnh tượng bi tráng mà xinh đẹp. Trương Vương về đến liền phân phó tùy tùng của mình, bảo hắn ta đem cá đến thực phòng làm sạch, còn hắn hướng Ngọc Lan gặt đầu một cái liền hướng về trường của hắn đi đến.

Ngọc Lan cảm thấy nàng đúng là gây họa, xem ra ông chủ hiện tại cũng cảm thấy nàng phiền phức đây. Nàng liền thờ dài, tính tham ngủ cũng không phải nàng muốn nha. Ai bảo ở giữa thiên nhiên trời trong nước biếc, lại có tiếng chảy của thác nước như tiếng nhạc thôi miền nàng vậy muốn chống lại cơn buồn ngủ cũng không được. Thôi không quan tâm nữa, nàng muốn đi tìm Nguyệt công tử và Nguyệt Thất, để bảo họ không lâu sẽ có món cá nướng muối sả cay cho buổi tối. Nhưng nàng tìm nửa ngày cũng không thấy bóng dáng hai chủ tớ họ, bèn trước hướng về trường của mình thay y phục.

Bóng đêm bắt đầu bao phủ cả không gian, Ngọc Lan đã sớm ướp xong cá chỉ còn chờ mọi người tụ họp lại sẽ bắt đầu nướng. Mà có một sự việc quan trọng lại xảy ra đúng lúc đó, chính là Triệu Tây Phong và tùy tùng của hắn đến giờ còn chưa trở về nơi cắm trại. Vũ Văn Nguyệt là người chịu trách nhiệm an ninh nên lập tức phái binh lính đi tìm kiếm cứu hộ. Ngọc Lan nhìn Vũ Văn Nguyệt, Nguyệt Thất và Trương Vương đang ở cùng một chỗ, trong lòng cảm thấy cảm khái.

Ngoài Trương Vương ra, ba người bọn họ đều biết chuyện gì đã xảy ra. Nhưng mà nàng nghĩ không ra vì sao Vũ Văn Nguyệt lại muốn kết quả như vậy, nàng nghĩ hắn sẽ ngăn cản chuyện này mới đúng. Không lâu sau sự thật được xác minh chính là Triệu Tây Phong đã chết, còn tùy tùng của hắn cũng không thấy tung tích.

Sau đó chính là màn ngũ long tranh châu, đại khái chính là Vũ Văn Nguyệt, Yến Tuân, Ngụy Thư Du, Trương Vương và Dụ Vương được gọi đến trường của Hoàng đế cùng nhau làm rõ cái chết của Triệu Tây Phong. Mà Ngọc Lan và Nguyệt Thất ở bên ngoài chờ có chút sốt ruột, Nguyệt Thất mới bảo nàng đi nướng cá để công tử đi ra sẽ có thể ăn được buổi tối, công tử cả ngày bận rộn cũng chưa ăn được bữa cơm đảng hoàng. Ngọc Lan đồng ý đem cá ướp sẵn xiên bằng que tre rồi ngồi xuống nướng bên lửa trại. Nàng vừa nướng vừa không nhịn được thì thảo hỏi Nguyệt Thất bên cạnh: “Công tử vì sao không bảo vệ Triệu Tây Phong?”

Nguyệt Thất liếc mắt nhìn sang nàng nói nhỏ: “Hắn thích tự chui đầu vào lưới, muốn giúp cũng không được. Người nghĩ vì một Triệu Tây Phong mà công tử sẽ đổi đầu với Tinh Nhi sao?”

“Sẽ không” nàng hơi thờ dài “hi vọng Tinh Nhi sớm nhận ra tấm lòng của Nguyệt công tử”.

Nguyệt Thất trầm mặc không nói nữa. Ngọc Lan nướng đến con cá thứ tám thì những người bị triệu tập mới lần lượt quay trở về trường của mình. Ngọc

Lan thấy Vũ Văn Nguyệt và Trương Vương cùng đi về hướng này liền vẫy tay ngoắc bọn họ đi về phía lửa trại. Nàng cảm mỗi tay một con cá nướng muối sả thơm lừng đưa đến cho họ, hai người nhận lấy rồi cùng ngồi xuống bên ánh lửa. Sắc mặt cả hai đều trầm trọng, đặc biệt là Trương Vương vì hắn có nhiệm vụ điều tra vụ án lần này. Nạn nhân là độc đinh của một trong tứ đại môn phiệt lớn nhất Đại Ngụy, nên mọi chuyện phải xử lý hết sức thận trọng mới tốt. Không khí xung quanh thật trầm mặc, Ngọc Lan bèn lên tiếng khuyên nhủ họ: “Hai người mau ăn đi, có thực mới vực được đạo mà, đêm nay còn dài lắm phải có sức mới có thể thức trắng đêm giải quyết công sự đó”.

“Đúng vậy, công tử ngài mau ăn chút đi, hôm nay cả ngày bận rộn đã mệt mỏi rồi” Nguyệt Thất cũng khuyên Vũ Văn Nguyệt.

Hai người họ cuối cùng cũng cố gắng lấp đầy bụng nhưng có lẽ lúc này có ăn thịt rồng cũng không thấy ngon. Sau đó mọi người đều giải tán. Vũ Văn Nguyệt và Trương Vương, Nguyệt Thất cùng nhau trở về giải quyết việc tìm kiếm tùy tùng của Triệu Tây Phong, trước khi đi Trương Vương còn dặn dò Ngọc Lan trở về trường của nàng nghỉ ngơi đừng đi lại lung tung nữa, sợ rằng có nguy hiểm xảy ra với nàng. Ngọc Lan gật đầu như giả vờ, nàng chỉ biết làm vậy cho bọn họ an tâm đi, chứ nàng chẳng qua chỉ là nhân vật qua đường thôi, sẽ không có ai lại rảnh rỗi đi tính kế hại nàng đâu.

Kết quả là sáng hôm sau, mọi chuyện xảy ra theo như nguyên tác, chính là Yến Tuấn thành công giả họa cho Ngụy Thư Du. Trương Vương tìm được bản đồ bày bố binh lực Bắc Yến trong phòng của Ngụy Thư Du. Dù hắn ta liên tục kêu oan, nhưng ai cũng hiểu được, dù người có kêu oan thế nào, quân bắt thần chết thần không thể không nghe. Thế lực của Triệu phiệt và Ngụy phiệt sớm đã là cái gai trong mắt Ngụy Đế rồi. Cho nên, Hoàng đế đóng một màn long nhan phần nộ, Ngụy lão gia vì nghĩa diệt thân giết chết con trai mình là Ngụy Thư Du ngay tại kim loan điện. Mà cái chết của hai tên này chỉ là bắt đầu một âm mưu trả thù cho gia tộc đã được thế tử Bắc Yến khi công sắp đặt trong suốt hai năm qua, mà Ngụy đế đến giờ vẫn là ngư ông đắc lợi.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Tác giả: Hoa Lan Nhỏ

A La tay bung một ít hoa quả tươi mới theo mùa, bước vào phòng của Ngọc Lan thì thấy nàng đang cắt giấy, trên bàn còn đang bày la liệt bút mực đủ màu và cả một xấp dây giấy tuyên thành. A La cũng không mấy ngạc nhiên, Lan tỷ tỷ thường hay bày nhiều trò kì lạ. Giống như mấy ngày trước, tỷ ấy dạy cho tất cả nha hoàn làm “mặt nạ đường da” gì đó rất được lòng các nha hoàn và ma ma trong phủ, ai cũng muốn tìm tỷ ấy xin phương thức.

Kết quả, mặt ong, nghệ và cám gạo ở trong bếp liên tục bị mất trộm. Làm cho quản gia la hét nhất định phải phục kích bắt cho được kẻ xấu, người bắt được kẻ gian sẽ được thưởng. Nhưng mà ông ta không biết, tất cả nha hoàn ma ma trong phủ đều có phần tham dự nên làm gì có ai dám tố cáo ai.

“Lan tỷ tỷ xem hôm nay có được bỏ đào ngon lắm đấy, trái nào cũng thật to nha” A La dọn dẹp một góc bàn bệ bộ, đem đĩa trái cây để lên trên cũng không quên giới thiệu.

“Được được, cảm ơn A La, muội thật ngoan” Ngọc Lan hàm hồ nói, tay và mắt vẫn không ngừng chăm chú làm việc.

“Tỷ làm cái gì mà chăm chú như vậy?” A La tò mò hỏi.

“À, ta muốn làm một ít búp bê và quần áo giấy cho tiểu Hiến chơi” Nàng nhìn qua A La trả lời.

Có lẽ nàng đã chăm chú quá lâu liền thấy hơi mỏi mắt, ở sau gáy và bàn tay, lưng cũng rất mỏi. Nàng buông kéo và giấy trong tay xuống đặt ở trên bàn, sau đó đứng dậy làm vài động tác lắc eo xoay người cho dễ chịu một chút. A La đứng bên cạnh không nhìn được cầm một con hình nhân bằng giấy lên xem, nó được dán bằng nhiều lớp giấy rất dày, ở trên còn được vẽ chi tiết mắt mũi miệng tay chân và tóc rất cẩn thận. Ở trên bàn có rất nhiều hình nhân nam nhân có, nữ nhân có, kể cả tiểu hài tử cũng có. Chúng đều được vẽ cho những gương mặt thật tinh xảo. Còn có rất nhiều quần áo, tuần mã, xe ngựa, phòng ở các loại. Thật sự là một thế giới thu nhỏ trên nền giấy tuyên thành.

Nhưng mà, nàng nhìn sang tiểu thư đang lắc eo, hoảng sợ nói: “Lan tỷ tỷ không phải tỷ định cho nhị công tử chơi với những hình nhân này chứ, nếu người ngoài thấy những thứ này chúng ta sẽ bị tru di tử cử tộc đó”.

A Lan liền đình chỉ động tác, mắt mở lớn nhìn A La, kể cả miệng cũng mở to bằng quả trứng gà. Không phải chứ, chỉ là làm búp bê giấy cho đứa bé chơi mà cũng bị chặt đầu. Cái triều đại thời nát gì không biết. Khi nàng còn nhỏ ở trong xóm có đứa bé nào mà không chơi trò này chứ. Uống công nàng thức cả đêm viết vẽ vẽ, bây giờ hay rồi, đều là công dã tràng. Ngọc Lan tức giận thở phì phò, cái nơi quái quỷ này, một chút cũng không muốn ở nữa rồi, ca hát cũng chết làm trò chơi cũng phải chết. Nàng càng nghĩ càng tức bèn đập bàn đứng dậy, nói với A La nàng muốn đến chính viện gặp Vũ Văn Nguyệt, sau đó một mình hùng hổ rời đi.

Thanh Sơn Viện.

“Nguyệt Thất, hôm nay công tử có ở nhà không?” Ngọc Lan vừa bước đến thấy hắn liền lớn tiếng hỏi.

“Có, người muốn gặp công tử làm gì? Ai trêu chọc người sao lại bức tức như vậy?” Nguyệt Thất thấy nàng có vẻ không vui liền hảo tâm hỏi.

“Cái triều đại này làm ta không vui, thất ca, ta thật muốn về nhà rồi” nàng mè nheo nói, sau đó còn ôm cánh tay hắn dựa vào làm nũng.

“Ờ, nếu có người trêu chọc ngươi, ta có thể giúp ngươi đánh hắn xả giận, nhưng mà cả triều đại đều chọc ngươi, ta thật không có cách giúp ngươi rồi” Nguyệt Thất liền vui vẻ nói, gương mặt còn hớn hờ trông thật đáng đánh đòn.

Ngọc Lan bỏ tay hắn ra, hừ lớn, hậm hực đi vào thư phòng của Vũ Văn Nguyệt. Y đang đọc sách, cũng không thèm ngẩng đầu lên, tay lật mở qua một trang mới. Ngọc Lan đi đến trước thư án, ngồi xổm xuống nhìn hắn trực tiếp nói: “Nguyệt công tử, lần trước ngài nói chuyện không gian thời gian đóng băng gì đó, rốt cuộc là như thế nào? Ta thật muốn trở về rồi. Cái triều đại này thật là khó sống”.

Lúc này y mới để sách xuống thư án, sống lưng thẳng tắp, như có như không nhìn nàng đậm mạc nói: “Chuyện này cần phải tìm một người, có lẽ hắn sẽ có cách giúp ngươi trở về”.

“Là cao nhân phương nào?” Ngọc Lan nóng lòng hỏi.

“Tà Bảo Thương” Y nhẹ nhàng phun ra ba chữ như vậy.

Ngọc Lan ngồi suy nghĩ một lúc vẫn không nghĩ ra ai là Tà Bảo Thương. Không lẽ là nhân vật nhỏ, vai người qua đường Ất Giáp gì đó nên nàng không nhớ được. Nàng liền hướng Vũ Văn Nguyệt bày tỏ khó hiểu. Hắn liền giải thích Tà Bảo Thương chính là thương nhân chuyên cung cấp vũ khí lậu cho người trên giang hồ, hắn có rất nhiều bảo bối thật khiến người khác mở rộng tầm mắt.

Ngọc Lan một bên nghe y nói một bên cố rà soát lại trong đầu, chợt bừng tỉnh đại ngộ vội vàng la lên: “Aaaa, đó không phải là người đầu tiên phát hiện ra gian tình của ngài và Sở Kiều đó sao?”

Nguyệt mặt lạnh sắc mặt không tự nhiên, từ chối cho ý kiến.

Ngọc Lan tay chống cằm, một tay khác dùng mấy ngón tay gõ gõ xuống thư án, nhủ mày suy nghĩ. Lão quái dị Tà Bảo Thương này, sau này sẽ bị Đông Phương Kị, chính là quân sư của Trương Vương sát hại. Tại sao nàng nhớ nhanh như vậy, bởi vì từ đầu phim nàng không ưa nổi tên quân sư này, nên việc xấu hắn làm nàng đều nhớ rõ. Không được, nàng không thể để Tà Bảo Thương chết. Hắn chính là cơ hội duy nhất để đưa nàng trở về hiện đại.

Ngọc Lan liền nhanh chóng báo lại cho Vũ Văn Nguyệt để y sắp xếp người tìm kiếm và bảo vệ Tà Bảo Thương. Sau đó nàng còn không quên kể chuyện xấu của Đông Phương Kị cho y biết. Cái tên biến thái này, hắn ở bên cạnh Trương Vương ngày nào thì dân chúng còn phải sống trong chiến tranh loạn lạc ngày ấy. Nếu không phải hắn giả mạo thư của Yến Thuận, sau đó khích tướng, chưa chắc Bắc Yến Vương bị giết. Đúng là cặn bã không gì cặn bã hơn nữa.

Vũ Văn Nguyệt nghe rồi trầm ngâm, sau đó hắn lắc đầu lên tiếng: “Đông Phương Kị này chỉ là muốn có đất dụng võ để thỏa mãn giấc mộng phò tá tân vương của y, Trương Vương không phải tên ngốc sẽ không chịu ảnh hưởng của người này. Hắn sau này muốn đem binh đánh Bắc Yến đi chăng nữa, cũng là dã tâm của riêng hắn. Nhưng dựa vào tính tình của hắn, ta không nghĩ hắn sẽ làm như vậy.

Bắc Yến Vương số mạng đã tận dù không có Đông Phương Kị ở bên ly gián, đến cuối cùng vẫn phải nhận lấy cái chết. Hoàng thượng vốn không có ý định tha cho gia tộc họ Yến”.

“Được rồi được rồi ta không hiểu nhiều đạo lý như vậy, chỉ có điều công tử ngài mau giúp ta tìm Tà Bảo Thương, cầu xin ngài đó” Nàng nói rồi còn chấp tay lại cuối đầu với hắn, giống như đang thỉnh cầu là Bồ Tát vậy.

Vũ Văn Nguyệt hơi mỉm cười nhìn nàng đang cầu xin thành kính như vậy không khỏi thở dài lắc đầu. Sau đó y gọi Nguyệt Thất vào để bàn giao nhiệm vụ mới cho điệp giả và Nguyệt vệ. Ngọc Lan không ngừng mặc niệm ở trong lòng, mong họ mau chóng tìm thấy người tên Tà Bảo Thương này, như vậy mới có hi vọng trở lại thời đại của nàng, không phải luôn luôn lo sợ bảo vệ cái mạng nhỏ này nữa.

Nguyệt Thất đi ra ngoài làm công sự, còn lại Vũ Văn Nguyệt và Ngọc Lan ở tại thư phòng. Tâm trạng của nàng đã tốt hơn rất nhiều liền nhin không được muốn trêu chọc y. Nàng cười mắt cong cong như hồ ly: “Ừay... Nguyệt công tử, gặp lại Tinh Nhi cảm giác như thế nào?”

Từ chối cho ý kiến.

“Có phải lúc đó trong lòng giống như đang nở hoa, tim đập chân run, muốn tiến đến ôm nàng vào lòng sao đó cường hôn hay không?”

Lại từ chối cho ý kiến.

“Vậy không phải ngài muốn lợi dụng kẻ ước bán thân dụ dỗ nàng ta đến phù đó chứ?”

Lại là từ chối cho ý kiến.

“Công tử, có Tinh Nhi đến xin gặp mặt” Một nguyệt vệ đến trước cửa thư phòng bẩm báo.

“Ha ha ha bị ta đoán trúng rồi” Ngọc Lan ôm bụng cười, tăng băng đúng là không làm người khác thất vọng mà.

“Ngươi đem Lan tiểu thư về viện của nàng canh giữ, hôm nay tuyệt đối không cho bất cứ ai ở hậu viện bước ra ngoài nữa bước” Vũ Văn Nguyệt mặt không biểu cảm ra lệnh cho nguyệt vệ, sau đó hướng ra ngoài ung dung tiêu sái rời đi.

“Này, Nguyệt mặt lạnh, không phải chứ, đừng nhỏ mọn như vậy. Ta còn muốn gặp qua Sở Kiều nhaaaa” Không đợi Ngọc Lan nói xong, nàng đã bị nguyệt vệ không thương tiếc áp giải về tiểu viện.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

“Thật đúng là nhỏ mọn”.

A La thấy tiểu thư quay về viện, vừa bước vào cửa đã lăm bằm lăm bầu, nhưng cũng không thấy tức giận như khi nãy.

“Ai trêu chọc Lan tỷ tỷ của chúng ta vậy?” A La tò mò hỏi.

“A La ta nói muội chuyện này, hắc hắc.... Sở Kiều, chính là Tinh Nhi tỷ tỷ của muội, hiện đang ở chính viện của Nguyệt công tử đó” Ngọc Lan nhìn không được liền cười gian xảo, nói cho tiểu nha hoàn của nàng biết.

“Thật sao Lan tỷ tỷ, nhưng mà... nhưng mà tỷ không lo cho mình sao?” A La tốt bụng nhắc nhở.

“Lo lắng cái gì, ta đã nói với bọn muội trăm ngàn lần rồi, ta không phải là ý trung nhân của công tử, các muội đều không tin. Hiện giờ chính chủ đã đến rồi đó”

Nàng miệng nói tay chỉ về hướng chính viện, sau đó ngồi xuống bên bàn, cầm lấy một trái nho bỏ vào trong miệng nhai nhai. A La nghe thấy như vậy liền im lặng không nói. Tiểu thư của nàng thật vô tâm vô phách, mắt thấy đã đến tuổi thành thân, cũng không thấy ai đến dạm ngõ. Những tiểu thư khuê các cùng trang lứa với nàng, không ít thì nhiều cũng có hơn hai đứa con rồi a. A La lắc đầu, định dợm chân bước đi ra ngoài, chuẩn bị đi lấy cơm trưa cho Ngọc Lan. Ai ngờ vừa ra cửa thì bị một nguyệt vệ chặn lại.

Nàng ngạc nhiên nhìn về phía Ngọc Lan, thì thấy tiểu thư vừa ăn nho vừa hàm hồ nói: “Đã quên nói cho muội biết, hôm nay chúng ta bị cấm túc rồi”.

A La liền đầu đầy hắc tuyến. Lan tỷ tỷ, cũng thật biết cách chọc người nổi giận a.

Từ sau khi Vũ Văn Nguyệt cho biết chuyện của Tả Bảo Thương, mỗi một ngày Ngọc Lan đều hết sức đều đặn kiên nhẫn chạy đến chính viện làm phiền y. Nàng gặp y câu đầu tiên nàng sẽ hỏi là “Hôm nay có tin tức của Tả Bảo Thương hay không?”

Nàng làm cho y thật phiền toái, nên đến ngày thứ tư, y liền không nói hai lời chạy đến Kiều Kị Doanh luyện binh, cũng lười để ý tới nàng.

Mà Tả lão nhân được nàng thương nhớ, ở một nơi xa, vừa chạy vừa hắc xì liên tục. Không biết là họa hay phúc, luôn có hai thế lực bám đuôi hần. Một vừa tìm thấy hần liền muốn giết, một thì dốc sức bảo vệ. Nhưng hần cũng không dám đi theo bên “người tốt”. Ai lại không biết, không có bữa tiệc nào miễn phí, cho nên trong lúc bọn họ đánh nhau, hần liền chạy trốn. Một đường truy đuổi không ngừng, bắt tri bắt giác hần lại chạy trở về Trường An. Vậy cũng tốt, Tả Bảo Thương nghĩ cũng đến lúc đi thăm lại đám bạn chuột lang của hần rồi.

Ngọc Lan ở chính viện không thấy Nguyệt công tử cùng Nguyệt Thất, liền hỏi thăm một nguyệt vệ đứng gác. Hần nói công tử đã đến doanh luyện binh rồi. Ngọc Lan tức giận đứng vịn ngón tay. Nguyệt mặt lạnh ngơ ngác thật xấu, không giúp ta tìm kiếm người, lại chạy đến gặp người trong mộng.

Ngọc Lan hỏi nguyệt vệ từ đây đi đến Kiều Kị Doanh có xa hay không. Hần liền nói không xa khoảng năm mươi dặm, ngồi xe ngựa hơn nửa canh giờ là đến. Ngọc Lan liền đảo mắt, khóe môi hơi nhếch, Nguyệt mặt lạnh đừng nghĩ thoát được ta. Ta hôm nay nhất định đến tìm ngươi, còn có muốn gặp Sở Kiều và bọn người Tú Lệ quân một chút.

Ngọc Lan liền nhanh chóng xoay người đi tìm Nguyệt Cửu, người này rất ít xuất hiện ở trong phim, lúc nàng xuyên đến đây vài ngày mới gặp qua hần. Lúc đó, Nguyệt Thất đang phân phó nhiệm vụ cho hần. Hần nhìn qua cũng rất soái, lại là người rất hoạt bát vui tính. Người cũng như tên, chính là đề cho người ta có cảm giác vui vẻ may mắn như khi đánh bài cào được chia chín điểm. o (^ _ ^) o

“Nguyệt Cửu ca, có ở đây hay không?” Ngọc Lan chạy đến phòng trực ban của nguyệt vệ lớn tiếng hỏi. Nàng thấy Nguyệt Cửu đáp một tiếng từ trong phòng trực đi ra, cười rạng rỡ như ánh mặt trời. A La ở kê bên liền không tự chủ đỏ mặt.

Ngọc Lan liền chạy đến lôi kéo hần, làm nũng nói: “Cửu ca, ta muốn đi tìm Nguyệt công tử, có chuyện rất rất quan trọng muốn báo với y”

“Có chuyện gì nói với ta được không, ta sẽ đi bẩm báo công tử” Nguyệt Cửu tuy bề ngoài vui vẻ nhưng dù sao cũng là phó chỉ huy của nguyệt vệ hần cũng không dễ bị gạt.

Ngọc Lan nghe vậy liền đảo mắt một vòng, không bỏ cuộc nói: “Không được, chuyện này tuyệt đối quan trọng, có liên quan trọng đại đến Bắc Yên và Đại Ngụy, ta phải đích thân gặp công tử để nói chi tiết”. Vì đề thực hiện được kế hoạch, nàng đành nói dối vậy. Nhưng mà cũng không hần là nói dối, chuyện Yên Tuần làm phản là thật, chỉ là Vũ Văn Nguyệt đã biết rồi, nàng chỉ đem chuyện này nói lại một lần nữa thôi.

Nguyệt Cừ suy nghĩ một chút, hẳn biết Lan tiểu thư đang cần tìm Tà Bảo Thương, công tử cũng đã ra lệnh điệp giả dò xét, không biết hai chuyện này có liên quan đến nhau hay không, cho nên xuất phát từ cẩn thận, hẳn không nói hay lòi lẩn đi chuẩn bị xe ngựa.

Ngọc Lan kéo khoe môi thành một vòng cung xinh đẹp. Nàng nghĩ đến âm mưu thành công liền không ngừng cười thầm trong lòng. Nguyệt mặt lạnh, muốn cắt đuôi ta cũng không phải dễ, ta là tiểu hồ ly có chín cái đuôi lận đấy.

Kiều Kị Doanh.

Nguyệt cừ đưa ra lệnh bài tùy thân sau đó dẫn Ngọc Lan và A La đi vào doanh trại. Trên đường đi gặp qua rất nhiều tướng quân, hẳn đều ôm quyền hành lễ. Ngọc Lan và A La thấy vậy cũng theo sau cúi chào không ít. Bọn nam nhân lâu ngày không thấy nữ nhân đều như hồ đói rình mồi. Ánh mắt bọn họ nhìn theo hai nàng một chút cũng không chớp. Ngọc Lan hơi hoảng sợ nắm tay A La mặt đã sớm nhỏ ra máu, nuốt nuốt nước bọt, nơi chôn như vậy làm sao Sở Kiều có thể ngày ngày đến công tác đây. Nàng ta đứng là nữ cường nhân mà.

Đi theo Nguyệt Cừ một lúc đến trước một cái lều rất lớn, Nguyệt Cừ để hai nàng bên ngoài, sau đó tiến vào thông báo. Vũ Văn Nguyệt lại không có bên trong trướng. Nguyệt Cừ bước ra ngoài liền ngăn người. Bên ngoài sớm đã không thấy Lan tiểu thư và A La đâu nữa.

Ngọc Lan dắt theo A La chạy đi, một đường vừa chạy vừa trốn. Đùa sao, để Vũ Văn Nguyệt thấy nàng lúc này, y không vứt nàng vào xe ngựa đuổi về thì không phải Vũ Văn Nguyệt nữa rồi. Cho nên, nàng liền tẩu vi thượng sách. Bởi vì không biết đường nên nàng quyết định chạy trở lại cổng chính, sau đó sẽ hỏi một trong những tên lính gác công lực lúc này để hẳn dẫn đường cho mình đi đến nơi ở của Tú Lệ quân.

Các nàng vừa chạy đến cổng, thì thấy một đoàn người ngựa tiến vào trong doanh, phía sau còn có một chiếc xe ngựa thật lớn, hoa hoa lệ lệ chậm rãi lăn bánh. Ngọc Lan và A La liền đình chỉ động tác, rất chuyên nghiệp đứng ở một bên hóng chuyện. Không đến một khắc đoàn người, ngựa, xe đều dừng lại. Lúc ấy, có một nam tử toàn thân mặc trường bào đỏ rực như lửa, ánh mắt như hồ ly chậm rãi bước xuống xe.

Tiêu Sách thái tử đi đến đâu cũng có nha hoàn vẩy nước thơm, lại có nha hoàn như là tiên nữ rải hoa một đường đi đến trung tâm của doanh trại. Ngọc Lan đứng một bên hắc xì không ngừng. Nàng xem phim thấy Nguyên Tung thường than phiền cái mùi nước thơm của Tiêu Sách. Không ngờ hôm nay nàng lại trực tiếp ngửi được, đúng là nồng đến không chịu nổi. Nàng thật muốn tiến lên bảo hắn, có cần nàng thiện tâm làm một loại nước hoa khác cho hắn hay không? Cái mùi hắn xài nếu để Dior, D’hermès hay Gucci ngửi được, chắc sẽ sợ đến vỡ mật.

(Dior, D’hermès hay Gucci đều là các hãng nước hoa nổi tiếng với các loại dành cho nam giới)

Tiêu Sách đi ngang qua nàng, ánh mắt hồ ly như có như không nhìn nàng một chút. Giọng nói hắn vô lại càn rỡ truyền đến: “Nha, không ngờ trong Kiêu Kị Doanh ngoài A Sở ra, còn có nữ trung hào kiệt khác”.

“Không dám, Thái tử, ta cũng đến gặp A Sở, không bằng ngài thuận tiện dẫn theo ta được không?” Ngọc Lan liền tươi cười như hoa lấy lòng hắn.

“Hử? Thì ra ngươi cũng đến gặp A Sở. Được được, bốn thái tử liền dẫn ngươi theo” Tiêu Sách không sợ loạn liền vui vẻ đồng ý, trong lòng thầm nghĩ làm sao nàng biết hắn đến gặp Sở Kiều. Xem ra ở Đại Ngụy, ngọc hồ tâng long cũng thật nhiều.

Hai người một đường đi đến trung tâm doanh trại, không có ai dám ngăn cản. Ở giữa doanh, là một tòa lầu hai tầng không lớn không nhỏ, tầng trệt là chỗ để chủ soái và các tướng quân khác nghỉ ngơi. Tầng trên được canh gác nghiêm ngặt hơn, là nơi để tướng lĩnh bàn quân cơ đại sự, cũng là nơi tiếp khách. Tiêu Sách ung dung tiêu sái đi lên lầu, Ngọc Lan cũng theo sát hắn. Hắn vừa đi lên hết bậc thang lầu một, cũng không vội đi vào chính sảnh, mà là để hai nữ tiến lên nhảy múa rải nước thơm, sau đó lại có hai thân tiên tỷ tỷ đi đến xoay người lắc hông rải hoa trong gió.

Ngọc Lan trông thấy mọi chuyện, ôm lan can cười lớn. Ông trời ơi, trong phim xem thấy làm thật lớn, ở đời thực phải nói là [rất. quá. lớn] nên nàng liền không nhìn được nữa. Giống như đi xem hài kịch, khán giả xem biểu diễn trực tiếp sẽ cười điên cuồng hơn khán giả xem qua truyền hình vậy.

Tiêu Sách liếc nàng một cái, không cho là gì ung dung đi vào cửa lớn. Bên trong chính sảnh, đã có Trương Vương và Dụ Vương điện hạ tiếp đón. Hắn không nói hai lời liền hỏi Sở Kiều ở đâu. Ngọc Lan liền nghe tiếng Trương Vương ngập ngừng trả lời: “Sắp đến rồi”.

Lúc này nàng mới hết buồn cười, ổn định lại hơi thở, vừa đi vừa quệt nước mắt, tiến vào trong điện. Hai vị hoàng tử trông thấy có thêm người tiến vào mà không phải Sở Kiều, liền hơi giật mình một chút. Nguyên Triệt thấy nàng bước vào còn quệt nước mắt, tim liền cảm thấy đau. Hắn liền bước đến dịu dàng hỏi: “Sao lại khóc rồi? Ai làm cho nàng ủy khuất?”

“Không có vương gia, ta chỉ là cười nhiều quá nên chảy nước mắt mà thôi” Nói xong lại chỉ tay về hướng Tiêu Sách đang đứng, lại cảm thấy buồn cười lần nữa.

Dụ Vương Nguyên Tung ở một bên cũng không sợ loạn cùng nàng cười ha ha không ngừng, trong một lúc cũng không dừng lại được.

Khoảng một khắc sau, Ngọc Lan lần đầu tiên chân chính được gặp mặt diễn viên chính người gặp người mến, hoa gặp hoa nở Sở Kiều tỷ tỷ.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Sở Kiều bước vào điện hành lễ với hai vị điện hạ, tuy đã được Nguyên Tung và Ngọc Lan ra đầu, nhưng vẫn không thoát được Tiêu Sách không biết từ đâu nhảy ra ôm lấy nàng từ sau lưng. Nàng cũng giống như trong phim, dùng một đòn quật ngã hắn. Còn khóa tay hắn đưa về phía sau, đè hắn nằm sấp trên mặt đất.

Trên mặt Sở Kiều tràn đầy sùng sốt, nhìn xuống người nằm trên đất, hắn vẫn không quên ngoái đầu cười đùa bốn cợt với nàng. Dụ Vương lại cảm thấy vui vẻ, hắn kéo kéo tay áo Ngọc Lan, hất đầu về phía Tiêu Sách bị đo ván. Nàng một tay che miệng không cho âm thanh thoát ra, cả người vì cười không ngừng run run, cả ánh mắt cũng cong cong, một bên khoát khoát tay với Dụ Vương ý bảo nàng không chịu nổi nữa.

Tương Vương dù sao cũng là tướng soái, không thể dễ thuộc hạ trước mặt người khác làm loạn, liền uy nghiêm lớn tiếng quát Sở Kiều: “To gan, còn không mau buông tay”.

Mà Sở Kiều hơi bất ngờ vì mình lỡ tay đánh thái tử lần nữa. Nàng bị Tiêu Sách làm phiền đến không rút ra được. Tiêu Sách nói muốn nàng làm thị vệ cho hắn trong lúc hắn còn ở Trường An. Sở Kiều nhiều lần từ chối không xong, đành phải chấp nhận số phận bị thái tử Đại Lương quấy rối.

Tiêu Sách được thể làm tới, hắn nói muốn xem Sở Kiều luyện binh sau đó còn muốn nàng hộ tống hắn về hoàng cung để diện kiến Ngụy đế. Dụng ý của hắn là muốn Ngụy đế đích thân lên tiếng để Sở Kiều làm thị vệ riêng cho hắn, lời vàng ngọc của hoàng đế nói ra thì Tương Vương muốn từ chối cũng không được. Thái tử Đại Lương từ trong ra ngoài đứng là một con hồ ly chính hiệu.

Dụ Vương sau khi quyền luyện nhìn Sở Kiều rồi đi cùng Tiêu Sách, hắn mới tươi cười quay sang nhìn Ngọc Lan nói: “Lan tiểu thư đã lâu không gặp, không ngờ hôm nay vừa gặp lại mà như quen biết đã lâu, ta thật thích tính tình của nàng”.

Ngọc Lan gãi gãi đầu, cười hi hi với hắn, sáng khoái nói: “Ta cũng vậy”.

Sau đó hai người liền dốc hết khả năng cùng vốn liếng của bản thân, ngồi xuống nói chuyện bát quái. Từ chuyện ở Đệ Nhất tử lâu ở Trường An có món gì ngon, đến chuyện Vương viên ngoại ngoài bảy mươi mới cưới người thiếp mười sáu tuổi thật phô trương trên đường phố Chu Tước. Họ nói nói cười cười đến quên trời đất, hoàn toàn quên Tương Vương điện hạ ra sau đầu.

Nguyên Triệt ngồi trên ghế chủ vị, quan sát bọn họ hồi lâu sau đó rút ra kết luận: hai người này tính cách giống nhau, chỉ sợ thiên hạ không loạn, đều đã đến tuổi trưởng thành nhưng vẫn còn tung tăng như chim nhỏ. Không hiểu sao hắn cảm thấy thập tam đệ hôm nay nhìn thật không thuận mắt. Hắn hít vào một hơi điều chỉnh lại cảm giác bức tức khó hiểu, hắng giọng một tiếng làm hai người đang hăng say trò chuyện im bặt, đồng loạt quay về nhìn hắn.

Nguyên Triệt liền thấy cuốn binh thư xuống thư án, lạnh lùng liếc mắt nhìn Nguyên Tung vừa nói vừa ra lệnh: “Thập tam đệ, đã đến giờ hộ tống Thái tử về cung”.

“Đúng vậy đúng vậy, chuyện quan trọng vậy mà đệ quên mất” Nguyên Tung không nghĩ ngợi đáp lời thất ca của hắn. Sau đó quay sang Ngọc Lan hỏi: “Lan tiểu thư này, nàng tới Kiêu Kị Doanh làm gì? Hiện giờ có muốn trở về thành hay không, ta sẽ đưa nàng về luôn một thể”.

Hắn thật là một đứa nhỏ nhiệt tình. Ngọc Lan trầm nghĩ trong lòng, sau đó nghĩ nghĩ tới gì đó, liền lắc đầu nói: “Cảm ơn ngài Dụ Vương điện hạ, nhưng mà ta có Nguyệt Cữu hộ tống là được rồi”.

“Không sao đâu đi chung đi, càng đông càng vui mà, phải không thất ca? Lát nữa để xem A Sở xử trí tên Thái tử kia thế nào”. Hắn nhìn Tương Vương nói xong lại lôi kéo Ngọc Lan nói nhỏ, nhìn qua giống như bạn thân mười năm về trước.

Ngọc Lan suy nghĩ một chút, nàng cũng rất thích xem Sở Kiều đánh bay Tiêu Sách ra khỏi xe ngựa nha. Bây giờ đi đến gặp Vũ Văn Nguyệt cũng sẽ bị trách mắng sau đó bị ném trở về phủ. Chi bằng nàng đi theo hai vị hoàng tử này, lại có trò hay để xem. Cho nên nàng gật đầu đồng ý. Ba người bọn họ đều đứng dậy đi ra ngoài, chuẩn bị quay lại thành Trường An. Từ đầu đến cuối Tương Vương không cùng nàng nói chuyện. (đại thúc đang ghen hi hi)

Dọc đường đi về, Nguyệt Cữu đều làm mặt lạnh với Ngọc Lan. Nàng le lưỡi nhún vai biết là mình đã gây chuyện rồi. Nàng kéo màn che, lộ đầu ra khỏi cửa xe, ngọt ngào kêu mấy tiếng Cữu ca, nhưng hắn làm như không nghe không thấy. Nàng bèn quyết định chui ra khỏi xe ngựa, ngồi xuống kế bên Nguyệt Cữu. Hắn làm như rất bận rộn điều chỉnh xe ngựa. Ngọc Lan liền kéo tay áo của hắn một chút, nhẹ giọng nói: “Cữu ca đừng giận, ta chỉ muốn đi xem mặt Sở Kiều một chút à, sau này ta không nói dối Cữu ca nữa đâu, xin lỗi mà”. A La bên trong xe ngựa nghe được liền thở dài sườn sượt. Tiểu thư nhà nàng quá ham chơi rồi.

Nguyệt Cữu vì nàng mà bị Nguyệt công tử mắng cho một trận. Hắn đương nhiên không thoải mái, nhưng cái hắn lo lắng nhất chính là năng lực không đủ. Kể cả một lời nói dối nho nhỏ của tiểu cô nương còn không phát hiện ra, sau này làm sao làm việc cho công tử. Hắn tự trách bản thân cho nên mới trầm mặc, cũng không phải vì Ngọc Lan mà nổi giận.

Sau khi Nguyệt Cữu nghe Ngọc Lan năn nỉ liền thấy buồn cười, cũng chỉ có nàng mới làm chuyện chủ tử đi năn nỉ thị vệ tha thứ cho mình. Hắn quay sang nàng cười cười, lắc đầu nói: “Lan tiểu thư ta không có giận cô, là thật đó”.

Trong lúc đó, một bóng áo đỏ như lửa bay ra khỏi xe ngựa phía trước. Trước khi hắn tiếp đất còn về trong không gian một đường cung xinh đẹp. Ngọc Lan và Nguyệt Cữu sau khi sùng sốt trong một lúc liền cười lớn. Sở Kiều đã ra tay thì lúc nào không thắng đẹp cơ chứ.

Chẳng mấy chốc đoàn người ngựa đã đi đến Trường An, Nguyệt Cữu điều khiển xe ngựa tiến lên chào tạm biệt hai vị hoàng tử. Ngọc Lan đã ngồi trở lại bên trong xe, cũng không quên nhấc màn nhìn qua cửa sổ cười tươi như hoa vẫy tay chào Nguyên Tung. Nàng cũng không quên hướng Nguyên Triệt

làm một cái mặt quỷ, nàng nhớ nàng có nợ tiền hán khi nào đâu. Trương Vương thấy hành động của nàng có chút bất ngờ, sau đó liền lắc đầu cười khổ. Nàng đúng là vô tâm vô phế mà.

Ngày hôm sau, A La tung tăng hớn hở chạy đến phòng Ngọc Lan báo cáo một tin tức lớn. Nếu ở Đại Ngụy có báo chí, tin này nhất định sẽ được đăng trang nhất rồi. Chuyện về Hoàng gia chính là điều được quần chúng quan tâm nhất bất kể không gian và thời gian. Những tin tức lá cải thế này chưa bao giờ bị mất lửa. Mà tin bất quá nóng sốt nhất lần này chính là đại hôn của thế tử Bắc Yên Yên Tuân cùng với Nguyên Thuần công chúa.

Ngọc Lan thăm nghĩ ngày này cuối cùng rồi cũng đến. Nàng thật mong chờ không biết Nguyệt mặt lạnh làm thế nào để giải quyết cục diện rối rắm này đây. Y chắc chắn không để Trường An thất thủ. Nhưng mà đối với tình bạn thân thiết từ nhỏ, y sẽ xử lý như thế nào với Yên Tuân đây?

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Thành Trường An chìm trong khói lửa, đầu đầu cũng thấy cảnh người kéo nhau bỏ chạy, có người không may té ngã thì bị những người phía sau dẫm đạp lên thân thể người đó mà tiến về phía trước. Tiếng người kêu la, khóc lóc thảm thiết vang vọng khắp hang cùng ngõ hẻm trong thành. Trường An bao năm phồn hoa náo nhiệt bỗng chốc sụp đổ hoang tàn, cướp bóc cường bạo khắp nơi, lại có người chờ cháy nhà mà hồi của. Binh lính giữ thành bá tánh bình dân thì thể chất cao như núi nhìn qua như tận thế, cảnh tượng khiếp sợ vô cùng.

Vũ Văn Nguyệt tuy đã chuẩn bị trước nhưng vẫn không ngờ được, cái hán phải đối mặt không chỉ là quân đội Bắc Yên của Yên Tuân, mà còn có loạn dân của thành Trường An này. Bọn họ dưới ách thống trị tàn bạo của Ngụy đế, ngày hôm nay đều đứng lên phản kháng. Nhưng cái bọn họ làm, không phải chống lại quan phủ, mà là đi cướp bóc cường hiếp khắp nơi, làm cho Trường An trở thành một bãi chiến trường hỗn loạn.

Trương Vương thân ngồi trên ngựa bận rộn không ngừng với trường đao trên tay hầu thoát vòng vây của một đám loạn dân điên cuồng. Trên người hán đầy máu giống như Tu La đến từ địa ngục cũng không biết máu của chính mình hay là từ kẻ địch. Hán quét đao một lần diệt xong ba kẻ địch cuối cùng, hán mới thúc ngựa chạy về phía hoàng cung. Hán nghĩ muốn trở lại Kiêu Kị Doanh để tập hợp quân đội của mình để bảo vệ trị an trong thành, nhưng còn bận tâm đến phụ hoàng cùng Ngụy quý phi. Hán muốn đi xem họ có an toàn hay không trước đã.

Trên đường hán đi qua, có một bóng dáng nho nhỏ xẹt qua ở đuôi mắt, hán nhanh chóng cố định ngựa quay trở lại thì thấy tiểu cô nương cố sức giành giật vật hình chữ nhật bề mặt đã nứt vỡ từ tay một kẻ hồi của. Nàng còn luôn miệng kêu một tràng từ kì quái không rõ nghĩa nhưng giọng điệu của nàng chắc đang mắng tên du thủ du thực này. Nguyên Triệt thấy nổi lo lắng cuộn cuộn như sóng biển vô cơ tan mất, lại thấy đáng và hung hãn của nàng thì muốn bật cười.

Hán nhảy xuống từ trên lưng ngựa, từ phía sau Ngọc Lan đi đến nắm một quyền vào mặt tên du côn, sau đó một tay xách nàng như gà con đi về phía tuần mã của hán. Đội Ngọc Lan hồi thần thì đã ngồi trên lưng ngựa phía sau là một người mặc khôi giáp vàng nhuộm đầy máu như từ địa ngục trở về. Nàng sợ muốn vỡ tim vừa muốn la cứu mạng lại nghe được tiếng nói trầm ấm vang lên phía sau, nàng mới nhận ra được người vừa cứu giúp nàng.

“Vì sao ở nơi này?” Hán khàn khàn hỏi.

“Ta... ta ra ngoài muốn xem đại hôn của công chúa, sau đó do bạo dân mà thất lạc với A La và Nguyệt vệ” Nàng ôm iPad trong người thành thật trả lời, nhưng chỉ là một nửa của sự thật. Một nửa kia chính là nàng muốn ra ngoài xem náo nhiệt và chụp ảnh của thế tử Yên Tuân. Lúc trước nàng chỉ nghĩ là đứng trên lan can của lầu lầu, lên chụp hình xong sẽ chuồn về phủ. Dù sao bên cạnh có nguyệt vệ bảo hộ, cứ ra về trước khi xảy ra đánh nhau là được, nhưng không ngờ đám bạo dân còn khủng khiếp hơn quân đội của Yên Tuân nữa. Đánh chết nàng cũng không dám đem chuyện này nói với Trương Vương điện hạ.

“Xem náo nhiệt để trả giá bằng tính mạng mình sao, lần sau đừng trẻ con như vậy nữa” Hán tức giận trầm giọng nói.

Thấy hán muốn đi chuyển về phía hoàng thành, Ngọc Lan mới vội nói: “Nguyệt biểu ca đã dẫn quân đội đi bảo vệ hoàng cung rồi”.

Nguyên Triệt nghe nàng nói liền cảm thấy an tâm, sau đó quay đầu ngựa theo hướng khác chạy đi. Ngọc Lan còn hơi chu mỏ muốn phân bác hán dạy dỗ nàng, nhưng thấy hán mới cứu mình lại nhìn đáng và hán phong trần mệt mỏi như vậy nàng cũng không muốn gây sự nữa.

Nàng tò mò hỏi hán: “Không phải ngài đi hộ tống thái tử Đại Lương rồi sao? Sao lại trở về nhanh như vậy?”

“Ta đi đến giữa đường có thám tử hồi báo liền quay trở lại” Nguyên Triệt thẳng thắn không giấu giếm đáp.

“Ngài muốn đi đâu đường này không phải về Vũ Văn phủ mà?” Ngọc Lan thấy hán hướng ra ngoại thành liền ngạc nhiên hỏi tiếp.

“Trở về Kiêu Kị Doanh trước, ta cần tập hợp quân đội đến Trường An bình loạn, sau đó ta mới có thể đưa nàng trở lại phủ. Bây giờ để nàng một mình trở về ta không an tâm” Hán vừa giải thích vừa thúc ngựa không ngừng vó chạy như bay ra hướng ngoại thành nơi Kiêu Kị Doanh đóng quân

Đi được hơn nửa đường, họ bị một nhóm sát thủ bịt mặt tập kích. Bọn chúng có khoảng hai mươi mấy đến ba mươi tên. Nếu như bình thường Nguyên

Triệt có thể dễ dàng chống đỡ, nhưng hần phải bảo hộ Ngọc Lan ngồi ở phía trước nên động tác không được linh hoạt, lại để kẻ địch lợi dụng thời cơ đâm một nhát kiếm âm hiểm về phía hai người.

Mắt thấy kiếm khí sắc bén cơ hồ đã thương Ngọc Lan, Nguyên Triệt muốn ngừng hô hấp, bèn sử dụng hết lực ôm nàng xoay về phía sau để nàng ngồi sau lưng hần, lại sử dụng vai như bức tường thịt đỡ lấy nhát kiếm nguy hiểm. Máu của hần tuôn ra ngoài theo hành động rút kiếm của sát thủ bắn cả vào mặt của Ngọc Lan làm nàng kinh hồn tán đảm cả người giống như đồ chì không thể động đậy.

Nguyên Triệt gầm một tiếng trầm thấp rồi quay trường đao xẹt qua cổ tên gây ra vết thương cho mình. Sau lại liên tiếp đâm vào bụng hai thích khách còn lại rồi mới xoay ngựa rời khỏi hiện trường. Đám sát thủ vẫn bám theo truy sát không ngừng, hần bèn nhảy xuống ngựa, bảo nàng nhanh chóng chạy đi. Nhưng mà Ngọc Lan trong tay ôm thứ gì đó, một chút cũng không thấy động đậy. Hần đành phải dùng tay đập lên lưng ngựa ý bảo nó mang nàng đi trước. Tuân mã theo Trương Vương đã nhiều năm liền có linh tính, lập tức phóng nước đại chạy mất.

Ngọc Lan sợ hãi vô cùng nàng từ khi sinh ra đến giờ chỉ thấy cảnh đánh nhau đâm chém trên truyền hình, bây giờ được nhìn thấy tận mắt nên bị chấn động không nhỏ, cơ hồ sợ đến vỡ mắt. Nàng dường như còn nghĩ được mùi máu tanh ngọt truyền đến từ trên mặt mình, nàng đưa tay vuốt vuốt mặt nhìn thấy cả bàn tay mình cũng bị nhuộm đỏ. Nàng có cảm giác từ trong bụng có cái gì trào lên cuộn cuộn không ngừng làm nàng muốn nôn hết cả ra ngoài.

Trương Vương nhìn đau cổ sức đối chọi với đám sát thủ, chúng đều mặt áo đen che kín mặt không rõ là người phương nào đến. Căn cứ theo tình hình hiện tại hần chỉ có thể tốc chiến tốc thắng, nếu không liền mất mạng tại đây. Hần vung đao liên tiếp tấn công phải chỗ hiểm của bọn sát thủ, mỗi một đao đều là một kích trí mạng. Hần không bỏ lỡ bất kì cơ hội nào nhanh chóng tiêu diệt từng tên một. Khi đánh đến tên cuối cùng hần bắt đầu kiệt sức, tên thích khách thấy vậy bèn ra đòn hiểm muốn dồn Trương Vương vào chỗ chết. Bất ngờ, bọn họ nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập, tên sát thủ theo bản năng quay đầu xem kẻ đến là bạn hay thù, liền bị Trương Vương bắt lấy thời cơ đâm một nhát xuyên tim, hần là chết không nhắm mắt.Z

Ngọc Lan điều khiển ngựa quay trở lại thấy xác chết như rom rã, tay chân đầu người cũng bị cắt văng đầy trên đất. Cả người nàng như hoá đá, sau đó run rẩy không ngừng nhảy xuống ngựa chạy tới ven đường nôn thốc nôn tháo một lúc lâu. Nguyên Triệt từ lúc nàng trở lại liền cảm thấy âm áp, cả người như được truyền sinh lực mới không gục xuống. Giờ hần lại bối rối không biết làm sao. Một tay đè lại bả vai bị thương máu còn đang chảy, hần đi đến bên người nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng cho Ngọc Lan, còn luôn miệng dỗ dành nàng: “Không sao rồi, có ta ở đây”.

Nàng cứ tiếp tục nôn không ngừng cả người giống như bị vắt kiệt, mặt cũng trắng bệch không chút huyết sắc. Sau một hồi chỉ còn nôn khan, nàng mới hơi lấy lại lý trí, nhưng thân mình vẫn không ngừng run rẩy. Hôm nay nàng mới thấy cảnh chiến tranh khốc liệt như vậy, người còn sống sờ sờ qua vài giây lại chết rồi, mà còn chết đáng sợ như thế. Nàng giống như thấy được cảnh người bị đâm chết không nhắm mắt, giống như thước phim tua đi tua lại trong đầu, không sao quên được. Nàng hồi hận rồi, nàng không muốn du lịch xuyên không gì nữa. Nàng muốn trở về nhà!!!

Nguyên Triệt thấy Ngọc Lan hồi lâu không nói không rằng hần biết nàng bị kinh sợ, tiểu thư khuê các như nàng chắc không quen thấy chiến trường đầm máu như vậy. Hần hơi ngán ngại xé một góc áo trong còn sạch sẽ lau miệng cho nàng rồi mới bế nàng lên ngựa muốn trở lại Trường An. Vì hần biết đường đến Kiều kị Doanh đã không còn an toàn nữa.

Hần bị thương còn có Ngọc Lan ở bên cạnh, nếu quyết ý trở lại chưa đến được đại doanh đã bị thích khách mai phục hành thích trước rồi. Hần biết có người muốn dồn hần vào chỗ chết. Người này nhất định không cùng bọn với Yên Tuấn. Bắc Yên đã giương cờ tạo phản, không cần thiết phải che giấu hành tung như đám người bị mặt này. Hần trước để Ngọc Lan ngồi trên lưng ngựa, còn hần bước vài bước đến xác của một sát thủ, lục tìm trong áo tên đó một hồi liền lấy được một cái lệnh bài. Hần thu vào trong người, sau đó nhảy lên ngựa. Ổn định xong thân thể, hần liền giục ngựa trở lại đường nhỏ hướng về thành Trường An.

Khi Nguyên Triệt phi ngựa đến một ngôi làng nhỏ phía ngoài thành hai mươi dặm, đầu đồ đầy mồ hôi, bả vai bị thương đã đau không chịu nổi, hần bèn thúc ngựa rẽ vào đường mòn nhỏ đi vào thôn làng gần đó. Trong lòng hần mặc niệm, hi vọng Vũ Văn Nguyệt có thể không chế thế cục ở Trường An, không phụ kì vọng của hần.

Người dân ở nơi này có vẻ đã vội vàng cùng nhau chạy đi sơ tán, nên cảnh tượng hỗn độn vô cùng, cả thôn bao trùm không khí yên lặng đến đáng sợ.

Nguyên Triệt tìm một ngôi nhà có thể ở lại, được che chắn khá tốt ở cuối thôn, bên ngoài còn có tường vây bằng đất bao phủ, nơi này hần là thuộc một hộ gia đình khá giả trong thôn. Hần nén đau nhảy xuống đất tiếp đó đỡ Ngọc Lan giúp nàng đi xuống, gương mặt nàng vẫn còn trắng bệch. Hần vỗ vỗ lên mình chiến mã ý bảo nó đi tìm chỗ nghỉ ngơi, còn bản thân mình đi tiểu cô nương đang kinh sợ đi qua công rào vào nhà.

Trong cái rủi có cái may, người nơi này chạy giặc gấp rút nên vật dụng gia cụ vẫn còn đầy đủ. Hần dìu Ngọc Lan ngồi xuống giường lò trong phòng khách mới xoay người đi đến ngồi bên bàn gỗ, lúc này hần mới cảm thấy bả vai đau buốt, máu vẫn từ vết thương thấm ướt ra ngoài. Hần cắn răng thầm nghĩ phải nhanh chóng cầm máu nên tự cời bỏ khôi giáp đặt lên bàn, sau đó mới đem lọ kim sang được phòng thân từ trong ngực ra, lại muốn cời bỏ áo ngoài và trung y. Lốp áo vải bởi vì thấm máu sau một thời gian liền dính chặt vào vết thương hần dùng lực muốn lấy ra lại cảm thấy đau đến xuất hàn mồ hôi, không tự giác rên lên một tiếng.

Ngọc Lan ngồi bó gối ở giường lò nghe tiếng Trương Vương rên đau, nàng mới như thức tỉnh từ trong giấc mộng. Nàng chợt nhớ đến hần vì bảo hộ nàng mà bị thích khách đâm vào vai trái. Lúc trước hần mặc khôi giáp nên không thấy rõ nhưng bây giờ khi thấy hần chỉ còn mặc trung y nàng mới giật mình hoảng hốt.

Trung y màu trắng của hần phần vai nhuộm đỏ một mảnh.

Nàng tuy hoảng sợ nhưng vẫn cắn răng bước tới chỗ hần, trong đầu suy nghĩ làm sao cấp cứu cho người bị thương đây. Nàng lại hồi hận lúc trước không chịu học cấp cứu phòng vệ đến giờ lại không một chút kiến thức về lĩnh vực này. Nàng đúng là một người xuyên không thất bại nhất trong những người xuyên không đây mà.

Thấy Ngọc Lan tiến tới Nguyên Triệt có hơi e ngại, hần sợ nàng thấy máu và vết thương lại làm nàng kinh sợ nữa. Hần cố ý đè nén đau đớn còn ra vẻ không có gì nói với nàng: “Vết thương nhỏ không sao, nàng quay về giường nằm nghỉ đi, ta tự xử lý một chút là được”.

Nàng mím môi không nói gì, liếc mắt nhìn nơi vai bị thương của hắn một chút, rồi quả quyết xoay người đi ra ngoài tìm đến phòng bếp của nông hộ này.

Nhà bếp nằm cạnh khách phòng bên tay trái, nàng nhanh chóng đi vào, kiểm củi bỏ vào lò nhóm lửa, lại cho ít nước vào nồi nhắc lên bếp bắt đầu đun sôi. Không tới một tuần trà nàng quay lại khách phòng với chậu nước ấm. Bên này Nguyên Triệt vừa mới chặt vật thoát trung y khỏi miệng vết thương định rắc vào một ít thuốc trị thương lại bị bàn tay như bạch ngọc của tiểu cô nương ngăn cản.

Ngọc Lan không nói không rằng đem khăn tay của nàng nhúng vào trong nước ấm vắt cho ráo nước, sau đó mới từ từ rửa sạch máu khô quanh miệng vết thương của Nguyên Triệt. Nàng làm việc tỉ mỉ vô cùng lại nhẹ nhàng hết sức có thể cố không làm đau hắn. Khi nàng lau hết máu khô thì chậu nước cũng chuyển sang màu đỏ mà máu tươi từ vết thương lại muốn tiếp tục tràn ra ngoài. Nguyên Triệt thấy nàng hơi chần chừ sau đó nhanh chóng mang chậu nước chạy ra cửa.

Khi hắn lo lắng nghĩ đến Ngọc Lan lại bị sợ hãi, thì đã thấy nàng vọt trở vào phòng mang theo chậu nước ấm khác còn bốc hơi, nhìn dáng vẻ lại muốn tiếp tục lau giúp hắn. Hắn dễ yên cho nàng làm lần nữa, rồi mới thấy khi nàng quay qua giặt khăn, có một giọt trong suốt như lưu ly rơi vào trong chậu nước. Hắn hơi giật mình ngược nhìn gương mặt của cô nương trước mắt, nàng đang mím chặt môi, đôi mắt linh động như hồ thu mà hắn rất yêu thích, giờ đây nước đã tràn bờ. Nàng khóc yếu ớt như hoa lê dầm mưa trông khổ sở vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Nguyên Triệt thấy nàng khóc trong lòng còn đau đớn khó chịu hơn cả vết thương trên vai, hắn cất giọng khàn khàn nói: “Đừng khóc, ta không sao chỉ là vết thương nhỏ, ta nam chinh bắc chiến nhiều năm chút vết thương này có là gì”.

Nguyên Triệt lại nghe nàng dứt quãng nói: “Ta không biết... ta không biết làm sao giúp ngài cầm máu, ngài vì ta mà bị thương... ta lại ngu ngốc như vậy... ta thật sợ hãi... ta không biết làm sao bây giờ?” nói rồi nàng cầm khăn đứng ở đó khóc tức tưởi như tiểu hài tử.

Nguyên Triệt thở dài đứng dậy dùng tay không bị thương xoa xoa đầu nàng an ủi. Sau đó hắn hướng dẫn nàng sử dụng kim sang được rắc vào vết thương rồi lấy vải khô băng lại, như vậy mới cầm được máu. Ngọc Lan vừa khóc vừa làm, nhất cử nhất động đều nghe theo chỉ dẫn của Trương Vương. Sau khi rắc thuốc, nàng dùng một đoạn vải khô khác xé từ trong áo quần quanh bả vai hắn. Trong lúc làm việc nàng còn chú ý quan sát nét mặt của hắn. Động tác nàng rất nhẹ nhàng, cho tới khi thấy máu thật sự cầm rồi nàng mới thở phào nhẹ nhõm, đưa tay quệt quệt nước mắt.

Nguyên Triệt cùng lúc thu hết hành động biểu cảm của nàng vào mắt, trong lòng giống như có một dòng nước ấm róc rách chảy qua, chảy vào đến tận tim. Ánh mắt hắn nhìn nàng lại thêm sùng nịnh cùng nhu hoà thân thiết.

Ngọc Lan không để ý Nguyên Triệt đang ngắm nàng. Nàng nhìn ra ngoài thấy trời cũng đã chạng vạng nên bảo Nguyên Triệt nghỉ ngơi, còn mình thì thu dọn xong lại đi đến phòng bếp xem có thể kiếm được gì cho hai người lót dạ hay không.

Người trong hộ này lúc bỏ đi chắc rất gấp gáp nên trong nhà vẫn còn chút lương thực dự trữ. Nàng lục tìm xung quanh còn thấy trứng gà để trong rổ không nhiều lắm vừa đúng hai quả, bên cạnh còn có một ít rau dưa tươi mới. Ngọc Lan thở dài nếu không có cuộc chiến bất ngờ này thì lẽ ra nông hộ này đang cùng nhau dùng bữa cơm gia đình ấm cúng rồi. Đúng là thế sự khó lường.

Nàng nhanh chóng ổn định suy nghĩ rồi vo gạo nấu cơm. Sau đó nàng lại châm lửa thêm một lò khác, đem rau cho vào xào với dầu ăn lại nêm thêm chút muối đường rồi cho ra đĩa. Tiếp đến nàng mới đun một tô nước vào chảo, đợi nước sôi liền cho cà chua vào lại nêm muối đường cho vừa ăn rồi múc canh ra tô lớn. Nàng còn đánh tan hai quả trứng gà cho vào chút xì dầu và muối rồi mới rán trứng trên chảo với chút dầu hoa cải. Làm xong thức ăn thì cơm cũng vừa chín tới. Nàng nghe tiếng than củi nổ lép bép trong lò trong lòng cảm thấy vui vẻ một chút, ít ra nàng không quá vô dụng, cũng có lúc có đất dụng võ đây.

Đại công cáo thành rồi, nàng nhanh chóng đem hai bộ bát đĩa cơm canh đặt vào mâm mang lên khách phòng. Nguyên Triệt này giờ ngồi khoanh chân điều tức, bên tai nghe tiếng tiểu cô nương bận rộn ở nhà bếp hắn cũng đoán được nàng làm gì rồi. Ở nơi đâu nàng cũng có thể nấu nướng rất tốt không phải sao.

Khi nàng mím cười đem một khay lớn cơm canh còn bốc khói nghi ngút đặt trên bàn, hắn có hơi sùng sốt. Hắn nghĩ nàng làm qua loa vài thứ gì đó có thể bỏ bụng là tốt rồi, không nghĩ tới nàng còn làm hai món một canh trong thời gian ngắn, mà thức ăn lại còn toả hương thơm ngào ngạt mê người như vậy nữa.

“Hôm nay vương gia thử qua mấy món dân dã xem sao” nàng nói xong còn cười, ánh mắt như hồ thu cong cong giống như hình trăng lưỡi liềm trông đáng yêu vô cùng.

Trương Vương trong lòng cũng theo nụ cười của nàng mà vui vẻ theo nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ nghiêm túc, khoe miệng hơi mím ánh mắt nhìn nàng rồi

nhanh chóng đảo qua bàn tay nàng đang đưa com cho hắn. Hắn đón lấy chén com còn vô tình cố ý chạm vào tay nàng. Ngọc Lan hơi giật mình mặt có chút hồng. Nàng tuy đã bắt tay xã giao với nhiều đàn ông lúc đi du học ở Úc. Nhưng nàng chưa bao giờ bị cảm giác tê rất như bị điện giật như vậy.

Nàng hơi bất ngờ nên rút tay lại thật nhanh lại cảm thấy mình quá đường đột nên cười hắc hắc hai tiếng rồi ngồi xuống đối diện nhưng không dám nhìn Nguyên Triệt nữa. Nàng cúi đầu dùng hành động lấy cho mình một chén com che giấu sự ngại ngùng trong lòng. Trương Vương theo ánh nền mờ ảo trong phòng nhìn thấy hai má tiểu cô nương hồng hồng lại nghĩ đến cảm giác tê dại vừa rồi trên mặt cũng hơi mất tự nhiên.

Hắn nhìn Ngọc Lan đang cúi đầu dùng com, cảm thấy nếu có thể trải qua cả đời bình yên như lúc này là tốt rồi. Hai người họ giống như phu thê nhà nông bình thường chồng làm nông vợ chăm sóc nhà cửa, tối đến lại cùng quay quần bên mâm com, hạnh phúc giản dị như vậy đến hết đời cũng tốt. Còn cái gì là thân phận hoàng tử cùng tướng soái, hắn cũng không màng đến nữa.

Trong lúc hắn đang chìm trong suy tư thì thấy trứng gà vàng óng thơm ngon được đặt trong bát của mình, mà người vừa gấp thức ăn cho hắn còn mỉm cười dịu dàng với hắn.

Trong phim nàng xem, Trương Vương là một nam tử rất thông minh quả đoán. Hắn từ lúc trở về từ biên cương, liền nhìn thấy được mối hiểm họa khôn lường mà Đại Ngụy đang gánh phải. Hắn đã muốn ra tay giết Yến Tuấn con át chủ bài này để phòng ngừa hậu họa. Nhưng có Vũ Văn Nguyệt bên cạnh ngăn cản, hắn cũng không thể không nể tình bạn giữa hai người mà tha cho Yến Tuấn một mạng. Nhưng mà, Yến Tuấn chỉ có thể mãi mãi ở Trường An, không được bước ra ngoài nửa bước. Lúc Ngụy đế phái hắn đi hộ tống Tiêu Sách về Đại Lương, hắn liền cảm thấy nguy cơ trước mắt, nên lần lượt giao phó cho Đông Phương Kị cùng Ngụy Thư Diệp bằng mọi cách không được để Yến Tuấn về Bắc Yên. Họ cuối cùng cũng làm cho hắn thất vọng rồi.

Ngọc Lan thấy thất vọng gia này lúc nào cũng kiên định trầm ổn, nào ngờ cũng có lúc thất thần như vậy. Nàng nghĩ hắn đang lo lắng cho giang sơn Đại Ngụy, dù sao hắn cũng là hoàng tử còn là tướng quân nữa, chỉ trong một ngày mà kinh thành phồn hoa ngay dưới chân thiên tử bị đánh không kịp trở tay, kẻ địch rút đi rồi lại để cả thành hoang tàn như phế tích như vậy đúng là đáng buồn mà. Và lại, nếu không vì nàng vướng tay vướng chân, giờ này hắn đã sớm đem quân đội trở lại Trường An cứu viện rồi.

Nàng ở trong lòng ngại ngùng lại sợ hắn khổ sở nên muốn an ủi một chút, nhưng nàng không biết làm gì chỉ có thể gấp chút thức ăn cho hắn: “Người ta bảo có thực mới vực được đạo, vương gia ngài cố ăn một bữa com thật no rồi mau phấn chấn lên, giúp cho giang sơn Đại Ngụy một lần nữa khôi phục trở lại được không?”.

Nguyên Triệt nhìn trứng gà vàng óng trong bát lại nhìn cô nương đối diện, trong lòng cảm thấy ấm áp vô cùng. Hắn liền mỉm cười gật đầu nói: “Được”.

Sau đó liền khó khăn dùng tay trái giữ bát đặt trên bàn, tay phải dùng đũa gấp com đưa vào miệng. Vì vai trái vẫn còn đau nên hành động của hắn hơi không thuận, Ngọc Lan thấy vậy hơi vỗ vỗ đầu ý bảo mình thật ngốc, hắn đang bị thương ăn com cũng khó khăn hơn bình thường a.

“Vương gia hay để ta giúp ngài ăn com được không?”

Trong lúc Nguyên Triệt còn đang sửng sốt, Ngọc Lan đã đến ngồi bên cạnh hắn, nàng còn thuận thực dùng thìa múc một ít com lại để một ít rau xào đưa đến bên miệng hắn. Nguyên Triệt nhìn hành động của nàng rồi nhìn ánh mắt nàng thành khẩn vô cùng, hắn cầu còn không được liền mở miệng ăn thìa com nàng đưa tới. Ngọc Lan tiếp tục xúc một thìa com khác lần này lại bỏ một ít trứng chiên vào lại dứt cho hắn ăn. Ăn được vài thìa Nguyên Triệt bảo: “Nàng cũng nên ăn đi đừng cứ dứt cho ta”.

Nàng gật gật đầu rồi thìa tiếp theo nàng nâng lên miệng mình. Hắn hơi bất ngờ muốn ngăn nàng lại bảo thìa này hắn đã dùng qua rồi, nhưng lại ko ngăn kịp hành động tiểu cô nương này. Thôi bỏ đi, nàng không ngại bẩn hắn là nam tử lại càng không ngại. Vậy nên, trong ngôi nhà nhỏ ấm áp tràn đầy ánh nắng, có một cô nương cứ lần lượt dứt com cho vị nam tử vài lần lại tới mình một lần, thỉnh thoảng còn xen kẽ cho hắn vài thìa canh cho đến hết buổi com.

Dùng bữa xong nàng mới buông thìa và đưa xuống, đứng dậy duỗi thắt lưng rồi thở dài một hơi, hai mắt lại muốn díp lại. Nguyên Triệt buồn cười nhìn biểu cảm của nàng lười biếng giống mèo con trong lòng lại cảm thấy chút ngọt ngào. Hắn là thất hoàng tử tuy không được phụ hoàng sủng ái, nhưng thế thiếp muốn theo hắn thật không thiếu, nhưng những thế thiếp đó đều do phụ hoàng ban thưởng vào những lúc hắn thắng trận ở biên cương. Ở ngoài mặt họ nhu mì lễ nghĩa vô cùng không bao giờ để lộ hành động sơ suất gì trước mặt hắn, kể cả vương phi theo hắn nhiều năm lúc nào cũng là tương kính như tân.

Hôm nay hắn lại thấy cô nương gia trước mặt hắn không hề che dấu tính tình, không phân biệt tôn ti nam nữ, nàng ở bên hắn bộc lộ đủ thứ điểm xấu không thấy được cái gì công dung ngôn hạnh. Nhưng hắn không hiểu sao không chán ghét nàng, ngược lại cảm thấy nàng chân thật đáng yêu vô cùng.

Hắn còn nghĩ muốn ôm nàng vào lòng để âu yếm nữa. Suy nghĩ tới đây hắn bỗng giật mình, trời ạ hắn đang nghĩ gì vậy, còn muốn ôm nàng. Chưa biết nàng có đồng ý với tình ý của hắn không mà hắn đã nghĩ đến như vậy rồi. Hắn vội đưa mắt nhìn qua nơi khác ổn định lại suy nghĩ, rồi mới ôn tồn bảo nàng: “Nàng đi nghỉ ngơi đi ngày mai chúng ta sẽ quay về Trường An”.

Nàng gật gật đầu một lát mới nói: “Ta vào bếp đun nước tắm rửa một lát, hôm nay cả người ta đầy máu không rửa sạch ta không ngủ được”.

Dứt lời nàng che miệng ngáp một cái thật lớn rồi thu dọn bát đĩa đi ra khỏi khách phòng. Nguyên Triệt nhìn bóng dáng nàng đi khỏi mới cười cười lắc đầu, đúng là một đả nha đầu không biết lễ nghĩa gì cả, có cô nương nhà nào trước mặt nam tử mà ngáp dài ngáp ngắn như nàng đâu. Hắn vừa nghĩ vừa đi đến bên giường lò, đang suy tính tối nay phải qua đêm như thế nào.

Hắn đã xem sơ qua ngôi nhà này có một phòng khách, hai phòng ngủ, nhà bếp và nhà kho. Phòng khách có giường lò buổi tối có thể cho ít than củi vào sưởi ấm. Bên phòng ngủ tuy có giường tre nhưng không có chăn đệm gì, có lẽ người nhà này đã đem đi lúc đi tẩu rồi. Hắn dự định nhường giường lò lại cho nàng còn hắn sao cũng được, dù sao trên chiến trường lúc lâm hiểm cảnh, màn trời chiếu đất cũng đã quen. Bây giờ chỉ ngủ một đêm không có chăn cũng không tính là gì.

Bên này Ngọc Lan tiến vào nhà bếp, gia đình này chắc dùng phòng bếp làm nơi tắm rửa cho dễ bỏ nước nóng vào đục đục, cho nên trong bếp có một bức màn ngăn che lại một khoảng không nhỏ, kéo màn ra là thấy bồn tắm tròn nhỏ bằng gỗ bên trong. Ngọc Lan nấu một nồi nước lớn đợi nước sôi mới lấy ra một chậu nhỏ rồi pha thêm nước lạnh vào, nàng thử thấy nước có độ ấm vừa phải, nàng liền bưng chậu nước đến cho Trương Vương trong khách phòng: “Vương gia ngài rửa mặt nghỉ ngơi trước đi, không cần chờ ta”.

Nàng nói xong quay lưng đi ra ngoài để lại Trương Vương ngỡ ngàng đứng phía sau. Nàng nói chuyện thật khiến người ta suy nghĩ vẫn vơ mà. Cái gì mà không cần chờ nàng, cô nam quả nữ hẳn muốn chờ nàng tắm xong làm cái gì.

Nguyên Triệt hơi thờ dài, tiểu cô nương này sau khi mang nàng về phủ có nên để ma ma giáo dưỡng dạy bảo nàng hay không đây. Trắc phi tương lai của hắn sao lại nói ra những lời nói khiến người ta suy nghĩ miên man như vậy được. Tuy nhiên nếu chỉ nói với hắn thì lại là chuyện khác.

Còn Ngọc Lan lúc này đang vui vẻ ngâm nước ấm nàng hồn nhiên không biết có người đang nghiêm túc chặn đường cuộc sống thoải mái của nàng, lại còn tính chuyện chung thân đại sự của nàng mà nàng lại không hề hay biết gì cả.

Sau khi tắm rửa qua nước ấm, toàn thân Ngọc Lan cảm thấy thư giãn không ít. Cũng may nhà này có con gái mới lớn nên nàng tìm được bộ áo cũ của tiểu cô nương để thay đổi. Nàng cũng không tình nguyện mặc áo dính đầy máu như vậy mà đi ngủ được. Không nhắc thì thôi vừa nghĩ đến toàn thân Ngọc Lan đều nổi đầy gai. Chung quanh ánh sáng thừa thớt khiến nàng sợ hãi vô cùng, ở trong lòng thầm cầu nguyện người lúc sáng bị giết đừng tới tìm nàng đòi mạng nha, nàng ko có làm gì cả, nếu muốn tìm thì tìm Trương Vương đi, hắn mới là người giết các người đó. Nàng vừa nghĩ vừa chạy ra ngoài giống mũi tên lao thẳng vào khách phòng.

Trương Vương đang nhắm mắt dưỡng thần lại cảm nhận được khác thường khi nàng lao vào. Hắn mở mắt nhìn nàng hỏi: “Sao nàng có vẻ sợ hãi vậy?”

Nàng trả lời lắp bắp: “Ta, ta không sao, thấy xung quanh quá tối nên hơi sợ một chút”. Nói xong nàng còn ba chân bốn cẳng đi về phía giường lò ngồi khoanh chân bên cạnh Trương Vương.

Hắn nhìn nàng đã tắm rửa qua, trên mặt còn hơi hồng hồng, đuôi tóc cũng hơi ướt, đáng vẻ lười biếng. Nàng mặc áo tiểu cô nương nhà nông màu xanh nhạt hơi cũ trông thật đầm ấm đáng yêu. Nàng lại ngồi sát bên cạnh hắn, đùi nàng như có như không ma sát vào chân hắn làm cho hắn một hồi lúng túng.

Hắn nhìn nàng một hồi mới ho một tiếng rồi nói: “Nàng ngủ ở giường lò này đi, ta đi sang phòng ngủ bên đó, nàng đốt chút than củi giữ ấm, ta không thấy trong nhà có chăn đệm, trời mùa thu tối sẽ lạnh đây”.

Nàng làm sao chịu ngủ một mình trong hoàn cảnh như vậy, nàng liền lắc đầu không do dự đáp: “Không có chăn đệm ngài ngủ giường bên kia thì sao được? Ngài còn đang bị thương kia. Thôi thôi tối nay ta với ngài ngủ chung đi”.

Ngọc Lan không đợi Trương Vương trả lời, nàng lại bận rộn chạy nhanh ra sân lấy củi bỏ lại vương gia đang sững sờ vô cùng, người mồi chài hắn cũng đã thấy nhiều nhưng chưa có ai thoải mái nói chuyện ngủ chung như nàng, rốt cuộc hắn nên vui hay nên buồn vì sự vô tư của nàng đây.

Hắn chưa kịp hồi thần thì Ngọc Lan nhanh như gió quay trở lại phòng khách hai tay còn ôm bó củi nhỏ, nàng không cho Nguyên Triệt giúp đỡ sợ làm động vết thương của hắn. Nàng thuận thực cho củi vào giường lò rồi nhóm lửa, lại âm thầm cảm thấy hai năm qua ở Vũ Văn phủ nàng thích lắng văng ở phòng bếp là không sai. Ít ra trong lúc lưu lạc như vậy, nàng cũng có thể tự nhóm bếp nấu cơm và sưởi ấm cho bản thân nha.

Đêm càng lúc càng đậm, Ngọc Lan nhóm xong giường lò lại chắc chắn lửa không quá lớn, nàng mới rửa tay sơ qua rồi ngồi lên giường, cảm giác ấm áp thật khiến người ta buồn ngủ. Nàng nhìn qua Trương Vương cũng đã thay áo nông phu nàng tìm được, bộ đồ này nhìn qua có vẻ nhỏ so với hắn trông buồn cười vô cùng. Nhưng nàng không dám để hắn mặc quần áo huyết nhục mơ hồ vậy mà nằm chung với nàng đâu. Nếu không nàng sẽ nằm ác mộng mất. Nàng nhìn giường lò không rộng không chật vừa đủ hai người nằm sát bên nhau, nàng nói: “Ta nằm trong ngài nằm ngoài nha”.

Đây là xuất phát từ thói quen sợ ma của nàng, khi nhỏ cậu của nàng hay kể chuyện ma cho mấy đứa cháu nghe. Cậu ấy biết nàng sợ nên thường hay nhát ma nàng, nên bất cứ đi đâu nàng đều giành ngủ bên trong vì sợ buổi tối nếu thấy được ai đứng bên cạnh chắc nàng sẽ đứng tim mà chết mất thôi.

Nguyên Triệt nghe nàng nói xong hắn hơi đảo mắt nhìn nàng, tuy là từng tế bào trong người đều kêu gào rất muốn nhưng vẫn giả bộ nghiêm nghị nói: “Cô nam quả nữ ngủ chung một giường nàng nghĩ chúng ta là như thế nào?”

Ngọc Lan đưa tay che miệng ngáp một cái, liền chu mỏ nói: “Cô nam quả nữ ngủ chung thì có sao, nhưng nhớ là phải ngủ đừng thức suốt đêm là được”.

Nguyên Triệt nghe muốn nội thương rồi, hắn đứng là nên mồi ma ma giáo dưỡng cho nàng mà. Hắn cả đời kiên định là một vương gia nghiêm túc sao lại đụng phải tiểu cô nương hoang dã thế này. Hắn khụ khụ hai cái sau đó nói: “Nàng là tiểu cô nương mới lớn sao không có chút bản tính thực nữ nào lời nói sao có thể ngông cuồng như vậy”.

Nói đoạn hắn phẩy tay áo cước bộ muốn bỏ đi sang phòng khác, Ngọc Lan nhanh chóng nhảy xuống giường ôm hắn từ phía sau lưng luôn miệng kêu: “Vương gia đừng đi, ta sợ, ta sợ thật đó”.

Chương 16

Nguyên Triệt cảm thấy cả người nóng ran, nàng ôm hắn từ phía sau nên hai luồng đẩy dả của nàng như có như không chạm vào lưng hắn. Hắn dù sao cũng gần ba mươi cũng đã trải đời cảm giác này sao lại không hiểu. Nhưng cái tiểu cô nương này cứ thích hành động theo ý thích như vậy không biết trên đường đi từ đây tới Trường An hắn còn phải chịu bao nhiêu giày vò đây. Nguyên Triệt thở dài hắn gỡ tay nàng ra xoay người lại, ánh mắt như chìm ung nhìn nàng hỏi lại: “Nàng khẳng định muốn ta ở đây?”

Ngọc Lan gật đầu như giả vờ: “Đúng vậy đúng vậy”.

“Được, theo ý nàng” Khóe miệng hắn hơi nhếch, đi đến bên giường lò ngồi xuống.

“Vương gia ngài nằm ở ngoài nha” nàng nói, cũng bỏ ngoài tai lời nói của Trương Vương, nàng bận rộn xem lại than củi trong lò.

Nguyên Triệt khoé môi hơi kéo lên cong cong, hắn ngồi bên giường lò, tay phải xoa xoa đầu Ngọc Lan: “Mau ngủ sớm đi, bây giờ ta ngủ bên ngoài, sau này nàng phải nằm bên ngoài mới đúng, như vậy mới hầu hạ phu quân buổi tối được biết không”.

Ngọc Lan tỏ thái độ khinh thường hơi hơi bĩu môi: “Ta mới không thèm ngủ bên ngoài đâu, có lí nào chỉ có nữ nhân hầu hạ phu quân, ta phải kiếm được tướng công hầu hạ ta mới được”.

Nguyên Triệt véo véo má nàng sùng nịnh nói: “Những lời đại nghịch bất đạo như vậy sau này đừng nói nữa biết chưa, nếu có người khác nghe được sẽ không tốt cho nàng”.

“Vương gia ngài sống thật khổ, kể cả lời nói cũng phải e dè người khác nghe được, đúng là ở trong hoàng tộc thân bất do kỉ mà” Nói rồi nàng cho hắn một ánh mắt thông cảm, còn chất lười rồi vỗ vỗ vai hắn.

Hắn sùng sốt nhìn nàng trèo lên giường, nằm xuống quay lưng về phía mình. Trong lòng như trường giang cuộn cuộn sóng, lần đầu tiên có người nói hắn như vậy, mà cũng là lần đầu tiên có người hiểu được bản thân hắn như vậy. Hắn tuy là hoàng tử nhưng sống cũng khổ sở vô cùng. Lúc nào cũng phải tỏ ra nghiêm túc hành sự luôn đúng mực, ngoại trừ mẫu hậu đã mất, những người còn lại hắn tiếp xúc ngoài mặt đều giả dối, giống như lúc nào cũng đeo mặt nạ lên sân khấu diễn tuồng, kể cả phụ hoàng là người thân nhất của hắn cũng là như vậy.

Ở trong lòng của phụ hoàng luôn e dè, sợ hắn phân chia quyền lực với người, người chỉ xem hắn chỉ là tên tướng quân trấn giữ biên cương thuận ý thì tán dương nghịch ý thì đuổi đi ngàn dặm. Làm gì có tình nghĩa phụ tử. Cho nên hắn sống được tới giờ đều do hắn biết người biết ta, lời nói hành động đều cẩn thận không chút sơ hở, hoàn toàn không một chút tự do.

Hắn nhìn bóng lưng tiểu cô nương trước mặt, trong mắt hiện ra chút cưng chiều, nếu có thể hắn sẽ bảo hộ nàng, để nàng vĩnh viễn có thể nói ra lời thật từ đáy lòng, mà không phải như hắn luôn luôn gò bó khổ cực như vậy.

Nguyên Triệt nằm xuống bên cạnh nàng, toàn thân thư giãn không ít, gần một ngày bận rộn phi ngựa trở về rồi chém giết không ngừng khiến cơ thể hắn mỏi mệt vô cùng. Vết thương tuy vẫn đau nhưng nhờ có thuốc tốt của Vũ Văn Nguyệt nên đã không chảy máu nữa, lại có dấu hiệu hồi phục nhiều. Đúng là không uống phí lúc nào hắn cũng mang theo phòng thân.

Hắn nghiêng đầu sang phải thấy Ngọc Lan đã thở đều đều bên cạnh, hắn nghĩ nàng cũng đã rất mệt rồi, làm gì có cô nương nào mà cả ngày chìm trong chiến tranh loạn lạc như vậy mà còn bình tĩnh đây, những thiên kim tiểu thư trải qua tình huống như nàng chắc đã khóc nháo đòi tự vẫn rồi. Nàng như vậy đã làm tốt lắm. Trong thâm tâm hắn thật muốn ôm nàng vào lòng an ủi nhưng lại ngại làm nàng sợ hãi cự tuyệt hắn. Thôi, dựa vào hái không ngọt để từ từ nàng cũng nguyện ý vào vương phủ của hắn mà thôi. Hai mắt Trương Vương cũng vì mỏi mệt mà khép lại rất nhanh.

Mười mấy năm sống trên chiến trường đã rèn luyện nên tính đề cao cảnh giác, khi có chút động tĩnh dù đang ngủ tưởng sẽ cũng phải tỉnh giấc nhanh chóng. Mà cử động lớn sát bên mình như vậy làm cho Nguyên Triệt choáng tỉnh theo quán tính muốn sờ bên cạnh nắm lấy trường đao, nhưng khi hắn cảm phải cánh tay mềm mềm của tiểu cô nương hắn mới giật mình hoảng hốt không thôi, còn hơn nghe tin quân sĩ báo cáo tình hình chiến trận. Hắn vậy mà ngủ quên mất còn quên luôn có cô nương nằm bên cạnh hắn ban tối.

Chắc vì ban đêm trời trở lạnh than củi trong giường lò đã muốn tàn hết nên trong phòng không khí có phần lạnh lẽo, nàng dựa theo trực giác muốn nằm gần nơi ấm áp một chút, lại không biết mình đang như chim nhỏ nép vào trong lòng của hắn, nàng còn dần dần muốn độc chiếm luôn cả cái giường, chỉ chờ cho hắn một khoảng nhỏ đủ để nghiêng người nằm mà thôi. Hắn vừa muốn nhích người một chút nàng liền xoay người tay chân như bạch tuyết cuộn lên người hắn tham lam muốn chiếm giữ hơi ấm, đầu nàng còn như mèo nhỏ dụi dụi trong lòng ngực của hắn.

Nguyên Triệt hít sâu mấy hơi, cánh tay bị thương bị nàng đụng phải đau buốt, nhưng hắn không dám lên tiếng sợ nàng tỉnh giấc. Hắn nhịn đau nhẹ nhàng gỡ tay nàng ra khỏi vai mình để xuống trên hông hắn, rồi nung cánh tay bị thương để lên eo nàng. Sau đó lại để nàng gối đầu lên cánh tay phải của hắn, rồi ôm nàng vào lòng muốn giữ chút ấm áp cho nàng. Chuyện này nàng là người chủ động trước, hắn chỉ làm theo nàng thôi, sau này nàng cũng không thể trách hắn được. Hắn kéo kéo khóe miệng nhìn gương mặt say ngủ của nàng, lại lấy ngón cái và ngón trỏ véo véo chóp mũi của nàng. Con mèo hoang nhỏ đi lạc này hắn định sẵn là muốn nuôi nàng suốt đời rồi đây.

Đêm vẫn còn dài, trăng sao bị mây đen che phủ, đất trời bởi vì chiến sự mà chìm trong u ám hỗn loạn, mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, mèo con của

Tương Vương liệu có chịu ngồi yên cho hấn nuôi hay không đây?

Trời vừa sáng, chim chóc líu ríu gọi nhau, núi rừng giống như mỹ nhân vẫn còn say trong mộng đẹp, dịu dàng và huyền ảo. Ngọc Lan hai hàng mi như cánh bướm rung động vài cái giống như muốn tỉnh lại. Nàng còn nhập nhèm vừa mở mắt đã thấy gương mặt phóng đại của Tương Vương trước mặt. Trong lúc nàng còn ngây ngẩn sững sờ nhìn hấn, đối phương cũng đã thức dậy, cũng đưa mắt ôn nhu nhìn nàng. Hai bên đều không động đậy trong một chốc nàng mới giật bắn người, muốn lui ra xa khỏi hấn lại vô tình đụng trúng bả vai bị thương của hấn. Nguyên Triệt mày kiếm nhíu chặt trên mặt tỏ ra đau đớn.

Ngọc Lan biết mình lại gây họa bèn luống cuống hỏi thăm: “Ngài có sao không? Nơi đó có chảy máu không?”

Tương Vương nhất thời quên đau, gương mặt kéo qua rặng mây đỏ: “Nàng, tiểu cô nương sao lại ăn nói linh tinh thế này?”

Ngọc Lan hơi ngơ ngẩn: “Ta muốn hỏi thăm ngài sợ ngài mất máu quá nhiều không tốt, hôm qua ta thấy ngài chịu nhiều đau đớn như vậy”.

Tương Vương vừa nhìn môi hồng như hoa đào của nàng đóng mở vừa nhin xuống ý nghĩ muốn bóp chết nàng, không phải là bịt miệng nàng, trừng phạt mới đúng để nàng đừng nói lung tung nữa. Nếu người ngoài nghe lời nàng nói hấn còn mặt mũi nào nhìn thấy tướng sĩ của hấn đây.

Lại nghe nàng nói: “Lần đầu tiên phải cẩn thận một chút, dù đã sử dụng được nhưng tốt nhất đừng để chảy máu nữa Ummm”.

Nguyên Triệt hết nghe nổi vào tai, hấn hành động nhanh hơn suy nghĩ muốn nhanh chóng khoá miệng nàng lại, tới lúc hấn nhận ra hành động của mình thì không biết từ lúc nào hấn và nàng lại môi khoá môi rồi, hơn nữa hấn lại không muốn dừng lại. Mặc kệ nàng đang trừng mắt nhìn hấn, hấn vẫn tiếp tục say mê thưởng thức ngọt ngào mềm mại khi bốn cánh môi chạm nhau, hấn còn nhẹ nhút vào môi anh đào một lúc lâu, mới tiến công liếm duyệt cái lưỡi nhỏ không xương của nàng.

Ngọc Lan bất ngờ bị tập kích nàng giống như bị chú định thân không nhúc nhích được. Trời ạ nàng bị người ta bạo hôn rồi. Đây là nụ hôn đầu tiên của nàng đó. Nàng đã bao nhiêu lần mơ mộng người đầu tiên hôn nàng sẽ là ai. Có thể là anh chàng người Pháp lãng mạn sẽ dạy cho nàng nụ hôn kiểu Pháp. Hay là anh chàng người Ý dạy nàng cách hôn cuồng nhiệt. Hoặc là nụ hôn đầu e dè của một chàng trai Châu Á mới lớn.

Không, không có, tất cả đều là tưởng tượng của nàng.

Nàng bị một ông chú cổ đại cưỡng hôn rồi, lại là ông chú đã thề thiếp con cái thành đàn, còn là tướng quân giết người như ngoé nữa. Nàng, nàng phải làm sao đây, ông trời còn cho nàng sống không đây.

Không được, trong tình huống này nhân vật nữ thường sẽ tát vào mặt nhân vật nam bày tỏ phẫn nộ. Nhưng có cho vàng nàng cũng không dám tát Tương Vương giết người như Tu La này. Cho nên nàng đành phải chịu uất ức giả bộ xiu vậy.

Lòng giày vò trăm mối, Ngọc Lan hít một hơi vừa giả bộ ngất thì Tương Vương mới buông môi nàng ra rồi tay nhẹ nhàng giữ lấy cằm nàng nâng lên, bá đạo nói: “Sau này vào vương phủ không được nói linh tinh với người khác biết chưa, chỉ cho phép nàng nói với bốn vương như vậy”

Nàng bất ngờ quên luôn việc giả bộ xiu, lấy ngón trỏ chỉ vào mặt mình hỏi lại: “Tại sao ta phải vào phủ của người?”

Hấn lại lấy ngón cái vuốt ve cánh môi hơi sưng của nàng nói: “Nàng muốn bốn vương ở cạnh nàng cả đêm, nàng lại vừa hôn ta, A Lan chẳng lẽ nàng không chịu trách nhiệm?”

Ngọc Lan mở miệng to bằng quả trứng gà, vừa trừng mắt nhìn vị vương gia trước mặt, vừa nghĩ hấn cũng quá vô lại rồi, vừa đánh trống vừa la làng a. Nàng hát tay hấn ra, quẹt quẹt miệng một hồi mới tức giận không suy nghĩ nói: “Chịu trách nhiệm gì chứ, và lại không phải thường là nam nhân mới phải chịu trách nhiệm hay sao?”

Tương Vương liền mỉm cười rất thâm tình nắm hai bàn tay của nàng ôn nhu nói: “Được, vậy bốn vương liền chịu trách nhiệm với nàng”.

Chết thật, sập bẫy rồi!!!

“Vương gia thúc thúc, ta hôm qua kêu ngài ngủ ở đây chỉ là do hậu bối lo lắng cho trưởng bối mà thôi. Còn có ngài thề thiếp vô số, nha đầu hoang dã như ta không tỉnh thông cảm kì thì hoạ chỉ làm ngài thêm xấu hổ. Ta như vậy sẽ làm mất thể diện của ngài, là thật đó” Nàng liền vòng vo nói, vốn không cam tâm để thua tên đại thúc quý quyet này.

Nguyên Triệt đen mặt nghe nàng gọi thúc thúc, hấn còn chưa già như vậy đâu. Hấn mới vừa hai mươi chín, nhưng do hàng năm sống trên chiến trường nên da dẻ ngăm đen đi chứ không trắng trẻo như đám quý tộc kinh thành, lại mang chút trầm ổn phong trần. Hấn lại nhìn qua đánh giá nàng chắc khoảng mười tám mười chín tuổi cùng trang lứa với Thuần công chúa.

Nhưng chồng già vợ trẻ, nam nhân tam thế tứ thiếp cũng không phải chuyện lạ lùng gì ở Đại Ngụy. Nàng còn muốn vịn vào cớ này mà từ chối hấn, thật muốn quét sạch mặt mũi hoàng tộc. Hấn đã định sẵn là muốn nàng rồi, muốn chạy cũng không thoát được. Chân mày hấn hơi nhíu, đôi mắt như chim ưng sẵn mỗi nhìn thẳng vào mắt nàng, phun ra mấy chữ: “Bốn vương chính là muốn nàng chịu trách nhiệm, và lại ta sống đến từng tuổi này còn chưa có nữ nhân nào làm ta đỏ mặt như vậy. Ta vì nàng phải chịu thương tích, nàng còn muốn phủi sạch quan hệ với ta?”

Ngọc Lan đầu óc ong ong loạn cả lên, hấn nói là thật, hấn muốn định quan hệ rõ ràng với nàng. Nàng làm sao thoát thân bây giờ. Nàng còn phải nhờ cậy hấn đem nàng trở lại Trường An nữa. Nàng cũng không phải là cái gì mà nữ cường nhân, thống khoái đi một mình trở về. Chỉ sợ nàng chưa đi được một dặm, đã bị đám buồn người bắt đi hoặc bị kẻ xấu cưỡng gian rồi. Thời đại loạn lạc như vậy, vốn không phải là nơi để nữ tử sống tốt. Nàng cũng không

phải là nữ chính được bàn tay vàng bảo vệ đâu.

Mọi chuyện thật kì lạ từ khi ipad yêu quý của nàng bị vỡ, nàng cảm thấy có gì không đúng, giống như câu chuyện ban đầu đã đi lệch quỹ đạo. Nàng vừa nghĩ vừa không tự giác đưa tay sờ ipad được nàng bọc trong mảnh vải sạch sẽ từ quần áo cũ của nàng. Nàng làm sao có thể cùng Trương Vương đây đưa đây. Không phải là do ipad vỡ làm thay đổi nội dung phim đó chứ?

Chắc, tới đâu hay tới đó vậy, thời gian còn dài nàng cứ để hần từ từ hết hứng thú với nàng hần sẽ bỏ qua thôi, lúc đó nàng cứ cao chạy xa bay là được. Nhưng mà, hai hàng lông mày nhỏ của nàng vặn xoắn, hần hứng thú với nàng về mặt nào mới được, là do nàng nấu ăn ngon hay do nàng chăm sóc cho hần tới qua đây. Nàng suy nghĩ một hồi vẫn không biết nguyên nhân bèn tặc lưỡi, thôi từ đây nàng cứ sắm vai tiểu thư đài các lười biếng không biết gì để xem hần chịu đựng được bao lâu.

Nguyên Triệt thấy nàng không nói không rằng còn đang ra chiều suy nghĩ mông lung, hần muốn phì cười nhưng để bảo vệ sự uy nghiêm của bản thân, hần làm mặt lạnh bước xuống giường thay trở lại chiến giáp, sau đó mới trầm ngâm nói: “Nàng chuẩn bị một chút chúng ta trở lại Trường An”.

Ngọc Lan nhìn thấy hần nghiêm túc lạnh lùng nàng liền biết chuyện khi nãy hần không nói chơi, nhưng nàng không liên tưởng được thất hoàng tử nghiêm túc này lại nói mấy lời nói vô si khi nãy. Nàng đánh giá hần một hồi vẫn thấy hần đứng im nhìn ra ngoài cửa sổ đáng vẻ thâm trầm, sống lưng thẳng tắp uy phong như tùng như bách. Nàng thật sự thấy hần cũng rất được, tuy là hơi lớn tuổi so với nàng nhưng chuyện đó không quan trọng, cái làm nàng quan tâm nhiều nhất là hần đã có vợ con rồi, nàng cũng không muốn làm thiệp thối của người ta, nàng là người hiện đại mà làm sao có thể chia sẻ phu quân mình cùng người khác đây.

Ngọc Lan bĩu môi đứng dậy sửa sang lại quần áo rồi lấy nước rửa mặt, nàng vẫn mặc áo của tiểu thôn nữ như cũ, đánh chết nàng cũng không dám mặc lại quần áo dính đầy máu kia. Nguyên Triệt thấy nàng đã sẵn sàng, hần ra ngoài huyết sát một tiếng, chiến mã của hần không biết từ đâu lại chạy đến như làn gió. Ngọc Lan không khỏi trầm trồ, nàng lấy tay vuốt vuốt bờm ngựa miệng khen không ngừng: “Ngươi thật là có linh tính chỉ cần huyết sát là đã chạy lại rồi a, không ngờ chuyện ở trong phim bây giờ ta lại thấy ở đời thực rồi đây”.

Trương Vương nhìn nàng, nàng lại nói chuyện cái hiểu cái không liền thở dài một hồi, thân thủ nhanh gọn nhảy lên lưng ngựa sau đó chia tay ra muốn đỡ nàng. Ngọc Lan thấy hơi ngại ngừng mặt không tự chủ đỏ lên, hôm qua nguy cấp nàng không cảm thấy bất tiện khi cỡi ngựa chung với hần. Nhưng qua buổi sáng nay sự việc lại bất đồng, nàng cũng không muốn tiếp xúc với hần quá nhiều nữa. Thấy nàng không động đây, Nguyên Triệt cũng không nhìn nàng nữa, hần thu tay lại mặt hướng về phía trước âm dương quái khí nói: “Còn cách thành Trường An khoảng hai mươi dặm nàng đi bộ về coi như rèn luyện thân thể cũng tốt”.

Ngọc Lan lập tức đánh bay hết ý nghĩ xấu hổ nàng liền chu mỏ phản bác: “Ta đi bộ cũng không sao nhưng giữa đường gặp phải cường đạo ngài làm sao ăn nói với biểu ca ta đây”.

“Ồ, làm sao có người biết bốn vương và nàng ở cùng một chỗ?” Nguyên Triệt cười như không cười nói.

“Ngươi.....”

Hần nghiêm mặt một lần nữa giờ tay về phía nàng: “Có lên hay không?”

Ngọc Lan chịu thua rồi lần này nàng nhanh chóng giờ tay để hần giúp nàng ngồi lên ngựa. Nguyên Triệt cố định thân hình rồi giá một tiếng, chiến mã nhanh chóng lao đi để lại một khoảng sân đầy bụi ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Chẳng mấy chốc hai người một ngựa đã ở trên đường chính chạy về phía thành Trường An. Ngọc Lan ngồi trên lưng ngựa cảm giác không đúng, hôm qua nàng cũng ngồi chung đâu có cảm giác chật chội như vậy. Hôm nay lại cảm thấy người ôm mình từ phía sau rất chặt làm nàng muốn không thở nổi. Ở bên tai nàng, luôn có một luồng hơi thở nam tính ấm áp như có như không thổi đến, làm nàng hơi mất tự nhiên. Nàng lại nhìn xuống thấy cánh tay quàng qua hông mình chặt kín không khe hở, lại thấy người nào đó chỉ sử dụng một tay cầm cương ngựa.

Nàng bèn tức giận lên tiếng: “Vương gia thúc thúc, ngài cưỡi ngựa sao chỉ dùng một tay vậy, không sợ nguy hiểm sao?”

Lại còn dám ăn đậu hủ của bà đây nữa để xem bà trở về sẽ tìm cách trị ngươi.

Thất vương gia cũng không chịu thua thiệt hần nói: “Vai của ta không biết vì ai bị thương, hôm nay còn bắt ta cầm cương cưỡi ngựa thật đúng là không biết tri ơn gì cả” nói đoạn còn dùng sức ôm chặt nàng vào lòng.

Trời a, nàng nghĩ trong Sở Kiều Truyện chỉ có Tiêu Sách mới vô lại như vậy ai ngờ Trương Vương này mới đúng là bậc thầy, đúng là bị vẻ ngoài đạo mạo của hần gạt rồi. Nàng tức giận cùng hần thương lượng: “Vậy ngài để ta điều khiển tuấn mã đi”.

Nói xong dùng sức muốn thoát ra khỏi vòng tay giống như gong sắt kia, lại không ngờ hấn vậy mà thật sự buông tay làm nàng loạng choạng suýt ngã xuống ngựa, nàng hốt hoảng hét lớn sau đó lại nhanh chóng ôm chặt lấy thắt lưng của hắn.

Trong lúc nàng chật vật cố định lại vị trí trên yên ngựa đã nghe tiếng cười trầm thấp trên đỉnh đầu vang lên lại nghe tên vô lại hấn nói: “Là nàng chủ động ôm ta nhé”. Sau đó hấn dùng lực thúc vào bụng ngựa một cái, chiến mã liền tung vó như bay chỉ để lại một đám bụi như mây mù ở con đường phía sau bọn họ.

Thời gian qua không nhanh không chậm, đến lúc Ngọc Lan cảm thấy thắt lưng hơi mỏi thì đã thấy xa xa là cổng thành Trường An uy nghiêm sừng sững. Nàng hoan hô một tiếng sau đó nói với Trương Vương: “Vương gia thúc thúc, ngài để ta xuống ngựa ở nơi này đi, nam nữ thụ thụ bất thân, không nên để người khác thấy ngại và ta ngồi chung một con ngựa đúng không?”

Nguyên Triệt nghe nàng lại gọi hấn là thúc thúc, lại định phân rõ ranh giới với hấn lần nữa làm tâm tình vui vẻ lúc trước cũng sớm bay biến. Hấn không thêm đoái hoài tới lời nói của nàng, vẫn cứ thúc ngựa như bay cho đến tận cổng thành. Bởi vì trải qua cuộc tập kích bất ngờ của quân địch, nên toàn thành giới nghiêm, cổng thành cũng bị khoá chặt. Hấn uy phong ngồi trên lưng ngựa nhìn lên phía trên tường thành. Lúc này có một tên lính canh hỏi vọng xuống: “Người đến là người ở phương nào?”

Nếu Ngọc Lan không phải đang tức giận vì Nguyên Triệt không chịu thả nàng xuống trước đó, nàng đã muốn bật cười rồi. Xem phim lúc nào cũng có cảnh thế này, một người hỏi một người báo danh đưa lệnh bài các kiểu rồi mới được mở cổng thành cho vào. Đúng như nàng dự đoán, Trương Vương nhanh chóng đưa lệnh bài tùy thân rồi báo rõ thân phận. Lính gác thành không dám chậm trễ nhanh chóng hô hoán cho những binh lính phía dưới mở cổng thành chào đón Trương Vương điện hạ trở về. Sau đó lại là tiết mục quý gối tạ tội vì không biết đã mạo phạm hoàng thân quốc thích.

Ngọc Lan ngồi trên ngựa tặc lưỡi thật đáng khen cho đôi mắt của lính gác này à, sao hấn có thể đứng trên cao quan sát lệnh bài rõ như vậy. Nàng thấy lệnh bài đa số đều khắc mây khắc rồng hồ hoa văn gì đó đại khái đều như nhau, làm sao có thể phân biệt từ xa đây. Đúng là nghề gì rồi cũng sẽ có nhân viên chuyên nghiệp mà.

Nguyên Triệt không đồng hành cùng lính gác, hấn nhanh chóng giục ngựa chạy về phía hoàng cung. Ngọc Lan thấy hấn nóng lòng cũng biết hấn lo cho Ngụy đế, nhưng nàng cũng không cần đi hoàng cung với hấn, hấn nên thả nàng ở Vũ Văn phủ không phải sao?

Nghĩ vậy nàng liền lên tiếng: “Thúc thúc ta muốn về nhà trước được không?”

Nguyên Triệt cuối đầu nhìn tiểu cô nương trước mặt, sau đó đáp một tiếng rồi để chiến mã quẹo ở khúc quanh đi đến Vũ Văn phủ trước. Những con đường họ đi qua vẫn hoang tàn như cũ, đâu còn sức sống của một kinh thành phồn thịnh. Tuy những người may mắn sống sót đã bắt đầu dọn dẹp lại nhà cửa, mai táng người thân nhưng cái không khí tang thương vẫn day dứt không nguôi trong khắp hang cùng ngõ hẻm thành Trường An. Ngọc Lan nhìn hoàn cảnh này thờ dài mấy lượt, đã biết chuyện sẽ xảy ra như vậy nhưng hoàn toàn không thể cứu vãn, lẽ nào không có cách xoay chuyển định mệnh hay sao.

Nguyên Triệt nghe tiếng người trong lòng thờ dài. Hấn từ lúc vào thành cũng cảm thấy buồn phiền. Trước khi hấn hộ tống Tiêu Sách đã can ngăn nhiều lần với Ngụy Thư Diệp, nhưng cuối cùng vẫn không ngăn được chuyện này, ầu cũng là số trời đã định. Nhưng hấn thân là hoàng tử lại là tướng quân Đại Ngụy, hấn ở trong lòng thế nhất quyết không để chuyện thế này lặp lại lần thứ hai. Hấn kiên định nói: “Trường An rồi sẽ phồn hoa như cũ dân chúng sẽ được an cư lạc nghiệp, ta nhất định không để bất cứ người nào có cơ hội tấn công nơi này lần nữa”.

Ngọc Lan nghe lời nói giống như lời thề son sắt của Trương Vương, nàng hơi quay đầu ngược nhìn hấn, tìm đập lờ một nhịp. Nam nhân này từ đầu đã thấy hấn thuộc dạng người trung nghĩa hàm hậu, khi quốc gia lâm nguy lại toát lên anh hùng hào sảng tràn đầy chính khí như thế này. Thật là suýt. Nàng không dám nhìn lâu nên xoay người về phía trước che giấu bối rối, hai má ửng hồng nhỏ nhẹ nói: “Ta tin ngài”.

Nguyên Triệt nghe lời nàng nói như gió nhẹ bên tai trong lòng cảm thấy vui vẻ, không khí bức bối cũng xua tan không ít. Cho đến nay cái hấn muốn bảo vệ không chỉ là Đại Ngụy và con dân của họ nữa rồi, hơn hết thiên hạ trong lòng hấn lại càng muốn bảo vệ thật chặt chẽ để không có kẻ nào có thể tổn hại đến nàng. Hấn muốn trả lại một Trường An đầy nắng ấm và gió ngọt ngào làm thứ sinh lễ long trọng nhất cho cuộc hôn nhân giữa nàng và hấn.

Chẳng mấy chốc chiến mã đã đến trước Vũ Văn phủ, Nguyên Triệt xuống ngựa trước rồi đỡ lấy Ngọc Lan giúp nàng đi xuống. Gia đình giữ cửa đã nhiều lần gặp qua Trương Vương nên nhanh chóng chạy ra lễ bái, cũng không hiểu vì sao biểu tiểu thư lại đi chung với thất điện hạ. Nhưng hấn cũng không dám nhiều lời, họa từ miệng ra làm nô bộc nhiều năm ai lại không biết điều này chứ.

Trương Vương không mấy bận tâm bảo hấn đứng dậy lui xuống, lại như có như không nói nhỏ bên tai Ngọc Lan: “Chờ ta trở lại” rồi không chờ nàng phản ứng đã nhảy lên ngựa đi mất. Ngọc Lan nhìn thấy bóng dáng người ngựa khuất ở cuối đường nàng mới xoay người vào phủ. Nhưng khi nàng vừa bước vào cửa, thì gương mặt của Nguyên Tung và Thuận Nhi bất đắc dĩ hiện lên trong đầu.

Trời ơi, nàng đang làm cái gì vậy, sao có thể quên tình tiết quan trọng thế này. Yên Thuận về Bắc Yên không phải tiếp theo sẽ xảy ra một màn Nguyên Tung tập kích hấn rồi bị chặt đứt cánh tay phải, rồi lại đến công chúa bị bọn người áp giải trở về Đại Ngụy cường gian hay sao. Nàng thật là cái đầu heo tại sao không nhớ ra để bảo Trương Vương sớm đi cứu người chứ. Ngọc Lan nôn nóng xông vào Thanh Sơn Viện, hỏi một nguyệt vệ gần nhất: “Công tử về đến chưa?”

Nguyệt vệ nhanh chóng hồi đáp: “Vẫn chưa, công tử và Thất ca, Cửu ca vẫn ở trong cung hộ giá”.

“Chết tiệt” Ngọc Lan nóng nảy vô cùng, không biết Nguyên Tung và Nguyên Thuận đi tới đâu rồi, nếu là tới Bắc Yên cũng phải đi vài ngày đường, nếu tìm được cứu viện chắc sẽ không đến nỗi trễ đâu. Nghĩ vậy nàng liền bảo nguyệt vệ: “Công tử trở về người nhanh chóng báo ngài phái người đi bảo hộ Dự Vương và Thuận công chúa. Bọn họ đi đến Bắc Yên muốn hành thích Yên Thuận”.

Nói xong nàng xoay người muốn chạy đi, nhưng ngẫm nghĩ lại sợ Nguyệt mặt lạnh không hiểu rõ nàng còn nói thêm: “Việc hết sức quan trọng nói công tử không nên chán chừ, ok?”

Trước khi Nguyệt vệ hiểu ra thì đã không thấy bóng dáng biểu tiểu thư của họ đâu nữa.

Ngọc Lan dùng hết sức lực từ thời bú sữa mẹ đến giờ, nhanh chóng chạy đến phủ Tương Vương, mới định xông vào đã bị hai tên lính gác cổng ngăn chặn.

Không đúng, xảy ra chuyện gì? Thường ngày nàng hay đến vương phủ chơi cùng tiểu Hiền cũng đâu có ai ngăn cản. Hôm nay sao lại canh giữ nghiêm ngặt thế này. Mặc kệ, dù sao nàng cũng muốn gặp Tương Vương kể cả hấn chưa về phủ thì gặp vương phi của hấn nhờ trợ giúp cũng tốt. Nhưng nàng không vào được còn bị tên lính gác đẩy ngã, nàng theo quán tính lấy hai tay chống đất làm bàn tay trắng suốt rí ra tơ máu. Đau đớn khiến nàng hơi thanh tỉnh một chút bèn nói lớn: “Ta là Lan tiểu thư của Vũ Văn phủ ta muốn gặp vương phi”.

Hai tên lính gác là người mới, thấy nàng mặc một thân áo vải cũ kĩ cũng không biết là người phương nào đến quấy rối, họ vì chức trách trong người cũng không dám khinh suất. Toàn thành hôm nay cảnh giới cao độ, vương phủ lại gặp chuyện lớn. Hôm nay lại xuất hiện một cái dã nha đầu không biết từ đâu đòi xông vào phủ. Nếu lại xảy ra chuyện gì nữa thì hai cái mạng nhỏ của họ bị mất như chơi. Một trong hai người thấy vậy nói: “Dã nha đầu mau đi chỗ khác đừng làm phiền bọn ta”.

Ngọc Lan vừa nóng nảy vừa tức giận nói: “Ta thật sự là Vũ Văn phủ Lan tiểu thư ta cần gặp Vương phi, đây là chuyện liên quan tới tính mạng thật sự rất gấp, các người mau đi bẩm báo a”.

Một tên lính gác cũng tức giận nói: “Người đứng là không biết điều, vương phi hôm qua gặp thích khách tính mạng như chỉ mảnh treo chuông, toàn thành ai lại không biết, người lại năng nặc muốn gặp người, người có mưu đồ gì bất chính hả?”

Ngọc Lan nghe hấn nói xong đầu óc cảm thấy ong ong không ngừng, cái gì mà vương phi gặp thích khách chứ, làm gì có tình tiết này xảy ra trong phim đâu. Sao nội dung lại đột ngột thay đổi như vậy. Trong lúc nàng còn đứng chết lặng không biết phải làm sao thì lại nghe tiếng ngựa hí dài, mà người nàng đang mong gặp lại nhanh chóng đứng trước mặt nàng. Hấn nhìn lướt qua nàng đầy mắt ánh lên vẻ kinh ngạc, nhưng cũng không có nói câu nào, mà lại đi đến nắm lấy tay nhỏ của nàng sau đó xông vào phủ.

Ngọc Lan lấy lại tinh thần nhanh chóng chạy theo Nguyên Triệt cho đến khi nàng không thờ nổi nữa, mới thấy mình đã đi đến một cái viện lớn, bên trong trồng đầy hoa đào nhưng mùa này hoa đào vẫn chưa nở, cành cây trơ trụi lá, làm cho không khí tang thương vô cùng.

Nguyên Triệt theo con đường lát đá sỏi quen thuộc đi vào chính viện, bên tai không ngừng nghe tiếng khóc nỉ non của hạ nhân, còn có tiếng gào thét của con trai nhỏ của hấn. Ngọc Lan được hấn dắt tay đi đến phòng ngủ của vương phi thì thấy người nằm đó gương mặt trắng nhợt không chút huyết sắc. Cả người nàng ấy có cảm giác mong manh vô cùng, giống như ngọn nến bất cứ lúc nào cũng có thể tắt chỉ vì một cơn gió nhẹ. Ngọc Lan hít sâu một hơi đứng gần bình phong không dám nhúc nhích, trong mắt lệ nóng doanh tròn. Nàng tuy không phải bỏ tất nhưng cảnh phân ly thế thảm như vậy, nàng làm sao không cảm thấy khổ sở cho được.

Nhị công tử Nguyên Hiền của vương phủ thấy nàng không nói hai lời liền nhào vào lòng nàng còn luôn miệng kêu Lan tỷ tỷ và mẫu phi. Nàng không biết làm gì chỉ có thể vừa ôm vừa dỗ dành hấn. Ở trước mặt, nàng nhìn thấy Nguyên Triệt đi đến bên giường ngồi xuống, cầm tay vương phi của hấn từ tốn nói: “Vương phi, bôn vương trở về rồi”.

Tương Vương phi nghe lời hấn nói bỗng chốc mở đôi mắt đẹp, tựa như hồi quang phản chiếu nhìn hấn thật sâu, nàng mới dứt quãng mở miệng nói: “Vương giathiếp đi trước một bước, sau này.. chàng chăm sóc tốt cho tiểu nhi từ được hay không?”

Một lời này của nàng tốn biết bao nhiêu sức lực, nàng nói xong ho khan không ngừng đến ho cả ra máu, Tương Vương hét lớn gọi thái y nhưng thái y đâu thể làm gì được nữa, chỉ có thể cúi đầu quý gối nói xin vương gia tha mạng, vương phi không thể cứu nữa rồi.

Thất vương phi tay nắm chặt tay phu quân ngăn lại hành động của hấn, nàng thều thào nói một lời cuối: “Vương gia... là ta không tốt... cũng không bảo vệ được thế tử... ta đi trước... sẽ chăm lo cho hấn, để hấn không phải cô đơn một mình... có chàng ở lại với tiểu nhi từ là ta... an tâm rồi”.

Nói rồi nàng nhìn quang cảnh xung quanh, nhìn đến tiểu nhi từ đang được Ngọc Lan ôm trong lòng, nàng khoé miệng hơi mỉm cười rồi nhắm mắt gác xuống giường, cánh tay cũng buông thõng. Các nha hoàn ma ma thấy vậy khóc lớn không ngừng. Tiểu bánh bao trong lòng Ngọc Lan cũng thoát ra chạy đến bên người mẫu thân than khóc. Nguyên Triệt vẫn như cũ giữ nguyên tư thế một tay vẫn giơ trên không trung giống như là vẫn đang cầm tay thế tử của hấn trong một lúc. Sau đó mới buông tay xuống, hai bàn tay nắm chặt thành nắm đấm đặt trên chân. Hai hàng chân mày hấn chau nhẹ, đôi mắt như chim ưng lúc này không còn sự sắc bén mà lại nhắm chặt, không nhìn ra tâm tình.

Ngọc Lan không nỡ tiếp tục nhìn bọn họ, nàng xoay người đi ra ngoài hành lang lạnh lẽo bên ngoài, trong lòng tràn đầy cảm giác chua xót. Nàng tìm một góc khuất sau dãy hành lang rồi tựa lưng vào bức tường phía sau, trong lòng ngủ vùi tị nạn. Nàng không biết có phải vì sự xuất hiện của nàng mà làm nội dung cốt truyện thay đổi hay không. Hay vì loạn lạc bị người cướp lấy ipad rồi làm vỡ khiến cho mọi chuyện không còn đi đúng quỹ đạo vốn có. Nàng nghĩ trước khi ipad vỡ mọi chuyện xảy ra đều như trong diễn biến của phim không chút sai lệch, bây giờ thì sao đây?

Càng nghĩ nàng càng tự trách bản thân và áy náy đau khổ vô cùng, nếu nàng không xuất hiện, có lẽ họ đã là một gia đình hạnh phúc sống bên nhau cho đến ngày Nguyên Triệt bước lên hoàng vị. Vì nàng ham vui, không bảo quản tốt đồ của mình mà bây giờ vương phi và thế tử của hấn đều chết rồi.

Hấn phải làm sao đây? Đứa con nhỏ mất mẹ phải làm thế nào bây giờ?

Nàng lắc đầu thật mạnh không dám nghĩ tiếp, hai ta nàng ôm lấy đầu rồi từ từ ngồi bệt xuống hành lang lạnh như băng, nước mắt giống như mưa pha lê

lặng lẽ chảy dài trên gương mặt nhỏ, cả người vì khóc mà run rẩy giống như liễu rủ bên hồ gặp mưa trông yếu đuối mỏng manh vô cùng. Mà trời cũng chậm rãi nhỏ xuống một đợt mưa thu càng làm quang cảnh xung quanh thêm phần thể lương ảm đạm.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Ngọc Lan cũng không biết bản thân làm cách nào mà trở về Vũ Văn phủ, chỉ biết khi tỉnh lại thì đêm đã khuya, xung quanh yên tĩnh đến nỗi nàng có thể nghe thấy cả hơi thở của chính mình. Nàng sờ sờ mặt thấy mặt mình lạnh toát, nước mắt cũng còn vương trên mặt. Nàng dùng tay quạt nước mắt, dứt khoát đi xuống giường, đưa tay mở cửa sổ. Không khí tươi mát bên ngoài ủa vào phòng làm nàng thanh tỉnh đôi chút. Nàng ngồi trên trường kỉ bên cửa sổ ngược mắt nhìn bầu trời đêm đầy đặc tinh tú ở bên ngoài.

Có người nói người chết đi sẽ biến thành ngôi sao trên trời kia, nếu đúng là vậy thì chỉ trong một đêm có biết bao người ở Trường An này biến thành ngôi sao bay lên trời đây. Nàng lại nghĩ đến cái chết bất ngờ của Trương Vương phi trong lòng lại là một hồi áy náy. Sau đó lại không kiềm chế mà nghĩ đến Trương Vương, hẳn bây giờ như thế nào, giờ này hẳn có nghĩ ngợi chưa hay vẫn còn ngồi trong lĩnh đường lạnh lẽo bên cạnh vương phi của hắn cho đến hết đêm. Nước mắt lại không kiềm được tí tách rơi xuống trên mặt nàng.

Nàng nhớ rõ hẳn vô lại bá đạo như thế nào khi muốn nàng chịu trách nhiệm về hắn. Nàng nhớ rõ hẳn bên ngoài đạo mạo nghiêm túc nhưng bên trong giao hoạt như hồ ly luôn muốn chiếm tiện nghi của nàng. Nàng lại càng nhớ rõ hẳn thâm tình bên vương phi của hắn đến phút cuối. Đau khổ của hắn khi người đó ra đi nàng cũng không quên được. Đến cuối cùng nàng đang nghĩ gì, muốn làm gì và có thể làm gì đây. Nàng khổ sở vì phu nhân hắn mất, nhưng nàng cũng khổ sở vì thâm tình của hắn đối với người này. Nghĩ đến đây Ngọc Lan thật muốn tát bản thân mấy tát cho nàng tỉnh lại, nàng điên rồi sao lại ghen tị với người đã mất. Nàng có còn tính người hay không đây.

Trời càng về đêm càng lạnh lẽo, khiến Ngọc Lan không tự chủ ngồi ôm chân co lại trên trường kỉ, đầu cũng gục lên hai gối. Do lúc trước khóc quá nhiều gây hệ lụy tới yết hầu của nàng vừa khô vừa đau rát, nàng không thể kiềm chế ho nhẹ vài tiếng. A La vừa nghe được tiếng tiểu thư ho nàng liền nhanh chóng chạy qua phòng của Ngọc Lan.

Ngọc Lan lúc trước cầu xin Vũ Văn Nguyệt cho A La ở phòng kế bên nàng, như vậy buổi tối nàng ta có thể về phòng mình ngủ, nếu có gì cần thì cũng dễ dàng chạy sang bầu bạn với nàng, chứ nàng không muốn tiêu nha hoàn phải thức đề trực đêm vất vả theo lệ thường ở phủ.

A La bước vào phòng liền laí nhái nói không ngừng: “Lan tỷ tỷ, tỷ có sao không? Tỷ thật hù chết muội rồi, tỷ đi đâu mà khi về lại ướt đầm như vậy, nếu không phải muội thay quần áo cho tỷ chắc tỷ thật mặc y phục ướt đi ngủ rồi, lại nói cả buổi tỷ cũng không chịu ăn uống gì a”.

Ngọc Lan lại ho vài tiếng mới nói: “A La muội rót cho ta chén nước”.

Sau đó không chịu nói thêm vì sao nàng nhếch nhác trở về như vậy.

A La thờ dãi thấp nền lên rồi nhanh chóng rót một chén nước đưa đến tay Ngọc Lan. Nàng đón lấy uống cạn rồi để chén không xuống trường kỉ, lại đưa mắt ngắm nhìn những ngôi sao ở trên trời. A La lại bận rộn lấy áo choàng khoác lên bên ngoài trung y của Ngọc Lan rồi khuyên nhủ: “Lan tỷ tỷ, tỷ muốn ăn gì lót dạ hay không? Muội đi phòng bếp lấy cho tỷ nhé, gió đêm lạnh lắm tỷ cũng đừng nên ngồi bên cửa sổ quá lâu sẽ dễ sinh bệnh”.

Ngọc Lan lắc đầu, nàng hiện giờ không có lòng dạ nào mà ăn uống, lại nghĩ đến đêm đã khuya nên quay đầu nói với A La: “Muội về phòng ngủ đi, ta không sao, ban chiều ngủ quá nhiều nên giờ không ngủ được mà thôi, ta ngồi một lát sẽ đi nghỉ, muội đừng lo cho ta”.

A La theo biểu tiểu thư hơn hai năm nay sớm hiểu rõ tính của nàng, nên cũng không nói gì hơn đành thu lại chén trà để trên bàn rồi lui về phòng mình. Bên này, Ngọc Lan lại thờ dãi như có như không, hơi thở ảm áp hoà cùng không khí lạnh lẽo tạo nên một luồng khói trắng mờ nhạt quấn quanh chớp mũi. Nàng cũng không màng để ý, tâm của nàng đã sớm bay đi nơi nào không còn ở lại nơi này nữa rồi.

Đêm đã sâu, tâm cũng đã sớm lạc lối không thể tìm trở lại.

Sáng hôm sau khi mặt trời vừa ló dạng, A La gõ cửa vài lượt không thấy Ngọc Lan trả lời, nàng liền đánh bạo mở cửa bước vào thì thấy Ngọc Lan nửa ngồi nửa nằm trên tràng kỉ. Nàng hơi hốt hoảng bước lại gần muốn lay tỉnh Ngọc Lan, nhưng khi vừa chạm đến tay Lan tỷ tỷ thì bất ngờ rút lại. Nóng như lửa vậy.

A La cố lay Ngọc Lan tỉnh lại nhưng không thành, nàng bèn chạy ra ngoài kêu lớn gọi người tới. Mấy nha hoàn gần đó liền chạy đến giúp A La nâng tiểu thư lên giường nằm, có nha hoàn đến báo Nguyệt công tử, lại có nha hoàn chạy đi gọi đại phu. Sau một hồi gà chó không yên, đại phu bắt mạch cho Ngọc Lan xong rồi từ tốn đứng dậy bấm báo Nguyệt công tử: “Tiểu thư chỉ là cảm nhiễm phong hàn, lại bị tích tụ phiền muộn nên có ít tí khí, uống vài thang thuốc tại hạ kê rồi cố gắng giải trừ phiền nào thì sẽ không sao nữa”.

Ngọc Lan nếu còn tỉnh táo nghe những lời này nàng chắc chắn vỗ tay khen đại phu cổ đại thật vi diệu rồi. Chỉ là bắt mạch thôi mà cũng biết người ta đang phiền muộn, nếu có thể đem được vài ông đại phu về hiện đại, có thể hay không làm giàu đây. Nhưng tiếc rằng lời này chỉ có Vũ Văn Nguyệt và Nguyệt Thất, còn có A La nghe được nên tạm thời không có ai có ý nghĩ bắt cóc đại phu xuyên không a.

Nguyệt Thất nhanh chóng nói lời cảm tạ rồi tiễn đại phu ra về. Vũ Văn Nguyệt thì vẫn cao cao tại thượng ngồi bên bàn trà, tra hỏi A La nguyên do Ngọc Lan phát sốt. A La ngây ngô kể lại chuyện từ lúc tiểu thư về phủ một chi tiết cũng không bỏ sót. Vũ Văn Nguyệt nghe xong nhủ mảy may cũng biết không thể tra hỏi gì thêm đành dặn dò A La chăm sóc tiểu thư cẩn thận rồi dõm chân định bước ra ngoài.

Lúc này trong trướng Ngọc Lan đã thanh tỉnh được đôi chút, nàng nghe thấy tiếng nói của Nguyệt công tử liền không kiềm được muốn hỏi hân tung tích của Nguyên Tung và Nguyên Thuần. Nàng muốn mở miệng lớn tiếng hỏi y nhưng chỉ có âm thanh khàn khàn thoát ra khỏi yết hầu làm nàng cũng hơi giật mình, rồi lại cười khỏ. Chuyện chưa đầu vào đâu đã tự làm khổ mình rồi a.

“Nguyệt công... Biểu ca... Nguyên Tung và Nguyên Thuần...” Nàng thều thào nói chưa hết câu đã bị Vũ Văn Nguyệt bước trở lại cắt lời: “Muội an tâm ta đã phái Nguyệt vệ ngày đêm đi đến bảo vệ họ rồi, sẽ không có chuyện gì”.

Nàng gật gật đầu, rồi nhìn qua A La ý bảo nàng ta lui xuống, A La hiểu ý nhanh chóng đi ra ngoài, sẵn tiện đến phòng bếp sắc thuốc cho tiểu thư. Ngọc Lan thấy A La vừa rời khỏi, liền khó khăn ngồi dậy, sau đó lấy ra ipad dưới gối, với màn hình đã vỡ đưa cho Vũ Văn Nguyệt xem, lại nói ra nghi vấn của bản thân: “Ta nghĩ chuyện này có liên quan đến nội dung diễn biến, ta khẳng định Tương Vương phi trong thế giới này, tuy không có đề cập đến nhưng sẽ không chết nhưng giờ nàng đã..... Cả tiểu thế tử cũng vậy”.

Vũ Văn Nguyệt mảy kiểng chau lại, nhìn đồ vật hình chữ nhật đã nứt vỡ thật lâu mới đáp: “Tình huống trước mắt chúng ta phải cố gắng giữ gìn cốt truyện, chỉ cần cho nó theo diễn biến như cũ vậy mới có ngày thiên hạ được thái bình”.

Ngọc Lan gật gật đầu, nhưng chợt nhớ ra cái gì bèn hốt hoảng kêu lên: “Nói vậy huynh vẫn muốn nhảy hồ băng ư?”

Vũ Văn Nguyệt đứng chấp hai tay sau lưng nhìn ra phong cảnh bên ngoài cửa sổ kiên định nói: “Nếu vì nàng (Sở Kiều) ta cũng không ngại thử”.

Ngọc Lan biết y rất có chủ kiến cũng không tiện phản bác, nàng chỉ có thể mong y biết quý tính mạng của y mà thôi, nàng liền chậm rãi nói: “Ta không biết đại kết cục, chỉ biết huynh vì Tĩnh Nhi sẽ nhảy hồ băng, mọi người nói huynh sẽ không chết, nhưng ta thật lo lắng cho huynh. Nếu huynh biết trước thiên cơ cũng nên chừa cho mình và Nguyệt Thất một con đường sống, và lại nếu huynh không còn vậy Sở Kiều phải làm sao bây giờ?”

Vũ Văn Nguyệt nghe đến đây y xoay trở lại nhìn Ngọc Lan rồi từ tốn nói: “Ta hiểu được, bây giờ muội đang bệnh nên tình dưỡng trước đi, việc sau này ta tự biết cân nhắc”.

Y còn nói thêm: “Tang lễ của Tương Vương phi và tiểu thế tử chỉ cử hành trong vòng ba ngày, thời gian này cũng quá loạn lạc chuyện gì cũng phải làm gấp rút, muội cũng không nên ra ngoài vào lúc này”.

Ngọc Lan vừa nghe đến tang lễ trong lòng lại như có muối xát qua vết thương thôn thức không yên nhưng vẫn dần lòng lại nhẹ nhàng nói: “Muội biết”.

Nguyệt công tử hơi thờ dãi quay lưng đi ra ngoài, khi cửa kéo kẹt mở ra, Ngọc Lan lại nghe tiếng y ôn tồn truyền đến: “Muội không cần phải khổ sở chuyện này không liên quan đến muội”. Dứt lời cửa cũng rầm rập đóng lại.

Nàng ngơ ngẩn ngồi tựa vào thành giường, trong lòng cảm thấy chút ấm áp, ít ra có người có thể chia sẻ nỗi khổ tâm của nàng. Nguyệt mặt lạnh này, sau khi trở về từ biên cương được gặp lại Sở Kiều, hoặc cũng có lẽ do y sớm chiều luôn phải đối diện với sinh tử, tang băng ngàn năm cuối cùng cũng tan chảy.

Nàng thật mong y sớm có thể cùng Sở Kiều tình chàng ý thiếp sớm chiều bên nhau để y không phải đợi chờ trong đau khổ như vậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Cuối thu, thời tiết bắt đầu thay đổi rõ rệt, những chiếc lá cuối cùng trên cây cũng đã hoàn toàn về với đất mẹ, cả khoảnh sân nhỏ trong viện phủ đầy sắc vàng ảm đạm.

Ngọc Lan tay chống cằm ngồi bên cửa sổ, nhìn các nha hoàn ma ma đang quét lá bên ngoài, còn rất chuyên tâm nghe chuyện bát quái họ đang bàn tán. Hóa ra nửa tháng sau khi thất vương phi và tiểu thế tử nhập thổ vì an, hoàng thượng không biết vì lý do gì lại lần nữa nghi kị Tương Vương, không muốn hân can dự triều chính, còn viện lý do về việc gia đình mà khuyên hân ở nhà tĩnh dưỡng. Nguyên do này đúng là con cáo già chính hiệu, lại mắc bệnh đa nghi như Tào Tháo, nên lúc nào cũng sợ có người chia sẻ quyền lực với hân kể cả là con trai mình đi nữa cũng xuống tay tuyệt không nương tình.

Tương Vương bao năm lăn lộn trên quan trường cũng như sa trường, hân cũng là người biết tiến thoái, nên cũng thuận theo hoàng đế, ở lại phủ làm vương gia nhàn hạ. Kiều Kị binh của hân bao năm qua đã vào nề nếp, không cần hân xuất hiện cũng có thể duy trì rất tốt. Một màn phụ từ từ hiểu này đóng được thật đặc sắc.

Ngọc Lan ngồi nghe chuyện bát quái một lúc, cảm thấy người cổ đại đóng tuồng cũng thật hay, người ta cũng biết tiến thoái như vậy, mình cũng nên thử

xem sao.

Ngọc Lan đuổi chân đứng dậy, lại vurun vai lắ eo một cái đứng tiêu chuẩn hiện đại, xong mới nói với A La đang ngồi thêu hoa bên cạnh: “Đi, chúng ta đến phòng bếp làm một chút thức ăn như thế nào?”

A La cười khanh khách: “Được được Lan tỷ tỷ, đã lâu muối không được ăn đồ ăn tỷ nấu rồi, các ma ma nha hoàn khác cũng nhớ lắm đấy”.

Ngọc Lan cười cười vẹo hai má A La: “Tiểu nha đầu tham ăn, nếu vậy còn không mau đến giúp ta chuẩn bị nguyên liệu, trời lạnh như vậy phải ăn lẩu cay mới đúng điệu nha”.

A La đã quen lâu lâu tiểu thư nàng lại nói vài từ khó hiểu, nhưng vì sự nghiệp ăn uống vĩ đại nàng cũng không mấy bận tâm, hai người liền cùng nhau sánh vai đi đến phòng bếp. Các nha hoàn ma ma thấy biểu tiểu thư đến cũng hỏi thăm không ngớt. Ngọc Lan cười nói với họ là nàng đã hết bệnh không sao nữa, mấy bữa nay ăn cháo trắng đến nhạt miệng rồi, bây giờ cần làm chút đồ ngon cho nàng và mọi người cùng thưởng thức. Mọi người đều nói tốt, rồi theo Ngọc Lan phân công mà đi chuẩn bị, người rửa rau, người cắt thịt, người thì nhóm lò chuẩn bị hầm xương.

Ngọc Lan cảm khái vô cùng, nàng du học ở Úc hai năm cái gì cũng phải tự làm, muốn ăn thì lặn vào bếp. Nhưng khi nàng đến thế giới này lại là mười ngón tay không động, tuy là nói nàng thường xuyên nấu ăn, nhưng nguyên liệu đều có người làm sẵn, nàng chỉ cần vén tay áo xào nấu nêm nếm gia vị là được rồi. Cuộc sống như vậy làm cho nàng thỉnh thoảng nghĩ nếu bị mắc kẹt ở đây không về được nữa, cũng không có gì là không tốt.

Cha nàng từ hai năm trước đã có mái ấm mới, còn mẹ nàng mất lúc nàng được mười sáu tuổi. Người phụ nữ cha cưới chính là hồ ly tinh làm mẹ nàng uất ức mà chết. Cho nên, trước ngày họ kết hôn, nàng quyết định đi du học. Cha nàng lúc đó không thể phản đối, bởi vì ông biết mình có lỗi, sau này vẫn chu cấp tiền sinh hoạt và tiền học phí đầy đủ cho nàng. Nàng không có hận cha mình, nhưng cũng không có tình cảm cha con thân thiết. Còn mẹ của nàng, nàng thật thấy thương bà ấy, vì một người đàn ông không yêu mình, huỷ hoại cả cuộc đời. Gia đình của nàng thật đáng buồn. Chính vì vậy hiện tại nàng ở đâu cũng không phải vấn đề lớn nữa rồi. Dù sao cũng đâu có ai quan tâm đến.

Nàng có thể nhờ Nguyệt mặt lạnh bỏ vốn cho nàng mở một cái tửu lâu, như vậy có thể com áo không lo suốt đời rồi. Nàng vừa nghĩ vừa cười trộm, tay cũng không rảnh rồi đem gia vị bỏ vào nồi nước dùng. Gia vị này là nàng dùng tôm và muối ăn rang lên ở nhiệt độ cao, lại bảo người phải liên tục đảo để tôm được sấy đến giòn mà không bị cháy khét. Sau đó phân phó nha hoàn phòng bếp dùng dụng cụ nghiền nát hết tôm và muối đã rang qua, cho đến khi thành bột mịn. Như vậy đã có một loại gia vị ngon miệng không kém gì bột knorr ở hiện đại nha. Biết bao nhiêu món ăn nàng nấu có vị ngon cũng chính là nhờ vào gia vị bí truyền này đây.

Trong thời gian chờ đợi nước lẩu, Ngọc Lan còn bảo ma ma nhồi một ít bột làm bánh bao, rồi nàng dùng nước màu đỏ nhuộm một ít bột bánh, lại sử dụng trứng muối, bột ngô, đường và sữa làm nhân. Nàng chính là muốn làm bánh bao kim sa ở hiện đại, lâu lắm không được ăn khiến nàng thật hoài niệm hương vị của nó. Còn vì sao lại nhuộm hồng vỏ bánh, là vì nàng muốn nặn hình heo hồng đáng yêu cho vỏ bánh mà thôi. Con gái lúc nào cũng như vậy, ngay cả thức ăn cũng muốn có tạo hình đáng yêu mới có thể kích thích thị giác và vị giác ấy mà.

Làm hết lượt heo hồng kim sa cuối cùng, nàng mới bảo nha hoàn đem hấp. Lúc này nồi nước lẩu đã dậy lên mùi thơm ngào ngạt mê người, nàng liền múc riêng nước dùng ra một cái nồi nhỏ hai ngăn, đây chính là nồi lẩu uyên ương phiên bản cổ đại mà nàng cho người chế tác ra, một ngăn cho thêm ớt khô, một ngăn là nước dùng không cay. Nàng lại nói với ma ma phòng bếp gọi mọi người cùng ăn phần lẩu còn lại.

Sau khi xong việc, nàng phân phó nha hoàn đem một phần lẩu đến chính viện của cửa Vũ Văn Nguyệt. Mấy ngày nay y và Nguyệt Thất vì sắp xếp lại công tác an ninh của Trường An mà bận đến chân không chạm đất, cũng đã đến lúc nên ăn một bữa ngon bồi bổ thân thể lại một chút. Ngọc Lan sau đó trở lại phòng thay qua quần áo, sau đó chuẩn bị đến cùng dùng bữa với Nguyệt công tử.

Ngọc Lan sau khi qua loa thay một bộ váy áo màu xanh ngọc ngọt ngào, nàng mới cùng A La đi đến chính viện. A La vẻ mặt vui vẻ vô cùng, Lan tỷ tỷ lại trở lại hoạt bát như lúc xưa rồi. Mấy ngày nay thấy tỷ ấy cứ ngồi bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài thờ dài, buổi sáng thức dậy gối cũng ướt một mảng, nhưng tỷ không nói ra nàng cũng không dám hỏi tới. Nay thấy Lan tỷ tỷ trở lại như cũ, A La cũng yên tâm phần nào.

Hai người hăm hở sóng vai cùng nhau đi đến chính viện, Ngọc Lan nhanh chóng chào hỏi đám người Nguyệt vệ giữ cổng rồi linh hoạt bước vào bên trong sân. Nàng vừa vào liền lớn tiếng gọi: “Nguyệt mặt lạnh, Nguyệt Thất mau cùng nhau ăn lẩu...”

Nàng chưa nói dứt lời, lời nói còn lại mắc kẹt trong yết hầu không thốt ra được nữa. Hấn sao lại ở nơi này?

Vậy nên biểu tiểu thư của chúng ta ngẩn ra rồi đứng hình một lúc, sau nhờ A La nhéo nhéo cánh tay mới hoàn hồn. Nàng lại đưa mắt oán trách A La xuống tay thật là vô tình, làm nàng đau muốn la lớn luôn ấy.

A La không dám chậm trễ liền quỳ xuống hành lễ: “Nô tì tham kiến Tương Vương điện hạ, nô tì gặp qua công tử”. Nói rồi còn kéo kéo váy áo của Ngọc Lan ý muốn nàng cũng phải khấu đầu với thất hoàng tử .

Nhưng Tương Vương trong mắt mọi người là người hàm hậu, không câu nệ tiểu tiết, hấn nói: “Đứng lên đi, hôm nay ta là khách trong phủ không cần lễ nghi quá mức, A Lan đến đây cùng nhau dùng bữa đi”.

Vũ Văn Nguyệt, Nguyệt Thất cùng A La nghe Tương Vương thân thiết kêu tên nàng, ba người không hẹn mà gặp đều phóng ánh mắt nghiên cứu về phía Ngọc Lan. Bên này Ngọc Lan nghe hấn nói đã muốn cấn lưỡi, nàng lại bị ba người này nhìn với ánh mắt “đã hiểu rõ” trên người nàng, làm nàng tức giận vô cùng, nàng với hấn không thân lắm được không, sao mở miệng đóng miệng cứ A Lan A Lan như vậy không sợ người khác hiểu lầm hay sao. Kể cả Vũ Văn Nguyệt trên danh nghĩa là biểu ca của nàng cũng không có kêu nàng như vậy đâu.

Hơn nữa thức ăn trên bàn cũng là do bà đây nấu, còn mở miệng mời bà thức ăn của bà hay sao, đây là đạo lý gì vậy hả?

Có người chỉ vì một lời nói bâng quơ mà nổi lên tính khí tiểu thư, bao nhiêu đau khổ trước đó cũng bay theo gió mùa thu rồi. Nàng hùng hổ tiến vào trong đình hóng mát, ngồi xuống bên cạnh Vũ Văn Nguyệt, đang muốn phát hoạ lại phát hiện bánh bao nhỏ của thất vương gia cũng ở đây. Nàng vừa nhìn thấy tiểu tử trắng tròn này con giận liền bay đi một nửa, không kềm chế được mà véo hai má bé rồi chọc ghẹo: “Tiểu bánh bao, mấy ngày không gặp lại trắng tròn hơn trước rồi đây, lại đây cho tỷ tỷ xem đệ nặng thêm bao nhiêu cân rồi a”.

Tiểu bánh bao bị chọc ghẹo liền nước mắt lưng tròng, phản kháng: “Lan tỷ tỷ, đệ không có mập lên đâu, đệ không muốn ăn gì hết, đệ nhớ mẫu phi và đại ca, nhớ món ăn mẫu phi làm nhưng mọi người không cho đệ gặp mẫu phi và huynh ấy, phụ vương nói nếu đệ muốn ăn thức ăn ngon thì phụ vương dẫn đệ đến gặp tỷ tỷ là được”.

Lời trẻ con nói ra thẳng thắn vô cùng làm cho không khí có phần chùng xuống. Ngọc Lan nghe bé nói xong nàng theo quán tính nhìn qua Tương Vương, lại thấy hân gương mặt phiền muộn, cũng nhìn lại nàng rồi lại như có như không thờ dài, ngửa đầu uống cạn ly rượu trên tay hân. Nguyệt công tử cũng có chút bối rối nâng ly rượu nhưng cũng không có uống qua, hân cũng đầu biết đồ con nít.

Nàng lại gây hoạ rồi.

Ngọc Lan lúng túng trong chốc lát rồi quyết định sửa sai, nàng mỉm cười với tiểu bánh bao giọng nói nhỏ nhẹ: “Tiểu Hiền, đệ có thích ngắm sao hay không?”

Tiểu bánh bao gật gật đầu, muốn khóc nhưng vẫn kiềm chế không cho nước mắt rơi xuống.

Ngọc Lan vuốt tóc bé dịu dàng nói: “Mẫu phi và đại ca của đệ biến thành ngôi sao bay lên trời rồi, mỗi đêm đệ nhìn lên trời sẽ gặp được họ, đệ có thể kể cho mẫu phi và đại ca mọi chuyện trong lòng đệ, họ sẽ nghe thấy tất cả. Họ còn có thể bảo vệ đệ sống bình bình an an suốt đời nữa. Còn nữa, sau này đệ đến gặp ta, ta sẽ làm nhiều thức ăn ngon cho đệ, trong phòng ta có nhiều thức ăn rất đặc biệt kể cả ở vương phủ cũng chưa thấy qua đâu, đệ hôm nay ăn xong bữa trưa ta sẽ dẫn đệ đến phòng ta xem qua có chịu hay không?”

Tiểu bánh bao nghe xong hai mắt nhìn nàng đánh giá xem lời nói nàng có bao nhiêu chân thật, nhưng vẫn có chút khó hiểu hỏi: “Lan tỷ tỷ làm sao biết mẫu phi và đại ca đệ biến thành ngôi sao?”

“À, bởi vì nương của tỷ nói cho tỷ biết. Bà nói mẫu phi và đại ca đệ hiện là lảng giềng của bà ở trên trời. Bà nói bà rất vui khi gặp được họ. Khi đệ lớn bằng tỷ, đệ cũng có thể nghe mẫu phi và đại ca nói chuyện. Có điều, mẫu phi đệ dặn là đệ phải ngoan ngoãn nghe lời phụ vương nếu không dù đệ lớn lên bà cũng sẽ không nói chuyện với đệ nữa, đệ làm được không?”. Ngọc Lan không có cách nào đành nói dối đầy thiện ý.

Tiểu bánh bao im lặng một lúc, không dám tự tiện quyết định mà nhìn qua phụ vương của mình, thấy Tương Vương mỉm cười gật đầu, bé liền quệt nước mắt, nói đã hiểu. Sau đó bé liên tục hô hoán lên là mình đã rất đói bụng. Ngọc Lan nhìn không được cũng hứa theo đứa nhỏ, đứng dậy vén tay áo, thành thực bỏ nấm, thịt gà, thịt bò, tôm cá, rau dưa các loại vào nồi lẩu. Một bên làm nũng gọi Nguyệt Thất và A La vào cùng ăn. Ăn lâu mà, phải đồng người náo nhiệt mới vui.

Hai người họ mới đầu cũng khách khí không dám tham gia nhưng có Tương Vương điện hạ lên tiếng họ cũng không tiện từ chối nữa. Chẳng mấy chốc cả Thanh Sơn Viện náo nhiệt hẳn lên, không khí âm đạm mấy ngày nay cũng sớm được giải trừ, chỉ còn nghe tiếng cười nói, tiếng người tranh giành thức ăn, cùng tiếng tiểu hài tử khóc lóc vì bị người chọc ghẹo.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

A La đang ngồi thêu túi thom bên bàn trà, tai vẫn nghe ngóng động tĩnh bên trong trướng, xem Lan tỷ tỷ có phân phó gì hay không. Đang lúc nàng thêu được phân nửa đoá hoa mẫu đơn thì nghe được bên ngoài có tiếng bước chân đi đến. Nàng bỏ túi thom xuống bàn trà, đứng dậy bước ra ngoài xem là ai đến. Vừa ra cửa nàng liền thấy một bóng dáng cao ngất thẳng tắp, cả người toát lên khí chất cao quý hoàng tộc, không phải Tương Vương thì còn là ai vào đây.

Nguyên Triệt đi vào viện nhỏ cũng không có ý định dừng bước cho đến trước cửa phòng Ngọc Lan, nhắc thấy tiểu nha hoàn của Ngọc Lan đứng trước cửa muốn hô lớn hành lễ, hân phát tay ý bảo A La đừng lên tiếng rồi ôn tồn hỏi về con trai nhỏ.

A La bẩm báo là tiểu công tử đang ngủ trưa cùng Lan tiểu thư, còn nhanh nhẹn hỏi hân có muốn đánh thức hai người hay không. Tương Vương lắc đầu bảo nàng không cần làm vậy, hân ngồi chờ, để Hiền Nhi ngủ thêm một lúc nữa. Nói đoạn phong thái ung dung tiểu sai bước vào phòng đi đến ngồi trên trường kỉ bên trên có đặt một bàn cờ vây bằng gỗ sáng bóng.

A La đứng bên ngoài bối rối không biết có nên phát tín hiệu cho tiểu thư biết hay không. Nàng còn đang vận ngón tay đứng do dự bên ngoài thì đã nghe Tương Vương phân phó lấy canh giải rượu đến. A La không còn cách nào khác đành phải tuân lệnh rồi đi.

Nguyên Triệt đánh giá chung quanh căn phòng của tiểu cô nương một lúc, rất giống tác phong của nàng, thoải mái không gò bó. Trên bàn trà ngoài dụng

cụ uống trà ra còn đặt một chậu oải đinh hương nhỏ. Kệ gỗ sát tường cũng không có vật trang trí châu ngọc gì, ngoài một dãy bình sứ nhiều màu lớn hơn bàn tay của hân một chút, mỗi bình sứ đều có nắp đậy kín.

Hân hơi tò mò muốn xem nàng để gì trong bình nên bước đến kệ gỗ lấy xuống một chiếc bình màu đỏ mở nắp ra xem thử. Bên trong bình là một loại thức ăn giống như mứt, toả hương ngào ngạt, nhưng trong nhất thời hân cũng không đoán được đây là mứt gì.

Nguyên Triệt đặt lại chiếc bình đỏ lên kệ, rồi mở một cái khác, cũng như vậy mỗi cái là đựng một loại điểm tâm khác nhau mà hân không biết tên. Hân bắt đầu dĩ cười cười, tiểu nha đầu đúng là lúc nào cũng chỉ nghĩ tới thức ăn, ở trong phòng thôi cũng có mười mấy loại điểm tâm mứt hoa quả các loại rồi.

Hân một lần nữa xoay người thưởng thức trang trí chung quanh, rèm cửa màn treo cũng là sử dụng màu xanh nhạt ngọt ngào hòa cùng màu trắng tinh khôi. Hân liền nhớ lại mấy lần gặp nàng, nàng cũng như vậy mặc váy áo màu xanh ngọc hoặc xanh lục. Màu sắc đặc biệt thích hợp với nàng, làm tôn lên làn da trắng hồng như ngọc trai Đông Hải. Hân nhìn quanh vài lượt mới đi đến nơi nàng đặt giá sách, cũng không có gì đặc biệt, chỉ để vài cuốn du kí và thoại bản đang được phổ biến rộng rãi.

Hân tự chọn một cuốn du kí dự định xem một lúc giết thời gian, nhưng vừa ngồi xuống trường kỉ lật vài trang, thì hân phát hiện một mẫu giấy cứng màu hồng lớn bằng gang bàn tay kẹp giữa hai trang giấy. Xuất phát từ tò mò, hân cầm lấy mẫu giấy có hình dạng như là cánh hoa đào lên xem. Trên giấy có một bài thơ nhỏ, chữ viết cũng không quá tốt nhưng lại rất tròn trĩnh đáng yêu.

Nguyên Triệt nhắm đọc bài thơ:

“Lần lửa đã trăm ngàn năm qua, Ô Y Hạng còn đó

Ở Đào Diệp Độ thấy yến lượn trên cầu

Trên giấy đề phong lưu, trong thơ có tình ý

Trong từng nét vẽ gọi lên hương sắc

Hàng năm cánh yến chao, bay đến toà nhà cũ

Tổ dưới mái hiên còn đó, nhưng người đã khác xưa”.

Không biết sao khi hân đọc xong bài thơ trong lòng liền không thoải mái, mày kiếm chau lại, đôi mắt chim ưng sáng quắc ẩn chứa lửa giận, nàng nghĩ đến ai mà viết bài thơ như vậy. Là Vũ Văn Nguyệt sao?

Hân thật muốn bắt nàng đến đối chất, xem ai là kẻ khiến nàng viết nên những từ ngữ bị thương thế này. Trong lúc hân còn đang đấu tranh không dứt trong đầu, thì nghe giọng mũi nàng nũng nịu gọi tiểu nha hoàn của nàng: “A La muội đem cho ta chút nước”.

Nguyên Triệt nhìn ra ngoài chưa thấy nha hoàn của nàng trở lại, hân nhanh chóng cất mẫu giấy hình cánh hoa vào trong ngực áo. Hân dần xuống cảm giác bức tức khó hiểu, rồi rút một chén trà, ung dung đi vòng qua bình phong đem đến cho nàng. Ngọc Lan đang lười biếng xoay người muốn nhận nước thì ngoài ý muốn thấy Trương Vương đứng trước giường, làm cánh tay đang đưa lên không trung của nàng đình chỉ động tác. Nàng có chút bất ngờ chưa biết nói gì thì bị ai đó nhét chén nước vào tay mình rồi bá đạo nói: “Uống nước”.

Ngọc Lan bối rối nói cảm tạ rồi nhanh chóng uống cạn, ăn trưa quá nhiều ớt cay nóng khiến nàng cảm thấy miệng lưỡi đều khô khốc cả rồi. Uống xong nước nàng mới mím mím môi đang định hỏi tại sao hân ở đây thì đã nghe hân trầm trầm nói: “Ta đến muốn đón Hiền Nhi không ngờ tiểu tử này lại ngủ ngon như vậy”.

Ngọc Lan gạt đầu ra chiều hiểu rõ, người ta nói đến vậy không lẽ còn mặt dày tự cho người ta đến tìm mình sao. Nàng nói nhỏ hỏi thăm ý tứ của hân: “Ta kêu tiểu Hiền dậy nhé”.

“Không cần” Hân dứt khoát nói: “Đã lâu thằng bé chưa được giấc ngủ ngon như vậy, ta đợi một chút cũng không sao”

Ngọc Lan nghe hân nói xong, nàng quay đầu nhìn tiểu bánh bao, bé đang ngủ rất ngon còn có nước dãi đang chảy ra ở khoé miệng, hai mắt híp lại thành một đường, một tay còn đang gối ở sau đầu nữa. Nhìn vẻ đáng yêu này Ngọc Lan không nhịn được muốn hôn má bé. Nàng đang định cúi xuống hôn thì bị bàn tay người khác cản trở, làm nàng không kịp dừng lại đành hôn lên tay người đó.

Nàng bức tức ngồi thẳng dậy trừng mắt nhìn kẻ gian ác đứng bên giường, đang muốn phát hỏa thì nghe hân cười trầm thấp, giọng điệu trở nên vô lại trêu chọc nàng: “A Lan nàng đúng là chưa làm nương của người ta, không biết làm vậy sẽ đánh thức con hay sao?”

Nói đoạn hân dùng sức kéo nàng đứng dậy khỏi giường rồi ôm nàng vào lòng, sau đó lại ẵm nàng lên theo kiểu công chúa, cả quá trình làm nàng muốn hô lớn, người đó lại nói nhỏ vào tai nàng: “Muốn Hiền Nhi thấy sao?” sau đó mới ung dung tiểu sái ôm nàng bước đến ngồi trên trường kỉ bên cửa sổ, còn đặt nàng ngồi trong lòng hân.

Ngọc Lan lúc này mới hoàn hồn định đẩy hân ra, lại bị hân dùng sức ôm chặt, còn dùng mũi hân cọ cọ vào mũi nàng, nàng bị hành động bất ngờ và hơi thở ấm áp của nam nhân phả vào mặt, làm nàng bất ngờ mất sức phản kháng hai tay chống trên ngực hân. Hơi thở bá đạo của nam nhân mang theo hương rượu nồng đậm còn có mùi hương bạc hà nhạt nhợt thuộc về riêng hân. Nàng chưa biết đối phó ra sao đã nghe giọng hân trầm ấm mê hoặc nói: “A Lan, cảm ơn nàng”.

Ngọc Lan liền ngạc nhiên nhìn hắn.

“Cảm ơn nàng đối tốt với Hiền Nhi như vậy, nhưng mà A Lan nàng cũng không còn nhỏ, hay là chúng ta mau sớm thành thân đi, sau đó nàng có con rồi sẽ biết cách chăm sóc chúng tốt hơn nữa”.

Ngọc Lan vừa thấy hắn thâm tình liền hơi cảm động, nhưng chưa kịp làm gì cảm xúc liền tuột về 0, nàng tức giận trừng hắn rồi mắng: “Háo sắc”.

Sau đó nàng dùng sức đẩy muốn thoát ra, nhưng hồi lâu vẫn không có kết quả bèn để mặc hắn ôm, miệng thì không chịu thua thiệt nói: “Vương gia thúc thúc, người cũng nghe Tiểu Hiền gọi ta là tỷ tỷ nha, nếu ta có con, đứa bé không phải gọi ngài một tiếng gia gia hay sao?”

“Ta cũng không ngại đứa bé gọi ta như thế nào, chỉ cần mọi người gọi hắn là tam công tử của Tương Vương phủ là được”. Hắn thì thầm vào tai nàng.

“Người.....Ta mới không cần” Nàng liền liếc hắn trắng mắt.

“Không lẽ nàng chê ta là vương gia nhân hạ không có thực quyền nên không muốn gả cho ta sao” Hắn nhủ mảy rậm, mím môi rồi tà tà hỏi.

“Ta không có” Nàng liền buột miệng kêu lên.

Nghe được lời muốn nghe, khoe môi hắn kéo lên thành một vòng cung nhẹ, ngón tay linh hoạt giữ lấy cằm nàng buộc nàng phải ngẩng lên nhìn hắn, sau đó mới trầm âm nói: “Không có là tốt rồi, bốn vương đã nhờ khâm thiên giám xem ngày, ngày hai mươi tháng sau là ngày hoàng đạo lúc đó ta sẽ đến đón dâu nhé”. Nói xong hắn còn nhẹ hôn phớt qua môi anh đào của nàng giống như chuồn chuồn lướt nước vậy.

Nàng lại bị sập bẫy rồi!!!

Ngọc Lan sững sốt tròn to mắt đẹp nhìn tên vương gia phúc hắc trước mặt, nàng còn chưa đồng ý hắn đã tự tiện chọn ngày rồi a. Nàng cũng không muốn lấy chồng nơi này đâu, nếu một ngày nàng rời khỏi bất ngờ thì sẽ như thế nào đây. Nàng giãy giụa lần nữa, hắn cũng đã đạt mục đích nên cũng không giữ nàng lại, nhờ vậy mà nàng thành công đứng thẳng dậy, cũng không thêm giữ hình tượng nữa, mà đánh đá chống một tay lên hông một tay chỉ vào mặt hắn hét lên: “Cái tên vô lại chết tiệt này lại liên tiếp dám ăn đậu hũ của bốn tiểu thư, ta cũng không nói muốn gả cho người, cũng không cần người đến rước. Bà đây suốt đời không lấy chồng được không?”

“Nàng không lấy chồng vì người nàng muốn gả không phải bốn vương” Tương Vương thấy thái độ của nàng cũng tức giận lớn tiếng nói, con giận lúc này hắn kiềm nén cũng vì hành động của nàng mà bùng cháy trở lại.

Hắn dù sao cũng là thất hoàng tử sao có thể chịu được người khác chỉ tay vào mặt xỉ và như vậy. Ở Đại Ngụy này có ai dám thách thức tôn nghiêm của hắn như nàng. Phong thái cả người hắn đột nhiên uy nghiêm vô cùng làm Ngọc Lan hơi e sợ. Hắn tự dưng nổi cơn thịnh nộ là điều trước đây nàng chưa từng thấy qua. Hắn đột nhiên đứng thẳng dậy, mắt ung sắc bén hơi nhíu lại nhìn nàng, hai tay chấp sau lưng, thân hình cao lớn ngạo nghễ, làm Ngọc Lan có chiều cao khiêm tốn trông có vẻ yếu đuối hơn hắn.

Nhưng thua người chứ không thua khí thế, Ngọc Lan vẫn giữ nguyên tư thế chống nạnh chỉ tay thần thánh, nàng kêu lên: “Ta không biết người đang nói những nói cuối cái gì, ta cũng không muốn gả cho người nào hết”. Nàng nhìn đã lâu, sao lại có người lại muốn tự ý làm mọi chuyện, một chút lý lẽ cũng không nghe.

Lúc này A La đã trở lại viện nhỏ, đang muốn bước vào phòng thì nghe tiếng Lan tỷ tỷ la hét còn thấy tỷ ấy chỉ tay vào mặt Tương Vương. Nàng sợ đến mất mặt, bất kể còn đang cầm canh giải rượu trên tay, nàng quỳ xuống dập đầu thật mạnh, chén canh cũng sớm vỡ nát văng đầy trên nền đất lạnh.

Nguyên Triệt còn đang muốn phát hỏa thì nghe tiếng đồ vật đổ vỡ lại nghe con trai nhỏ khóc sụt sùi bên trong trường, hắn mới dè xuống lửa giận đi vào bế Hiền Nhi hai mắt nai con ướt ướt còn đang ngồi trên giường. Ngọc Lan cũng nhanh chóng đi vào, xuất phát từ áy náy vì tính khí nóng nảy của nàng không đáng được làm bé sợ, nên nàng lại tỏ vẻ nói ngọt dụ dỗ bé cho bé bớt kinh hoàng.

Người lớn cãi nhau nếu để trẻ con thấy, sẽ là một loại ám ảnh tâm lý đối với bé sau này. Nàng tuy chưa có sinh dục qua nhưng đạo lý đơn giản thì vẫn hiểu, nên sau một hồi hứa hẹn làm đủ thứ đồ chơi và điểm tâm cho bé, thì tiểu bánh bao mới nín khóc, trở lại vui vẻ như cũ. Tương Vương nhìn nàng và tiểu nhi từ một lúc, tức giận đã sớm bay biến, nhưng trong lòng lại phiền muộn vô cùng, Hiền Nhi cần mẫu thân, hắn cũng cần nàng, nhưng nàng còn vương vấn ai đây.

Hắn thấy con trai đã không sao nữa, liền từ tốn bảo tiểu nhi từ chuẩn bị trở về. Ngọc Lan quay đầu bảo A La vào sửa soạn lại cho tiểu công tử.

Còn Ngọc Lan theo Tương Vương đi ra sân, hai tay nàng ôm ngực tư thế sẵn sàng chiến đấu, nhưng lại thấy sức chiến đấu của hắn tuột xuống bằng 0. Hai chân mày của nàng vận xoắn khó hiểu nhìn hắn, bỗng nghe hắn trầm ổn chân thành nói:

“A Lan sau này chúng ta đừng cãi nhau nữa, nàng cũng thấy Hiền Nhi không muốn chúng ta như vậy. Ta... Ta không biết nàng thích người nào nhưng ta sẽ cố gắng làm nàng yêu thích ta được không?”

“Ngài thích ta sao?” Nàng thẳng thắn hỏi hắn.

“Không phải” Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng nói.

“... ..”

“Ta yêu nàng”.

Nàng đỏ mặt tía tai, tim đập liên hồi, chưa hết rung động ở trong lòng liền nghe hần phúc hắc bá đạo nói: “Mặc kệ nàng có đồng ý hay không, hai mươi tháng sau vẫn phải lên kiệu hoa, tự ngồi vào hoặc bị trối ném vào tự nàng chọn vậy”.

Ngọc Lan liền cảm thấy trên đầu giống như có một bầy quạ đen bay qua. Trên đời có nam nhân nào cầu hôn như vậy sao? Hôm nay nàng thật đúng là “đại khai nhãn giới” mà.

===== Hậu Trường Vương phi giá đáo! =====

Ngọc Lan hướng mặt về phía máy quay nói: “Các bạn trai thân mến, đừng nên bắt chước tở tình và cầu hôn như Trương Vương điện hạ, như vậy sẽ được ôm về một rổ lớn dế lão, cà chua và trứng thối đấy ạ. Tuy nhiên các bạn làm kinh doanh thì không nên bỏ qua cơ hội kiếm tiền không cần vốn này nhé. Thân ái!”

Trương Vương: liếc mắt, ôm vợ chưa cưới về phòng đóng cửa.

Hoa Lan Nhỏ nói: đừng để ý bọn họ, hần giải quyết nàng ta nửa ngày cũng không xong đâu. Trong thời gian chờ đợi, ta cho các nàng xem video clip mà Ngọc Lan đã dựa vào để viết thơ trên cái chặn giấy hình trái tim (cái mà Trương Vương tưởng là cánh hoa đào í).

Bài hát Lương Gian Yên

Trình bày: Hồng Trần

Dịch lời: Melancholy

Time+ encode: Julie

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Trương Vương dẫn Tiểu Hiền đi rồi mà Ngọc Lan vẫn đứng trong sân nhỏ không nhúc nhích nhìn theo hướng họ rời đi. Hai má nàng hồng còn hơn hoa đào tháng giêng trở bông khoe sắc.

Hần vậy là đã tở tình rồi sao?

Hai mắt nàng nhắm lại, hồi tưởng lại một màn khi nãy, lại cần cần môi, thỉnh thoảng còn cười khúc khích một mình. A La tiễn xong Trương Vương và tiểu công tử rồi trở lại, vừa thấy biểu cảm đáng yêu của biểu tiểu thư, nàng liền cười rộ. Không biết vương gia nói gì với tiểu thư nhưng khẳng định có người đã xuân tâm nhộn nhạo rồi nha.

Ngọc Lan đi đến bên bàn đu dây ngồi xuống đong đưa vài cái, trên mặt ngoài hạnh phúc vẫn là hạnh phúc, khoé môi cong cong duyên dáng, có điều nàng cũng không nhận ra được nàng đang cười vui vẻ như vậy. Mà tiểu nha hoàn A La đứng một bên bàn đu dây thu hết tất cả vào mắt, cất lời trêu ghẹo: “Nha, không biết ai có bản lĩnh lớn khiến Lan tỷ tỷ cười không khép miệng vậy nha”.

Ngọc Lan liền chu mỏ phản bác: “Dám trêu chọc ta, không muốn ăn đồ ngon nữa phải không?”

“Ai da đừng mà Lan tỷ tỷ, muội nằm mơ cũng muốn ăn thức ăn tỷ làm đó” A La tươi cười nịnh nọt nói.

Ngọc Lan đu đưa thêm vài cái nữa, không nhận được hỏi A La: “Muội thấy Trương Vương là người thế nào?”

A La lập tức hăng hái lên giống như học sinh đi thi văn được trúng tủ, văn chương trong đầu trào ra ào ạt không dứt: “Muội thấy Trương Vương điện hạ là một nam nhân rất tốt, lớn lên nhìn rất anh tuấn, hơn nữa văn võ song toàn, tri thư đạt lễ, có dũng có mưu, làm người thẳng thắn bộc trực. Muội còn nghe nói ngài ấy còn là hoàng tử tài giỏi nhất trong tất cả các hoàng tử của vương triều ta nữa. Khi ngài ấy đánh trận ở biên cương, những tiểu thư ở biên thành khi thấy qua ngài ấy mặc chiến giáp cỡi chiến mã uy phong lẫm liệt, các nàng còn hận không thể vào ở hết trong vương phủ của ngài ấy nữa đó. Cho nên Lan tỷ tỷ a, tỷ nhất định phải nắm bắt cơ hội này không thể bỏ qua nha”.

“Ngừng, ngừng...Ta cũng không nói sẽ gả cho hần, muội đánh đồng ta với những tiểu thư kia làm gì. Và lại thất tuần của Trương Vương phi còn chưa qua đâu”. Câu cuối nàng buồn buồn nói.

“Ai da Lan tỷ tỷ, chuyện lấy vợ kế xung hỷ cũng là bình thường thôi mà, ngài ấy dù sao cũng là vương gia, vị trí vương phi sẽ không để trống lâu được. Có bao nhiêu quan gia, danh môn vọng tộc muốn nhét người cho ngài ấy, tranh đến sức đầu mề trán đầy. Và lại muội nghe nói Trương Vương phi lúc còn sinh tiền cũng không được vương gia sủng ái.

Nàng ta là do tiền Hoàng Hậu chỉ hôn cho vương gia mà thôi, sau khi đại hôn vương gia cũng phụng mệnh ra chiến trường mất rồi. Nhưng nàng ta số cũng thật may mắn, sau đại hôn liền có tiểu thế tử, sau này lại có nhị công tử là do một lần điện hạ hồi cung phục mệnh”.

A La không ngừng miệng kể những chuyện bát quái liên quan đến thất vương phủ mà nàng nghe được lúc trước.

Ngọc Lan miệng mở to kinh ngạc nghe A La buôn chuyện. Ông trời, hần cũng thật buồn hần a, đây là cái mà thế gian gọi là hai lần đều trúng đích sao trời!

Nàng khép lại miệng nhỏ, nuốt nuốt nước bọt, lúc trước cũng không dám tin vì sao hần nói yêu nàng nhanh chóng như vậy. Nay lại nghe tiểu nha hoàn nói đến quá khứ của hần, nàng mới lờ mờ hiểu được. Thì ra hần là dạng tổng giám đốc cuồng công việc a, bận rộn suốt ngày không có thời gian yêu đương, nên khi gặp người tâm đầu ý hợp liền như lửa gần rơm, bùng cháy dữ dội không thể dập tắt.

Ngọc Lan hiểu ra mọi chuyện liền cảm thấy chút cảm giác thành tựu, mang theo chút hư vinh của cô gái mới lớn. Có vương gia tỏ tình với người không cảm thấy thành tựu mới là lạ đó!

Ngọc Lan dừng lại bàn đu dây, đầu hơi tựa vào một bên dây leo, tiếp tục thả hồn vào thế giới mơ mộng lãng mạn của thiếu nữ mới lớn, A La một bên vẫn lải nhải không ngừng nhưng tiểu thư của nàng đã sớm không còn nghe vào tai lời nói của nàng nữa.

Thư phòng của Vũ Văn Nguyệt.

“Huynh phải đi Bắc Yên?” Ngọc Lan không rõ hỏi lại

“Đúng vậy, hiện nay toàn quốc đều truy nã Tĩnh Nhi, ta không nhìn thấy nàng đến Bắc Yên sẽ không an tâm”. Nguyệt công tử không chán chờ đáp.

Lúc này đã xảy ra quá nhiều chuyện không tưởng tượng nổi. Công chúa Nguyên Thuần tuy đã được nguyệt vệ an toàn bảo vệ về đến Trường An, cũng không bị thất thân trong tay đám ô hợp. Nhưng mà nguyệt vệ đến chậm một bước không bảo vệ được Dự Vương, một cánh tay của hần cũng đã mất đi vì thất bại khi hành thích Yên Tuấn. Ngụy Đế bởi vì người con trai con gái hần yêu nhất bị đám người Bắc Yên dày vò như vậy, liền long nhan đại nộ phát lệnh truy nã Sở Kiều cùng Yên Tuấn khắp nơi trên lãnh thổ Đại Ngụy.

“Hiểu rồi, mọi người lên đường cẩn thận, còn có huynh mau chóng đem tầu tầu về đây cho ta gặp, lúc trước chỉ thấy nàng ta có hai lần, còn chưa có dịp nói chuyện với nàng ta đâu”. Ngọc Lan ở bên cạnh cười cười trêu chọc Nguyệt công tử.

Nguyệt Thất ở bên cạnh nghe được cũng nhin không được hơi kéo kéo khoé miệng. Còn Vũ Văn Nguyệt hai tai lại không tự chủ độ lên, y háng giọng nói: “Người ở lại mọi chuyện cẩn thận, có chuyện gì có thể nhờ tổ phụ giúp, ông ấy cũng rất thích người. Ta và Nguyệt Thất sẽ cố gắng trở về dự hôn lễ của người và điện hạ”.

“Cái gì.... Ta, ta không muốn gả” Ngọc Lan kinh ngạc ảm ứng nói, không nghĩ đến Tương Vương sẽ nói cho Vũ Văn Nguyệt biết chuyện của bọn họ.

“Đồ vật đưa người đến đây đã vỡ rồi ta hiện cũng không có cách giúp người trở về, Tả Bảo Thương cũng không thấy tông tích. Tương Vương là người tốt người gả cho hần có thể có nơi tốt dựa vào ta cũng an tâm. Và lại chuyện này hần đã bẩm báo Hoàng thượng chỉ hôn, thánh chỉ sẽ sớm đến phủ. Người cũng không có đường lui nữa”. Vũ Văn Nguyệt không ngại cùng nàng nói ra sự thật.

“Ta....ta.... Hần....” Ngọc Lan nửa ngày cũng không thể nói một câu hoàn chỉnh, tin tức sét đánh như vậy làm nàng có chút không thông. Nàng nghĩ hần ta lúc trước chỉ đùa giỡn thôi không ngờ thật sự muốn cùng nàng thành hôn. Cho đến lúc tiền Vũ Văn Nguyệt và Nguyệt Thất đi rồi nàng vẫn còn cảm thấy bản thân, xiêu xiêu vẹo vẹo đi về viện của nàng.

A La đi ra đón nàng vào phòng, thấy tiểu thư hơi kì lạ, mới tò mò hỏi nàng có sao hay không, Ngọc Lan nhin không được liền báo cho nàng ta nghe tin động trời từ miệng của Vũ Văn Nguyệt. A La nghe xong phấn khởi vô cùng, giống như nàng ta mới chính là người được gả đi vậy.

“Tốt quá, thật tốt quá Lan tỷ tỷ, muội biết ngay mà Vương gia là người thẳng thắn bộc trực như vậy sẽ rất nhanh sẽ hành động. Muội phải bắt đầu sắp xếp cho tỷ mới được. Không biết cái này có nên đem theo hay không, còn có cái này, cái này....” A La hưng phấn quá độ không ngừng xẹt qua xẹt lại trong phòng.

Ngọc Lan tay chống cằm nửa ngồi nửa nằm bên bàn trà nhìn bộ dạng tung tăng như chim nhỏ của A La, hơi thở dài. Nàng gan nhỏ không dám đào hôn, cũng không muốn ích kỷ gây phiền phức cho Vũ Văn phủ. Nàng hiện tại tuy cũng có chút cảm tình với Nguyên Triệt nhưng cũng không phải là yêu say đắm để giao phó cả đời cho hần. Đây cũng là cái khác nhau giữa hai thời đại. Người xưa kết hôn lệnh cha mẹ lời mai mối. Người hiện đại như nàng muốn kết hôn thì phải có tình yêu là điều kiện tiên quyết mới được.

Ở thời đại của nàng, tuy cũng có những cuộc hôn nhân vì tiền, vì danh vọng nhưng trong số họ có mấy ai được hạnh phúc chứ. Cô bé lọ lem được hoàng tử yêu là do cô ấy may mắn, nhưng cuộc sống về sau hoàng tử có thật sự hoà hợp với lọ lem hay không lại là chuyện khác. Nghĩ lại chuyện của mình cũng giống như cô bé lọ lem vậy, Tương Vương ới là Tương Vương người để mọi chuyện tiến triển từ từ một chút cũng sẽ không có chết ai đâu.

Tương Vương Phủ.

Ngồi trong thư phòng đọc sách, Nguyên Triệt bất ngờ bị nhảy mũi vài cái. Hắn cảm thấy mấy ngày nay mình rất khỏe chắc không phải sẽ mắc phong hàn đó chứ. Nếu vậy không tốt, đại hôn sắp đến hắn cũng không muốn vì bị bệnh mà chậm trễ hôn sự này. Nếu phụ hoàng không vì công trạng của hắn và Kiều Kị Doanh dẹp loạn ở Trường An, thuận theo ý hắn muốn tổ chức hôn sự của hoàng tộc để thành Trường An có chút náo nhiệt trở lại. Hắn cũng không nghĩ với lai lịch và thân phận của Ngọc Lan có thể an toàn ngồi lên vị trí vương phi của Tương Vương phủ. Coi như trong cái rủi cũng có cái may vậy.

Hắn nhìn không được lại nghĩ đến ngày nàng xuất giá sẽ có bộ dáng như thế nào, có thể thủy mị dịu dàng giống như các tiểu thư khuê các khác ngồi trên giường chờ đợi hắn vào vén khăn hỷ, hay là vẫn linh động đáng yêu kéo khăn xuống trước rồi làm nũng với hắn nói nàng mệt mỏi cả ngày sớm bị bỏ đói muốn chết rồi. Nghĩ đến đây hắn nhìn không được khoé miệng hơi cong cong, trang sách hắn xem qua một lúc lâu vẫn là đề mờ như cũ, có vẻ chủ nhân đã sớm không đoái hoài xem nó nữa rồi.

Mùa đông đã bắt đầu tuy có chút lạnh lẽo nhưng vẫn không ngăn được ánh sáng mặt trời ấm áp soi rọi khắp nơi.

Mấy ngày nay Ngọc Lan rất ngoan ngoãn ở trong phủ không bước chân ra ngoài nửa bước. Nàng hằng ngày làm đủ thứ đồ ngon, chạy đến viện của tổ phụ của Vũ Văn Nguyệt, muốn dỗ dành ông ta. Tổ phụ cũng là một người tội nghiệp, ông ấy vì người mình yêu tự phế hai chân của mình, sau đó lại bị phản bội nên tính tình trở nên cổ quái. Đại khái chính là quá “shock” mà thay đổi tính cách. Một người si tình vì người mình yêu mà hi sinh tất cả, vừa đáng giận mà cũng vừa đáng thương. Cho nên Ngọc Lan dốc hết tâm can muốn cùng tổ phụ kết bạn cho ông ấy bớt cô đơn.

Vũ Văn Nguyệt từ sau khi trở lại từ biên cương đã muốn thoát khỏi sự kiềm kẹp của tổ phụ y. Cho nên trong phủ hiện giờ người mà ông ấy có thể nói chuyện ngoài hậu vệ thân tín của ông chỉ có mỗi Ngọc Lan. Nàng lại linh động đáng yêu nên ông cũng thật sự thích nàng.

Vài ba ngày trôi qua Ngọc Lan vẫn chưa nhận được tin tức gì về Vũ Văn Nguyệt. Nàng suy nghĩ một chút chắc là y sẽ không sao đâu dù sao diễn viên chính bao giờ cũng là mình đồng da sắt không chết được. Vậy nên nàng quảng chuyện này ra sau đầu, bắt đầu suy nghĩ chính sự. Ngày thứ nhất sau khi Nguyệt mặt lạnh rồi nhà theo tiếng gọi của con tim, thì chiếu chỉ ban hôn đã theo đại giám đến Thanh Sơn Viện.

Cả viện hiện nay đều là một mảnh vui mừng, kể cả Hồng Sơn Viện bên cạnh không khí cũng náo nức không kém, một phần vì được thôm lây, một phần để che lấp không khí đau thương sau tang ma của Vũ Văn Hoài. Hiện tại tam phu nhân đã trở lại quản lý Hồng Sơn Viện, bà cũng bị Vũ Văn Nguyệt lừa gạt Ngọc Lan là cháu gái của họ hàng bên ngoại của bà, nên tam phu nhân cũng thật sự yêu thích và chúc phúc cho đứa cháu họ xa này.

Mỗi ngày bà lại đến thăm hoặc Ngọc Lan sẽ đến Hồng Sơn Viện tán gẫu với bà. Vũ Văn Nguyệt rất thông minh, trước khi y đi biên cương vào ba năm trước đã sắp xếp để Nguyệt Thất đưa đến cho Ngọc Lan một cuốn sách ghi chép thông tin bên ngoại tổ mẫu của y, để nàng vào vai một vị biểu muội đã mất cùng cha mẹ nàng trong lúc lưu lạc tìm người thân nương tựa. Nếu có người thật sự muốn tìm hiểu thân phận của Ngọc Lan cũng là chết không đối chứng vì thôn làng nơi gia đình biểu muội đó sống nay đã không còn ai, vì bị chiến tranh tàn phá.

Lúc đầu nhìn tập giấy dày cộp mà Nguyệt Thất đưa bắt nàng học thuộc, nàng thật muốn đập cả tập giấy vào đầu y. Dày còn hơn đề cương sử học lớp 12 của nàng lúc trước a. Nhưng nàng cắn răng nuốt hận vào bụng, nàng cũng không dám làm gì Nguyệt Thất, hắn vỗ một cái chắc nàng chết tươi mất thôi. Nàng gan to đánh ôm sách về học thuộc gần một tháng trời mới học hết chi tiết mọi chuyện bên ngoại của Vũ Văn Nguyệt. Từ lúc đó nàng mới dám đi ra ngoài lượn lờ một chút, biết người biết ta mới trăm trăn trăm thảng chứ. Kể ra, đến lúc này khi nàng tán gẫu với phu nhân tam phòng, nàng mới thật sự cảm ơn Vũ Văn Nguyệt đã bắt nàng học thuộc lòng gia phả bên hắn như vậy.

Tam phu nhân không có con cái, tuổi về chiều mới được tự do, Ngọc Lan là ‘người thân’ đầu tiên bà gặp sau một thời gian bị giam cầm lại linh hoạt hiểu lòng người, nên bà thật sự rất yêu thích nàng. Từ sau khi Vũ Văn phủ nhận chi tử hôn, bà thật vui mừng thay cho cô cháu họ này, bà ra sức bàn bạc cùng đại phòng xem nên chuẩn bị hôn môn cho Ngọc Lan như thế nào, bà quyết tâm gả nàng đi một cách nở mày nở mặt để bù khuyết lại nỗi khổ không có con cháu về già.

Mỗi ngày không cần Ngọc Lan đến tìm bà, bà sẽ đến viện nàng ở để chỉ bảo mọi chuyện trước ngày xuất giá, thủ công thêu thùa, lai dạy nàng nữ huấn, dạy đến Ngọc Lan mặt mày tái mét. Tuy nàng thật sự cảm kích tam phu nhân nhưng mấy cái công dụng ngôn hạnh này nàng thật sự học không vô, ngoài nấu ăn ra nàng cũng không có muốn học để trở thành tượng sáp đâu.

Nhìn ra ngoài sẽ thấy các tiểu thư con nhà quan cái gì mà đi bước nối bước, một bước đi gót chân bên này phải tiếp xúc với ngón chân bên kia. Khi ngồi lưng vai phải thẳng, hai chân phải khép lại. Hoặc là khi cười chỉ được hở ra sáu cái răng mà thôi. Dù có giết nàng cũng không học được đức hạnh như vậy. Với nàng cười là phải rạng rỡ, đi đứng ngồi quan trọng phải thoải mái. Còn ăn uống dĩ nhiên phải tự nhiên vui vẻ, nàng không muốn chỉ được ăn ba bữa là no đâu. Nên một tháng này nàng thật cực khổ đóng vai tiểu thư khuê các để làm vừa lòng tổ phụ và tam phu nhân.

Chỉ khi màn đêm buông xuống thì cuộc sống vui vẻ về đêm của nàng mới chính thức được bắt đầu. o (^.^) o

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

A La nhanh nhẹn đem vào phòng Ngọc Lan một chén lớn nhiều loại trái cây đã cắt miếng vừa ăn, phía dưới đáy chén còn lót một ít băng bào toát hơi lạnh lẽo, trên cùng còn rót một ít mật màu đỏ mà Lan tỷ tỷ gọi là si rô. Trời lạnh phải ăn đồ lạnh nữa mới là lạ thú, giống như thời hiện đại mùa đông mà bạn bè lại rủ nhau đi ăn kem vậy.

Ngọc Lan đang ngồi bên giường xoa bóp thắt lưng mỏi nhừ vì luyện tập với tam phu nhân lúc sáng, thấy A La bung trái cây đĩa vào, hai mắt nàng liền toả sáng liên tục bắn tia X về phía nàng ta. Nàng cười hắc hắc, hai mắt híp lại tán thưởng: “Tiểu A La yêu quý, quả nhiên chỉ có muội là tri kỉ có một không hai của tỷ, đến đây để tỷ hôn một cái nào”.

“Muội thấy tỷ vất vả cả ngày rồi, mỗi bữa lại chỉ được ăn ba miếng, nên cái này là muội chuẩn bị sẵn trong nhà bếp, tỷ mau ăn xong rồi nghỉ ngơi đi” A La cũng cười nói một bên đem bát trái cây đến bên giường cho Ngọc Lan.

“Được được A La, sau này ta nhất định sẽ tìm lang quân như ý cho muội”. Ngọc Lan nhận lấy bát sau đó ăn một miếng miệng hàm hồ nói.

A La da mặt mông nghe nàng nói vậy sớm đã xấu hổ không chịu nổi liền lườm nhẹ Ngọc Lan một cái rồi che mặt chạy ra ngoài. Trước khi đóng cửa cũng không quên chúc nàng ngủ ngon.

Ngọc Lan thấy nàng ta đã ra ngoài liền đứng dậy cởi bỏ trung y, bên trong nàng mặc sẵn áo dây và quần sợi ngắn làm bằng lụa tơ tằm nhẹ nhàng, như vậy mới có thể ngủ thoải mái một chút. Lúc trước ở Úc trời lạnh nàng mặc áo quần ấm áp một chút để tiết kiệm tiền điện cho máy sưởi. Nhưng khi nàng xuyên đến đây, may mắn được ở nhà của thế gia vọng tộc, mỗi mùa đông đều được sưởi ấm khắp phòng, không biết họ dùng cách gì mà trong phòng lúc nào cũng ấm áp, lại không thấy than củi nên cũng không sợ bị ngộ độc khí các bon.

Mỗi buổi tối có khi đang ngủ nàng còn cảm thấy nóng đến đổ mồ hôi, nên nàng đặc biệt nghĩ đến bộ quần áo ngủ hai dây ở hiện đại, khi nàng về ra nhờ A La làm giúp, A La tuy hơi ngượng ngùng nhưng vẫn vui vẻ may đến quên trời đất. Hắn nàng ấy nghĩ đến Lan tỷ tỷ muốn may quần áo này để sử dụng cho tân hôn đây.

Ngọc Lan thay xong áo ngủ hai dây màu hồng đầu ngọt ngào, thở phào một hơi, liền nằm sấp trên giường, một bên lấy cái ghim ghim một mẩu dưa hấu đưa lên miệng nhai nhai, dưa hấu mát lạnh vào trong miệng liền tan, nàng có cảm giác như nhọc nhằn cả ngày đều tan biến hết. Nàng vui vẻ híp mắt, một tay lật mở sách cho đến đoạn đang đọc dở được nàng đánh dấu bằng một cái chặn giấy. Vài ngày trước chặn giấy hình trái tim của nàng tự dưng biến mất nên nàng phải làm lại một cái khác, trên bề mặt chỉ vẽ chibi gương mặt nghiêm túc của người nào đó, cũng không có đề thơ như cái trước.

Nàng nhìn lướt qua cái chặn giấy trong lòng thầm nguyện rủa một chút, không phải tại hắn quá gấp rút làm hôn sự này, nàng cũng không phải học tập lễ nghi khổ cực như vậy a. Nghĩ nghĩ nàng liền lấy tay đập vài cái lên hình vẽ ai đó, rồi tiện tay lật cái chặn giấy úp mặt xuống giường cho đỡ tức. Sau đó nàng mới bắt đầu đọc truyện du kí, ăn trái cây đĩa, hưởng thụ cuộc sống sung sướng về đêm của nàng.

Lúc nàng đọc đến đoạn gây cản, hai cẳng chân trắng nõn đang hơi vung vẩy lại bị đỉnh chỉ bắt chéo lại trong không trung, hai bờ mông tròn trịa cong cong che phía sau cẳng chân, hai cánh tay yếu điệu vô thức chống dưới cằm, mấy nhũ lại chăm chú theo dõi diễn biến trong sách.

Nguyên Triệt vừa đột nhập vào phòng nàng thấy được một màn này liền không tự chủ mặt đỏ tím đập mạnh, máu nóng toàn thân trào dâng cuộn cuộn không ngừng. Hắn đi đến bên giường không phát ra một tiếng động, sau đó nhẹ nhàng cúi xuống đè ép trên lưng của nàng. Ngọc Lan đang đọc sách hăng say bỗng thấy bên người từ lúc nào lại có thêm một người nữa, nàng giật bắn cả người muốn bật ngồi dậy lại bị người đè ép từ phía trên không thể cự quật gì được.

Tim nàng đập một trăm nhịp một phút sợ đến không dám thở, nghĩ đến nguyệt vệ canh gác thế nào lại để tên trộm này vào được phòng nàng, trong lòng lo lắng vô cùng. Nàng mở miệng muốn la lớn cứu mạng nhưng người phía sau dường như biết ý đồ của nàng, liền nhanh chóng lấy tay bịt miệng nàng lại.

Nàng trong hoảng loạn vẫn nghe thấy tiếng tim người kia đập nhanh mạnh không thua gì nàng, hơi thở của hắn cũng có chút hỗn loạn, giống như đang kềm nén cái gì. Hơi thở nóng theo khí nóng của hắn như có như không chạm vào phía sau gáy nàng, ở chớp mắt lại cảm nhận được hương bạc hà dịu nhẹ thanh khiết quanh quần không tan.

Người được mùi hương này nàng có hơi bình tâm lại. Lúc trước có một người bạn nói với nàng, lúc bạn đang để ý hoặc yêu ai đó, bạn sẽ ngửi được mùi hương đặc biệt chỉ thuộc về người ấy, mà người khác sẽ không phân biệt được. Khi ấy nàng còn cười cò bạn đó, nhưng bây giờ nàng lại thầm biết ơn cô ta rồi.

Bởi vậy Ngọc Lan bình tĩnh hơn một chút, ít nhất nàng biết người đến sẽ không làm hại nàng. Nàng giữ nguyên tư thế nằm sấp trong một lúc, thấy người phía trên đã bình ổn hơi thở, nàng mới hơi ngo ngoáy thân mình một chút. Hắn dù sao cũng là đàn ông lưng dài vai rộng nằm đè lên người nàng lâu thêm một chút, chắc chắn ngày mai khắp Trường An sẽ có tin tức tân nương chưa qua cửa chết vì bị đè nặng nha.

Nguyên Triệt thấy người trong lòng hơi rục rịch, trong lòng hắn tuy đã bình tâm lại bị nàng quấy phá mà muốn trào dâng lần nữa. Hắn hít vào một hơi kềm chế dục vọng, nghiêng người nằm qua bên cạnh để nàng có thể xoay người đối diện hắn. Hắn nhìn tiểu nương tử sắp cưới cánh môi hơi mím, mắt nhìn thẳng vào mắt hắn, mà trong sóng mắt như hồ thu linh động lưu chuyển, ai oán giống như muốn tố cáo ý đồ đột nhập đêm khuya của hắn. Hắn hơi bật cười trước bộ dáng cáu trạng của nàng, khàn khàn giọng hỏi: “Đã lâu không gặp có nhớ ta hay không?”

“Nửa đêm canh ba vương gia thúc thúc giá đáo đến phòng ta làm gì?” Nàng không trả lời câu hỏi vô si của hắn mà bĩu môi hỏi ngược lại.

“Nhớ nàng dâu nhỏ nên đến thăm không được à” hắn không chấp nhất thái độ của nàng mà trầm âm nói.

Ngọc Lan mặt đỏ đến mang tai vẫn nhỏ nhẹ chống cự: “Ai là nàng dâu nhỏ của ngài”, dứt lời liền ngồi dậy, sau đó làm động tác giống như muốn rời khỏi giường.

Nguyên Triệt lấy tay ngăn cản không cho nàng rời đi, còn nhẹ kéo nàng ngồi vào trong lòng hắn, một tay ôm nàng, một tay nhẹ nhàng đặt bên hông nàng, như có như không vuốt ve trên eo của nàng. Ngọc Lan từ nhỏ sợ nhất là bị cù, nhất thời không nhịn được bèn cọ quấy thân mình rồi rúc đầu vào ngực Trương Vương cười khúc khích, làm cho tâm của hắn một hồi nhộn nhạo. Một hồi cười đủ, nàng liền quệt quệt mắt, hai tay chống trên ngực hắn đẩy nhẹ hắn ra, ngồi qua một bên. Hắn thấy nàng rời đi liền cảm thấy mất mát.

Ngọc Lan chỉnh sửa lại ba ngàn tóc đen cho chúng buông xả ra phía sau, lại xoay người cầm lấy chén trái cây trộn của nàng không khách khí bắt đầu ăn. Nguyên Triệt ở một bên nhìn nàng, trong mắt toàn là cưng chiều, sùng nịnh hỏi: “Ngon không?”

“Ừm, may nhờ có A La hậu thuận nếu không ta sớm đói chết rồi”.

“Sao vậy? Cả ngày làm gì sao không dùng thiện?”

“Còn không phải tại ngài muốn tổ chức hôn sự gấp như vậy, hại ta phải học thật nhiều thứ, đến ăn cũng bị giáo huấn nữa đó”. Nàng thấy có dịp liền tỏ cáo hắn.

Nguyên Triệt bật cười, không phải khuê các như nàng đều phải học những thứ đó từ lâu sao. Bây giờ gần đến ngày đại hôn nàng mới đầu học tập. Còn có ánh mắt ai oán của nàng nhìn hắn, làm cho hắn hận không thể đặt nàng trong lòng bàn tay mà cưng chiều. Hắn nói: “A Lan, mấy ngày này nàng cố chịu một chút, đợi sau khi vào vương phủ rồi nàng muốn làm gì cũng được, sẽ không có ai quản thúc nàng nữa, được không?”

Ngọc Lan nghe hắn ôn nhu nói vậy liền cũng cảm thấy vui vẻ cùng hài lòng. Được rồi cố thêm vài ngày, thì sẽ lại trời trong mây trắng, nàng lại có tự do.

Nàng bèn đem một miếng hoa quả đưa đến bên miệng Trương Vương coi như để hắn chia sẻ chút niềm vui của nàng. Nguyên Triệt há miệng ăn vào một miếng, cảm giác lạnh lẽo tràn đầy khoang miệng. Hắn lại nhìn nàng chỉ mặc áo phong phanh như vậy liền không tự chủ ôm nàng lên hỏi: “Lạnh không?”, rồi để nàng ngồi trong lòng mình, còn ôm nhẹ giống như muốn sưởi ấm cho nàng.

Ngọc Lan ở trong lòng cảm thấy ngọt ngào. Nàng trước đây vì chuyện của cha mẹ nên nàng cũng lảng tránh chuyện tình cảm. Nàng có chút ám ảnh nên hai mươi năm qua chỉ lo học tập chưa từng quen bạn trai. Bây giờ gặp phải đại thúc bá đạo nói yêu nàng, còn từng vì bảo hộ nàng mà bị thương nặng, nói nàng không rung động chắc chắn là giả.

Thu hồi suy nghĩ, cả người nàng liền dựa ra phía sau lưng áp lên lồng ngực ấm áp của hắn, vui vẻ hạnh phúc ăn trái cây, người một miếng ta một miếng cho đến hết. Nguyên Triệt mắt thấy nàng ăn xong, không nói hai lời liền cầm lấy chén trên tay nàng đem đặt trên tủ nhỏ kê bên giường, rồi khẩn cấp xoay người nàng lại.

Trong lúc nàng còn sững sờ hắn lấy tay hơi nâng cằm nàng lên, rồi cúi đầu hôn xuống, ban đầu là dịu dàng hôn mút cánh môi của nàng sau một lúc thấy không đủ liền dùng lưỡi cạy mở răng môi tiểu cô nương, lại không ngừng truy đuổi, đẩy đưa quần quít với đầu lưỡi của nàng, trần trọc liếm mút, hương trái cây ngọt ngào chẳng mấy chốc liền tràn đầy khoang miệng của hai người. Ngọc Lan chưa từng bị kích thích thế này, lần trước bị cưỡng hôn nàng quá bất ngờ không có mấy cảm giác. Nay tình thế có thay đổi, nàng cũng thích hắn, cho nên nàng không bài xích thân mật, lại tò mò muốn tìm hiểu. Nhưng nàng không có kinh nghiệm chỉ có thể dựa theo bản năng cùng hắn thân thiết. Hai tay trắng hồng như trân châu Đông Hải của nàng liền quàng lên cổ hắn, ôm chặt.

Nguyên Triệt thấy nàng hưởng ứng, hơi sững sờ trong một chốc, sau đó dục vọng trong lòng giống như núi lửa dâng tràn, tay cũng bạo dạn hơn nhẹ nhàng vuốt ve một bên đùi thon của nàng. Lòng bàn tay của hắn hơi thô ráp do quanh năm sử dụng đao kiếm, nơi bàn tay hắn cọ sát tiếp xúc với da thịt mịn màng của nàng giống như đốt lửa làm cho nàng bị tê dại không ngừng sau đó giật bắn cả người, nhưng lại không muốn cự tuyệt hắn thân mật, nên chỉ một lúc cả hai đều thở hổn hển không ngừng. Ngọc Lan mờ mịt không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng nàng dù sao từ nhỏ cũng theo truyền thống gia đình bên ngoại, không muốn xảy ra chuyện ăn cơm trước kẻng, nên thoáng chốc thức tỉnh liền nhẹ nhàng lấy hai tay đẩy lồng ngực hắn ra. Trên mặt, hai má hồng hơn hoa đào, môi cũng sưng đỏ một mảnh.

Lại nói người Đại Ngụy tuy ở thời phong kiến nhưng văn hoá cởi mở, lại ở thời chiến loạn nên yêu đương rất cuồng nhiệt. Trai gái yêu nhau nếu nguyện ý vẫn có thể động phòng trước ngày thành hôn. Tiểu thiếp nhà quyền quý cũng bị trao đổi như cơm bữa. Trương Vương sống trong hoàng tộc chuyện muốn một người đối với hắn dễ như trở bàn tay, chỉ là trong lòng hắn không ưa thích chuyện gió trăng, chứ nếu hắn muốn cũng không có gì là không đoạt được đến tay.

Nguyên Triệt thấy Ngọc Lan có chút bài xích làm máu chính phục trong người nổi dậy, không muốn bị đánh trống lui binh dễ dàng như vậy. Hai bàn tay to liền chui vào trong áo luân phiên xoa nắn hai quả cầu tròn trịa của nàng, lại tà ác đùa bỡn kéo nhẹ hai hạt đậu đỏ nhỏ xinh làm nàng bất ngờ đến phải há miệng nhỏ thờ dốt. Hắn thấy đã thắng thế liền không dừng lại, nhẹ đẩy nàng nằm xuống giường, lại nhanh chóng kéo lên chiếc áo mỏng manh của nàng, để lộ bên trong là làn da hồng hào khoẻ mạnh, hai ngọn đồi cao thấp nhấp nhô theo nhịp thở của nàng, còn có tiểu đậu đỏ bị hắn chơi đùa đã sớm cương cứng. Hắn nuốt nuốt yết hầu, ánh mắt mê muội nhìn thiên hạ trước mặt. Sau đó không đợi nàng phản kháng liền nhanh chóng ngậm lấy một bên tròn trịa, đầu lưỡi liên tục đảo quanh hạt đậu đỏ tận tình liếm mút. Ngọc Lan liền giống như bị điểm huyết, xụi lơ nằm dưới thân hắn.

Nguyên Triệt vận dụng hết kinh nghiệm mà hắn đọc được trong sách, tận tình thỏa mãn nàng. Ngọc Lan giống như con cá nhỏ bị vây khốn trong vòng xoáy tình triều dạt dào của hắn không thoát ra được, cả người trên trên dưới dưới đều bị tấn công dồn dập không kịp nghỉ ngơi. Cho đến một phút cuối cùng khi hắn muốn công thành, nàng mới giống như sức tỉnh từ trong mộng, hai chân dùng sức vội vàng khép lại ngăn cản ý đồ hắn.

Nàng hơi thở dồn dập, sóng mắt mê man hơi ánh lệ quang còn có chút quần bách, nàng sợ đến run run giọng năn nỉ hắn: “Vương gia... Không bao lâu là đến hôn kỳ, ngài chờ... Nhẫn nại một chút, ta chưa... chưa chuẩn bị tâm lý”.

Nguyên Triệt nhủ mày mắt hần lên sắc đỏ, mím môi nhìn tiểu cô nương yếu đuối dưới thân, ánh mắt sắt bén chăm chú rõ ràng nói cho nàng biết ‘ta muốn ăn nàng’. Trên vầng trán anh tuấn cao rộng của hần cũng lấm tấm mồ hôi, yết hầu trượt lên trượt xuống, có trời mới biết hần chịu cỡ nào giày vò, đã đến phút quyết định nàng mới run rẩy xin tha. Hần bất chợt cười khỏ. Nếu là người khác hần làm gì để tâm, nhưng người trước mặt lại là nàng. Hần không biết nàng làm thế nào lại nắm giữ tâm của hần chặt chẽ như vậy. Hần rõ ràng biết được hần sẽ không làm chuyện khiến nàng thất vọng.

Nguyên Triệt nhắm mắt hít sâu mấy hơi bình ổn lại tâm trạng, nói thì dễ làm thì khó, trước mặt hần cứ hiện ra hình ảnh A Lan mặc một bộ áo yếm cùng tiết khố kì lạ màu hồng, bờ vai, xương quai xanh và tay chân nàng trắng nõn đều lộ ra trong không khí làm kích thích thần kinh của hần không thôi. Hần nhủ mày xoay người đi xuống giường, nhanh chóng mặc lại quần áo, hần cần ra bên ngoài để gió lạnh làm hần tỉnh táo trở lại. Trước khi đi hần cũng không dám nhìn qua nàng, Ngọc Lan chỉ nghe tiếng hần trầm ấm bảo nàng: “Ngủ đi” liền thấy nền tắt, cả phòng chìm trong bóng đêm và không còn thấy bóng dáng người kia đâu nữa.

Ngọc Lan ngồi tại giường hai tay kéo chăn che chắn trước người, vẫn còn hốt hoảng. Nàng và hần mới vừa rồi làm cái gì. Nghĩ lại nàng còn đỏ mặt tim cũng đập liên hồi như trống bỏi. Cái cảm giác rung động kì lạ hần để lại khắp người sau một lúc lâu vẫn chưa tan. Nàng nằm xuống giường trở lại, kéo chăn trùm qua đầu, hai mắt nhắm lại nhưng không tài nào ngủ được, chuyện cá nước thân mật vẫn luân chuyển trong đầu. Nhưng nàng âm thầm thở phào đến cuối vẫn là không có gì, nàng nghĩ phải tranh thủ chuẩn bị tốt tâm lý cho cuộc chiến hôn nhân sắp đến mới được.

Một đêm này, có ít nhất hai người ở thành Trường An không thể có giấc ngủ ngon!

=====Hậu trường Vương phi giá đáo!=====

Tương Vương nói: *giờ đào* ta chém ngươi!!

Hoa Lan Nhỏ nói: Ngươi chém ta, xem ta có gả con gái cho ngươi không?

Tương Vương:

Ngọc Lan: *thở dài, nhún nhún vai từ chối cho ý kiến*

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Mãi cho đến ngày xuất giá, Ngọc Lan vẫn chưa gặp lại Tương Vương.

Trước ngày đại hôn, Vũ Văn Nguyệt và Nguyệt Thất đã trở lại, y nói với nàng Tinh Nhi đã an toàn đến Bắc Yên. Y trở lại dự xong hôn lễ của nàng và Tương Vương thì sẽ bảo vệ Dụ Vương khởi hành đi đến biên giới Bắc Cương một lần nữa.

Dụ Vương vì mất một cánh tay liền nản lòng thoái chí ngày ngày chìm đắm trong bi thương đau khổ. Thuận công chúa vì bị phản bội trong đại hôn của nàng ta liền thay đổi tâm tính. Nàng ta đã ăn cắp binh phù muốn xuất quân đánh Bắc Yên để trả thù rửa hận, nhưng lại bị Sở Kiều thề chết trấn thủ Hồng Xuyên Thành. Trong lúc giao chiến còn giết luôn tam hoàng tử của Đại Ngụy. Quân Ngụy được hần thống lĩnh liền như rắn mất đầu, bị đại quân của Yên Tuấn quay về đánh bại. Công chúa liền thất thểu chạy trở về Trường An, bị hoàng đế giam lỏng chờ ngày xử tử.

Ngụy quý phi hết lòng khuyên can Ngụy Đế, nàng lại muốn thay con gái uống rượu độc tự vẫn, may có Vũ Văn Nguyệt trở về và Tương Vương kịp thời can ngăn, nên diễn biến phim thay đổi, quý phi không bị hương tiêu ngọc vẫn. Hoàng đế tuy có động tâm nhưng không dễ nuốt trôi cục tức này, vẫn là phé phi vị, đây nàng xuống làm tì nhân thấp kém. Thuận công chúa cũng bị giam lỏng không cho phép xuất cung, tước vị công chúa của nàng cũng như là trái chín treo lủng lẳng trên cây không biết khi nào sẽ rơi xuống đất.

Ngày đại hôn cuối cùng cũng đến, không khí toàn thành náo nhiệt vô cùng, nhân sinh vốn là cuộn cuộn không ngừng thay đổi. Vài tháng trước Trường An một mảnh hắc ám, đến nay nhìn quanh trong thành đều là không khí vui mừng, chỉ thấy người mới cười, đâu thấy người cũ khóc.

Từ tờ mờ sáng, Ngọc Lan đã bị A La đánh thức, kiên quyết kéo nàng từ trong chăn ra ngoài, lại hù dọa nàng nếu không muốn tắm rửa thay giá y, nàng ta và vài nha hoàn khác sẽ không ngại giúp đỡ. Ngọc Lan liền từ trong ngái ngủ tỉnh lại, nàng cũng không có sở thích biến thái muốn người khác tắm rửa giùm mình đâu. Nàng còn giờ ngón cái khen A La giỏi, theo nàng vài năm cũng đã học được cách nói chuyện của nàng rồi.

Nàng dùng dằng đứng dậy đi đến bên bồn tắm bằng gỗ chứa đầy nước ấm cùng hoa lái thơm ngát đã chuẩn bị sẵn, ngồi vào bắt đầu tắm rửa. Nước ấm khiến lỗ chân lông nở ra thoải mái vô cùng, nàng rửa mặt tắm rửa xong cảm thấy tỉnh táo hẳn. Một bên A La và nhiều người khác giúp nàng chuẩn bị giá y và chải cài tóc.

Đại Ngụy phong tục hơi khác những phim cổ trang nàng xem, tân nương sẽ không đội mũ phượng có tua rua che trước mặt, mà chỉ cài trâm và sử dụng đồ trang sức hợp với địa vị và thân phận của nàng ta. Nên đồ trang sức gắn trên tóc nàng hôm nay là phượng cầu hoàn, thân mình phượng uyển chuyển

giương cánh tung bay đuôi phượng nghiêng về một bên phát ra ánh sáng lấp lánh ánh kim, ở miệng phượng còn ngậm viên châu Đông Hải màu hồng tron bóng, hạt châu đầu tiên hơi lớn khoảng bằng một đốt ngón tay, lấy viên châu đầu tiên làm chủ phía dưới còn có hai tua trân châu nhỏ nhỏ đều màu phớt hồng, khi va chạm vào nhau liền phát ra âm thanh dễ nghe giống châu ngọc rơi trên mâm vậy.

Giá y của nàng cũng tương tự như triều phục của vương phi, chỉ là hôm nay sẽ mặc màu đỏ, trong ngoài năm lớp, bên ngoài dùng chỉ vàng thêu đồ án loan phượng hòa minh, áo khoát vừa dày vừa nặng. Đó là cảm giác đầu tiên của Ngọc Lan khi nàng mặc vào, nếu không có A La đỡ bên cạnh chắc nàng muốn nghiêng ngã, bước đi cũng không nổi.

Trong lòng nàng cảm thán một tiếng, phải mặc áo nặng như vậy trên người đi lại trong cung, nên các phi tử quý nhân đều cần người nâng đỡ khi di chuyển. Nhưng các nàng mặt không đổi sắc bước đi vẫn duyên dáng như cũ, khiến nàng bội phục không thôi. Trong lòng thầm cân nhắc sau này có nên tự ý thay đổi một ít chất liệu may cung trang để nàng có thể đi lại thoải mái hơn hay không. Nàng trước giờ vẫn thích tự do tự tại càng không giống như bà lão cần người dìu đi như vậy.

Trong lúc nàng ngồi vờ suy nghĩ, thì một phụ nhân xưng là quan mai đã giúp nàng trang điểm, búi tóc và đeo trâm phượng cầu hoàn lên tóc. Nàng nhìn thoáng mình trong gương đồng hai mặt mở lớn, miệng cũng có thể nhét thêm một cái trướng gà loại to.

Cái... Cái gì xảy ra vậy trời!!!

Gương đồng tuy mờ ảo nhưng nàng vẫn nhận ra ở trong gương, cả gương tròn bầu bình của nàng được tô trát dày cộm phần toàn một màu trắng xác như cương thi, chân mày vẽ dày đậm, môi tô son đỏ choét, hai má cũng bị tô đỏ ửng một mảnh. Ngọc Lan nhìn thấy hình ảnh mình trong gương liền trợn mắt muốn ngắt xiu. Bên tai còn văng vẳng nghe mọi người vỗ mông ngựa khen nàng xinh đẹp như giống như thiên tiên đường như.

Nàng không nhịn được đứng dậy hét lớn: “A La, đuôi người không phận sự ra ngoài, bốn tiểu thư muốn tắm rửa lại lần nữa”. Nàng không muốn, vô cùng không muốn mang bộ mặt như thế này mà xuất giá, nàng cũng không phải lên sân khấu diễn tuồng đâu.

Quan mai sợ hãi cùng những người khác lui ra ngoài, bà cũng không dám đắc tội vương phi tương lai. Tương Vương là ai? Hẳn chính là chiến thần Tu La của Đại Ngụy này. Nếu vương phi mà hấn tự mình xin chiếu chỉ ban hôn không vui, hẳn có hay không chặt mình làm tám khúc. Nhưng mà vương phi chưa qua cửa này, tính khí không khỏi quá lớn đi.

Mất thêm một canh giờ nữa cửa phòng của Ngọc Lan mới mở ra lần nữa. Quan mai và các nha hoàn mới lục tục trở vào lần nữa, lúc này mọi người đều không dám nói cái gì. Trùng hợp tam phu nhân thấy đã đến giờ mà tiểu tân nương vẫn chưa thấy đâu, mới đi qua phòng nàng xem thử. Vừa vào viện đã thấy một màn quan mai nha hoàn đứng thành một đoàn bên ngoài cửa khép chặt. Sau đó, cửa lớn mở ra tam phu nhân theo các nàng vào phòng, đã thấy Ngọc Lan an vị ngồi trên ghế tròn, trang điểm xinh đẹp đoan trang, tuy có hơi nhọt nhọt hơn tân nương khác một chút.

Chân mày nàng vẽ cân xứng không đậm không nhạt, mắt nàng kẻ chỉ trên dưới mí mắt và đuôi mắt. Cách trang điểm kì lạ này lại làm mắt nàng thêm to và long lanh hơn, lại thêm vài phần quyến rũ. Môi chỉ sử dụng màu hồng chủ đạo, điểm giữa hai cánh môi tô đậm một chút rồi nhạt dần ra bên ngoài, nhìn qua ướt át giống cánh hoa đào ngậm sương sớm. Hai má cũng hơi đỏ hồng hây hây. Mặt cũng không sử dụng phấn trắng mà chỉ sử dụng một lớp bột ngọc trai hồng đánh thật mỏng, cả người nhìn thấy đều thêm sinh khí.

Trên búi tóc nàng cài trâm phượng ngậm châu, trân châu hồng hồng rơi một bên tóc làm kết hợp nước da của nàng làm nàng thêm phần kiều mị. Cách nàng trang điểm mới mẻ xinh đẹp động lòng người. Tam phu nhân tươi cười một tiếng bước đến bên Ngọc Lan ngắm nhìn nàng rồi cầm tay nàng “A Lan của ta hôm nay thật xinh đẹp như trong tranh bước ra vậy, lão thái bà ta thật không nở lòng xa người”.

Ngọc Lan nghe bà nói trong lòng cũng một trận thổn thức, cha mẹ nàng nuôi nàng hai mươi năm, cũng không biết hôm nay nàng gả cho người ta. Phu nhân tam phòng là người tốt luôn xem nàng là cháu gái đối đãi, nàng thực lòng cũng yêu mến bà. Nay nghe bà nói lời nói tử đáy lòng, mắt đã long lanh hơi nước. Lại nghe quan mai nói hôm nay ngày tốt đừng khóc, còn thêm chuyện nàng chuẩn bị quá lâu đã muộn lỡ giờ lành, khuyên nàng nên sớm ra đại sảnh khấu đầu chào từ biệt cùng tổ phụ và đại ca.

Bởi vì hôn sự này mà Ngọc Lan chính thức được nhận làm cháu gái nuôi, tên nàng được ghi vào gia phả dưới danh nghĩa của đại phòng ở Vũ Văn phủ.

Phu nhân tam phòng nhìn nàng gật đầu, nàng liền theo ý bà đứng dậy để A La đỡ một bên, cả đoàn người mới chậm chậm bước đến tiền sảnh của Thanh Sơn Viện. Khắp viện đều treo lụa và lồng đèn đỏ, không khí vui mừng có thể thấy được trong từng góc cây ngọn cỏ. Tổ phụ đã sớm được hộ vệ thân cận nâng đỡ, ngồi ở ghế chủ vị.

Vũ Văn Nguyệt hôm nay mặc áo bào màu xanh ngồi ở ghế đầu tiên phía dưới, tư thái luôn giống trích tiên, hôm nay hẳn cũng hơi mỉm cười giống như bị không khí vui vẻ lây nhiễm, giảm đi một ít lạnh lùng. Nguyệt Thất đứng ở phía sau gần năm không đổi vẫn là áo đội trường nguyệt vệ, trên mặt cũng là vẻ tươi cười hớn hở. Khi nàng xuất hiện bọn họ không tránh khỏi có chút kinh ngạc. Thì ra bất tri bất giác tiểu cô nương không hiểu lễ nghĩa năm nào đã sớm trưởng thành tú lệ như vậy.

Ngọc Lan lúc này đi vào, nàng vẫn chưa đội khăn hỷ nên mới hiếm có quan sát mọi người một lần. Nàng thường ngày vô tâm vô phé cũng không thường xem xét người khác. Hôm nay lại có chút quyến luyến đối với Thanh Sơn viện, có chút cảm giác khổ sở khi sắp rời xa nơi nàng đã ở hơn ba năm qua. Những ý nghĩ này thôi thúc nàng muốn nhìn kĩ một lần từng gương mặt ở Thanh Sơn viện, muốn những hình ảnh này mãi mãi ở lại trong tim của nàng. Nàng xem họ là người thân mà nơi này như cội nguồn của nàng, giống như nơi nàng đã sinh ra vậy.

Ngọc Lan hít sâu một hơi nén lại lệ quang trong mắt, nàng nở nụ cười tươi như hoa nũng nịu đi đến gọi tổ phụ, đại ca, sau đó theo quan mai bảo mà quỳ lạy tổ phụ cùng phu nhân tam phòng. Cả hai người đều mỉm cười, nói mấy câu cát tường như ý cũng khuyên bảo nàng vài điều khi ở trong vương phủ. Nàng đều gật đầu nói đã hiểu rõ còn trêu chọc tổ phụ nói sau này nàng vẫn trở về làm phiên ông, không thể để cho ông an tĩnh một khắc nào. Tổ phụ cười ha ha nói được, mọi người cũng hăng hái tham gia câu chuyện, mỗi người nói một câu, thời gian liền qua mau chẳng mấy chốc đã đến lúc kiệu hoa

đón dâu đến trước cửa lớn Vũ Văn phủ.

Tiếng kèn tiếng trống vui vẻ tràn ngập không gian, một nha hoàn thiếp thân của Ngọc Lan gọi là Cát Tường, được tam phu nhân tỉ mỉ chọn lựa làm nha hoàn hồi môn vào vương phủ, chạy đến cười không khép miệng còn giõn giã thông báo cho mọi người: “Trương Vương điện hạ đến rồi, là điện hạ tự mình cưỡi ngựa đến đón dâu a”.

Mọi người trong sảnh nghe thấy đều hơi sững sốt một chút, lại đồng loạt nhìn qua Ngọc Lan với ánh mắt thấu hiểu. Tam phu nhân lấy khăn che miệng cười làm Ngọc Lan một hồi lúng túng. Bà đi đến lấy khăn hỷ đặt trên khay từ tay một nha hoàn khác của Ngọc Lan gọi là Như Ý, nhẹ nhàng trùm lên tóc và mặt của Ngọc Lan. Khăn hỷ bằng lụa mỏng manh che chắn trước mặt nên trong một chốc nàng thấy chỉ thấy đơn thuần một màu đỏ trước mắt. Nàng không khỏi hồi hộp trong lòng liền theo quán tính nắm chặt tay của tam phu nhân bên cạnh.

Qua một lúc khi lơ mơ thấy được mọi thứ bên kia khăn hỷ, thì nàng thấy đội ngũ rước dâu của Trương Vương đi vào, dẫn đầu là một nam tử cao lớn uy nghi một thân hỷ bào đỏ thắm, tóc được búi lên cao, đầu đội kim quan cùng hồng ngọc làm cho hắn thêm phần phong lưu tiêu sái. Mọi người trong phủ thấy Thái hoàng tử bước vào đều đồng loạt lễ bái. Hắn nhanh chân đi đến đỡ lấy tổ phụ vì không muốn ông phải cúi đầu lễ nghĩa, một phần vì chân ông cũng không tiện. Hắn làm xong ánh mắt như có như không hướng về phía Ngọc Lan, mà nàng cũng đang nhìn hắn, cảm giác hắn cười khẽ, nàng liền không tự chủ bối rối, đầu cũng quay về hướng khác không dám nhìn trộm nữa.

Sau khi đội ngũ đón dâu đưa rương sinh lễ cuối cùng vào phủ đã qua hơn một canh giờ, trong sân viện cùng hành lang đều là to to nhỏ nhỏ rương để đồ cưới. Hạ nhân trong phủ cùng dân chúng bên ngoài đứng xem đến lú lười, Trương Vương điện hạ đưa đến sinh lễ nhiều tới đếm không xuể, thật là muốn bóc hết vốn liếng để cưới dâu đây mà. Câu chuyện này vẫn là đề tài bàn tán không ngớt trong các buổi trà dư tửu hậu từ tầng lớp quý tộc cao quý cho đến bá tánh bình dân ở khắp nơi trên lãnh thổ Đại Ngụy cho tới năm mươi năm sau vẫn không hề hết lửa.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sơ Kiều Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Ngọc Lan đứng đến hai chân cũng sớm tê dại, không trách được nàng hôm nay phải thức dậy sớm còn chưa được ăn gì vào bụng, lại mặc giá y nặng nề cùng trăm cái băng vàng ròng cộng thêm trân châu nặng kị như vậy, sớm đã mỗi cô nhưc lưng không chịu nổi. Trong lòng thầm oán than Trương Vương đem nhiều sinh lễ như vậy làm gì, thật làm hại nàng đứng tới mỗi mệt. Nếu hắn đem hết những thứ này cho nàng sau khi cưới chắc nàng sẽ vui đến nhảy cẫng lên mất.

Qua một lúc thật lâu mới nghe giọng quan mai cất lên: “Mời tân nương lên kiệu”. Giọng nói của nàng ta lúc này giống như có uy lực khôn cùng truyền đến, làm Ngọc Lan mừng rỡ không thôi, thật giống như có người đưa than sưởi ấm ngày đông vậy.

Vũ Văn Nguyệt thực sự là một diễn viên tài năng luôn làm hết chức trách của mình làm cho con tim thiếu nữ yếu ớt của Ngọc Lan cảm động vô cùng. Y nghe quan mai nói xong liền không nói hai lời liền đi đến trước mặt Ngọc Lan, đưa lưng về phía nàng hai chân hơi khụy xuống, làm tư thế trưởng huynh công muội muội ra kiệu hoa. Ngọc Lan trong lòng xúc động, hai tay muốn đặt lên vai y lại bị bàn tay người khác ngăn chặn.

Trương Vương mỉm cười nâng Vũ Văn Nguyệt ý bảo hắn đứng dậy, Vũ Văn Nguyệt hơi không hiểu nhìn hắn, hắn mới vỗ vai y cười nói: “Từ giờ trở đi, A Lan giao cho ta là được”.

Dứt lời liền nâng Ngọc Lan lên ẵm gọn nàng trong lòng. Nàng còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, một trận quay cuồng đã bị người nhấc lên, làm nàng bất ngờ hô nhỏ một tiếng, cả người liền được tựa vào trong một lòng ngực ấm áp vững chắc, bên tai còn nghe được tiếng mọi người hút khí. Hắn gật đầu chào trường bối xong, ôm lấy thiên hạ trong lòng, khí thế mạnh mẽ bước ra ngoài.

Dân chúng xem náo nhiệt trên đường nhìn thấy tân lang tự ôm lấy tân nương ra ngoài, đặt nàng ngồi vào kiệu hoa, người đến xem đều hò hét rất hào hứng. Sau ngày hôm nay Đại Ngụy lại có một phong tục mới, chính là tân lang sẽ ôm nương tử ra kiệu hoa, để bày tỏ tình cảm sâu đậm của hai người, giống như một lời chúc phúc tình yêu lứa đôi vĩnh cửu.

Ngồi yên vị bên trong kiệu hoa, Ngọc Lan bắt đầu có chút lo lắng. Từ nay nhà nàng không còn ở Thanh Sơn viện nữa rồi. Không biết nàng có thể thích ứng cuộc sống trong vương phủ hay không, còn có thiếp thất của Trương Vương tâm kế như thế nào nàng cũng không rõ. Tuy nàng có nhiều hơn một ít kiến thức, nhưng dù sao cũng chỉ là một cô gái hai mươi tuổi chưa có kinh nghiệm trong tình trường, sẽ không biết cách đối phó với những cô nương cô đại sớm được dạy dỗ trong môi trường đa thế thiếp như thế này.

Hai bàn tay nàng vì lo lắng không yên mà vịn xoắn tay áo, trong người cảm thấy không thoải mái, có chút hít thở không thông, nàng liền không kiềm chế kéo khăn hỷ xuống hầu hít thở một ít không khí trong lành. Bên tai vẫn là không dứt tiếng kèn tiếng trống cùng tiếng hoan hô, Ngọc Lan có chút tò mò liền vén mở một chút màn kiệu hoa, nhìn ra bên ngoài. Đường phố đông nghịt dân chúng đến xem hôn lễ, có người cười đùa, có người chỉ trỏ, mọi người đều hăng hái bàn luận.

Ngọc Lan tiếng được tiếng không nghe họ nói đoàn rước dâu dài và đông người ngựa vô cùng. Từ Vũ Văn phủ, Trương Vương cười chiến mã đi trước, đại kiệu tám người khiêng tân nương liền kề, sau nữa là của hồi môn ba trăm rương của tân nương, sau cùng là đoàn đưa dâu và tướng sĩ Kiều Kị Doanh tùy giá. Nhóm người rước dâu đầu tiên đã đi gần đến Trương Vương phủ mà tùy giá phía sau vẫn chưa được khởi hành ở phủ Vũ Văn.

Ngọc Lan ngồi trong kiệu nghe lời bàn tán không khỏi ngạc nhiên. Trương Vương này cũng quá phô trương thanh thế rồi, chắc không phải là hấn điều động cả doanh đội đi đến đón dâu đó chứ. Hấn thật biết để mặt mũi cho tân nương tử là nàng nha, đón dâu hoành tráng như vậy nói nàng không thích mới thật là giả tạo đi.

Lắc lư hơn nửa canh giờ, kiệu hoa mới chậm chậm dừng lại, nàng cảm nhận được đáy kiệu nhẹ nhàng chạm xuống đất. Ngọc Lan nhanh chóng lấy khăn hy trùm lại trên đầu, hai tay đặt trên đùi đáng ngồi khép nép như chim nhỏ hoàn toàn là một bộ dạng tiểu thư khuê các. Nàng nghe quan mai vui vẻ hô lớn: “Mời Trương Vương điện hạ đá cửa kiệu” lẫn trong tiếng hò hét hân hoan của dân chúng. Nàng không phải đợi lâu đã nghe một âm thanh trầm đục chạm vào miếng ván gỗ, liền nghe người dân không ngừng hoan hô.

Tiếp theo màn kiệu một lần nữa được vén mở, ánh sáng tràn vào bên trong, người dân Trường An đứng về hướng cửa kiệu thấy được tân nương yếu điệu ngồi bên trong, nàng mặc giá y đỏ thắm chỉ là nhìn thấy đáng ngồi cũng là phong tình vạn chủng. Âm thanh huyền ảo càng thêm lớn. Quan mai nhanh chóng diu tân nương ra khỏi kiệu, trao cho nàng một dây lụa đỏ, nàng cuối đầu nhìn bên dưới khăn hy, thấy được giữa dây lụa có một bông tú cầu lớn màu đỏ, đầu dây bên kia cũng trao đến tay Trương Vương. Tân lang cùng tân nương dưới tiếng hò reo không ngừng, từng bước từng bước chậm rãi tiến vào vương phủ. Đi khoảng một khắc chung, quan mai bên cạnh nàng mới đỡ nàng dừng lại, tiếp theo lại nghe thấy tiếng bà ấy nói: “Đến giờ hành lễ”.

Ngọc Lan đứng tại chỗ, tay cầm lụa đỏ hơi run.

“Nhất bái thiên địa”.

Trương Vương và nàng cuối đầu làm một cái lễ bái.

“Nhị bái Hoàng Thượng”.

A La tiến lên giúp đỡ Ngọc Lan quay về hướng hoàng cung, sau đó lui ra, hai nhân vật chính lại làm một cái lễ bái.

“Phu thê giao bái”.

A La lại giúp nàng xoay người, nàng làm lễ bái người đối diện.

“Lễ thành, đưa vào động phòng”.

Tay cầm dây lụa của nàng đột nhiên bị một bàn tay dày ấm cầm lấy làm nàng có hơi sững sốt, đợi nàng nghe tiếng âm thanh thoang thoảng bên tai: “Chờ ta”, nàng liền không tự nhiên cuối đầu hai má đột nhiên hơi nóng. Ngọc Lan thầm cảm thấy may mắn nhờ có khăn hy che mặt nên người ngoài không thấy được, nếu không nàng thật sự cảm thấy thẹn thùng. A La cùng hai thị nữ thiếp thân khác là Cát Tường, Như Ý tươi cười cùng diu đỡ Ngọc Lan đi vào tân phòng. Phía sau lưng các nàng vẫn là một mảnh âm thanh huyền ảo vô cùng.

Ngọc Lan được nha hoàn diu đỡ ngồi xuống giường tân hôn, nàng không biết trong tân phòng hiện giờ đang có mặt ai nên vẫn nên không động dậy, ngoan ngoãn ngồi chờ đợi không dám để đánh mất sĩ diện của Vũ Văn phủ. Nàng nghe thấy vài phụ nhân líu ríu trò chuyện, có người còn bạo gan trêu chọc nàng ít tuổi cùng vương gia giống như là hai thế hệ, còn nói Trương Vương thật ‘có phúc’. Cũng là tiếng nói phụ nhân đó nói cái gì mà Trương Vương phủ và Vũ Văn phủ nay thân lại càng thêm thân.

Ngọc Lan hai bàn tay đang đặt ở trên đùi, nghe thấy lời phụ nhân đó nói bất giác nhú mày ngón tay bên trái hơi dùng sức bấm vào tay phải. Nàng ta không phải nói Trương Vương vì muốn được Vũ Văn phiệt ủng hộ mà muốn cưới nàng đó chứ. Đúng là lưỡi không xương. Một lát liền có người vỗ mông ngựa nàng ta kêu là “tam vương phi nói phải”, Ngọc Lan liền hiểu rõ mọi việc.

Vốn là tam vương gia thật là đối thủ trời sinh của Trương Vương, nhưng là hấn đã sớm vong thân lúc tấn công thành Hồng Xuyên rồi. Tam vương phi chỉ cách ngai hoàng hậu có một bước, nay rút dài, cả đời liền vô duyên với hậu vị, nàng ta liền lộ ra bản chất chanh chua ít học của đàn bà. Thất tuần của tam vương gia còn chưa qua, nàng ta đã đến đây xem nào nhiệt. Lại nói vậy cánh của phu quân nàng ta gây dựng bao năm vẫn còn nên đứng trong đàn phu nhân quý tộc vẫn là có chút tiếng nói.

Ngọc Lan ngồi trên giường cười lạnh, nàng mặc kệ Nguyên Triệt cưới nàng vì nguyên nhân gì, ván đã đóng thuyền nàng cũng chỉ cần trôi theo dòng nước, thông dong tự tại sống hết kiếp này là được rồi. Tình yêu của đàn ông thường ngắn ngủi, đặc biệt nhà đế vương càng là ít ỏi, nàng mới không cần quy lụy vì một người không đặt nàng ở trong lòng.

Ngọc Lan hít sâu mấy hơi bình ổn lại cảm xúc, trong lòng suy nghĩ không biết còn phải ngồi đợi bao lâu, trang sức quần áo trên dưới cộng lại cùng hơn mười mấy kí đấy, cả người nàng sớm đã mỏi nhừ rồi, lại càng không muốn bên tai nghe người khác nói hươu nói vượn. Đang lúc kiên nhẫn của nàng bị đám quý phụ bảo mồn từng chút một, thì giọng nói vui mừng của quan mai một bên vang lên: “Trương Vương điện hạ đến”.

Đám quý phụ kinh thành im bật, Trương Vương tuy vẻ ngoài ôn hoà hàm hậu nhưng ánh mắt của hấn khi nhìn người thật làm người khác phải nể sợ, sát khí nặng như vậy do chém giết quá nhiều trên chiến trường tạo thành, tuy không cố ý vẫn là làm người khác không dám khinh nhờn uy nghiêm của hấn. Hấn đi vào tân phòng như có như không đảo mắt nhìn tam vương phi, trước khi làm nàng ta cuống quýt hoảng sợ, hấn đã dời bước đi đến bên giường hy.

“Trương Vương điện hạ mời ngài vén khăn hy”.

Trước mắt bỗng nhiên chói lòa khiến Ngọc Lan không tự chủ nhắm chặt mắt, đến khi nghe tiếng hút khí của đám người náo tân phòng, nàng mới từ từ run rẩy mở mắt. Nguyên Triệt khoẻ miệng cong cong vui vẻ cười một tiếng, không báo trước ngồi xuống bên cạnh nàng. Nàng dâu nhỏ hôm nay trang

điểm thật xinh đẹp quyến rũ, tiếng hút khí lớn như vậy còn không phải đám tướng quân lỗ mãng dưới trướng của hắn bị kinh điểm hay sao. Tuy là trong lòng không muốn nàng bị người khác dòm ngó, nhưng bản tính sĩ diện của nam nhân vẫn là được thỏa mãn. Thôi vậy, bọn họ cũng chỉ có thể thấy nàng một lần, hắn cũng không cần phải nhỏ mọn như vậy.

Quan mai ở một bên rất chuyên nghiệp nói lời chúc phúc, một bên rải tảo đồ long nhãn hạt sen trên giường lớn. Sau đó nàng ta lấy hai ly rượu nhỏ bằng vàng để trên khay đưa đến bên người nàng và hắn. Nguyên Triệt vui vẻ cầm hai ly rượu, một ly đưa cho nàng, một ly giữ lại cho bản thân, trong tiếng nói mời tân lang tân nương uống rượu giao bôi, nàng và hắn vòng cánh tay vào nhau uống cạn chung rượu, ánh mắt giao nhau có vui sướng cũng có ngại ngùng.

Quan mai cười híp mắt nói chúc vương gia vương phi sớm sinh quý tử. Nguyên Triệt lần đầu tiên nhìn thấy nàng ngại ngùng, liền cười lớn, vung tay hào phóng nói: “Thường” quan mai cùng thị nữ đều vui mừng hành lễ tạ ơn thất vương gia cùng vương phi ban thưởng.

Ngọc Lan một bên đánh giá gian phòng tân hôn, khắp nơi cũng đều là lụa đỏ, trên mỗi ô cửa sổ đều dán chữ song hỷ, tân phòng rộng hơn phòng ngủ trước kia của nàng phải đến bốn năm lần, bởi vì để thuận tiện cho việc náo tân phòng, bình phong chắn trước giường cũng được dời sát tường nên nàng mới có thể quan sát mọi thứ dễ dàng như vậy. Nàng nhìn thấy có khoảng hai chục phụ nhân đứng bên trong tân phòng, toàn thân đều là áo gấm trăm vàng đều là tướng đại phú đại quý, còn ngoài cửa đều là tướng quân Kiêu Kỵ doanh đến góp vui cho trò đại náo tân phòng.

Họ xem mỹ nhân cũng đã xem đủ liền nhào lên muốn nhìn đại soái của họ hôn tân nương. Ngọc Lan mặt dừng dừng, ở hiện đại đã tham dự nhiều đám cưới, xem trò này vốn là cữ rích không có gì phải xấu hổ. Nhưng nhóm quý phu nhân kinh thành vừa nghe liền đỏ mặt che khăn, trong lòng thâm than đám thất phu không biết liêm sỉ.

Tương Vương một bên đưa mắt nhìn nàng dâu, thấy nàng không tỏ vẻ gì còn tưởng nàng ngượng ngùng, liền liếc mắt nhìn tên tướng quân gây chuyện, bọn họ uống rượu tính bằng chén đã sớm quên hết sợ hãi, nhao nhao đòi xem cảnh hôn thân mật, nếu không sẽ đứng tại chỗ không đi đâu hết. Nguyên Triệt mặt ung hơi híp đang dự tính ngày mai nên trừng phạt bọn họ như thế nào, thì mặt bị hai tay của người nào đó xoay lại, kế tiếp chào đón hắn chính là cảm giác mềm mại ấm áp của môi chạm môi, hắn sững sốt chưa kịp nhắm mắt đã thấy cánh môi ấm nóng của nàng rời đi rồi. Hắn lại có chút luyến tiếc cùng mất mát.

Nhóm quý phụ mặt đỏ tai hồng che khăn không dám nhìn, đám tướng sĩ bên ngoài cũng đứng trơ như phỗng trong chốc lát sau đó không khí liền vỡ oà thật lớn, một tướng sĩ còn thốt thốt nói: “Thật đúng là nữ nhân của đại soái, phải thống khoái như vậy mới được a”.

Ở trong lòng của Ngọc Lan mặc niệm, hôn một cái có tính là gì, chỉ là các người mau chóng lui binh đi để bà đây còn nghỉ ngơi nữa nha.

Cuối cùng đám người náo tân phòng và thị nữ thật sự rời khỏi, trong phòng chỉ còn Ngọc Lan và Nguyên Triệt, nàng mới thở phào một cái, theo cảm giác ngược lên nhìn thì thấy Tương Vương ánh mắt chan chứa ý cười nhìn nàng, trời a, lúc này nàng mới cảm thấy xấu hổ.

Nàng thấy hắn qua một lúc cũng không nói gì, bèn giả bộ như không có gì xảy ra, hắng giọng nói: “Vương gia, ngài không ra ngoài tiếp đãi quan khách sao?”

Hắn ậm ừ một tiếng, sau đó ông nói gà bà nói vịt trả lời: “Khó được một lần vương phi chủ động như vậy, bản vương thật vui mừng, nàng sau này cũng nên làm như vậy, được không?”

Ngọc Lan mặt ngốc hề hề đang phân tích xem hắn nói cái gì lại nhìn hắn cười gian hai mắt híp lại như hồ ly, liền nhớ đến một màn lúc nãy, cả người đều thấy quần bách, nàng liếc hắn một cái trong lòng thầm mắng hắn hai chữ “Hán gian”. (người Hán gian xảo chứ không phải gian tế nhe các bạn).

Ngọc Lan thấy trong phòng chỉ còn lại hai người, nàng cũng không cần phải giữ lễ nghi nữa, nàng dứt khoát đứng dậy cởi áo khoát dày nặng bên ngoài, rồi oán than nghiêng ngả đi đến bàn trà ngồi xuống: “Ta thật không hiểu giá y làm sao lại nặng nề như vậy, nếu ngài đến trễ một chút chắc ta ngắt xiêu mất thôi”.

Tương Vương nói gót theo nàng, trong mắt hắn nhìn tân nương tràn đầy sùng nịnh, nhẹ nhàng nói: “Cho nên nàng vì ta chỉ cần mặc một ngày hôm nay là được, sau này chắc chắn không cần đến nữa”.

Hắn ngồi xuống ngắm nàng vén lên hai tay áo, một tay cầm một cái bánh ngọt tân hôn, tay còn lại mở lá gói bên ngoài, bộ dáng chăm chú mở bánh, chu mỏ nói: “Còn có cung phục đâu? Nghe nói kiểu dáng cũng giống như giá y hôm nay vậy, ba ngày nữa chúng ta vào cung tạ hoàng ân, còn không phải vất bộ cánh nặng nề như vậy lại còn phải ba quỳ chín lạy hay sao”.

Tương Vương thấy nàng vừa nói vừa ăn thật nhanh lại sợ nàng bị nghẹn liền tốt bụng rót cho nàng chén trà, một tay đưa qua trông như hắn mới là nàng dâu nhỏ mới qua cửa vậy. Ngọc Lan đảo mắt thấy bộ dáng hắn như vậy, đang uống trà cũng cảm thấy buồn cười, liền nhin không được buông chén trà cười ha ha thành tiếng, oán khí cũng tan mất.

Tương Vương nhìn sắc mặt của nàng liền đoán được là nàng không có nghĩ chuyện gì tốt lành, đợi nàng cười xong vừa muốn mở miệng nói chuyện, hắn liền không bỏ qua thời cơ kéo nàng vào trong lòng, hai tay giữ lấy mặt nàng, môi cũng không chần chờ liền hôn xuống, sau đó không thêm nghe nàng kháng nghị, hắn mạnh mẽ hôn mút, cạy mở răng môi của nàng một phen thẳng lợi công thành chiếm đất. Rất ngọt, một nụ hôn này có vị ngọt ngào của bánh phu thê lại kèm theo hương trà long tinh ướp hoa lai thoang thoang, thật làm say đắm lòng người.

Không biết qua bao lâu đến khi nàng thật không thở nổi nữa, hắn mới chịu buông tha nàng, Ngọc Lan rờ môi vừa sưng vừa đau liền trừng mắt nhìn hắn. Nguyên Triệt cảm thấy vui vẻ vô cùng, hắn đứng dậy trầm ấm nói: “Chuyện cung phục nàng đừng lo, ta sẽ cho người sửa đổi để nhẹ nhàng một chút. Ta đã dặn người chuẩn bị thiện cho nàng sẽ sớm mang đến, ăn xong thì nghỉ ngơi một chút, ta đi tiếp rượu một lát sẽ quay về, ngoan”.

Trước khi đi hẳn còn không quên nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu nàng.

Ngọc Lan bấu môi nhìn hẳn bước ra ngoài, trong lòng thầm nghĩ ta cũng không phải là con gái của người đâu.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Sau khi Trương Vương rời đi, A La và Cát Tường mỗi người nhanh chóng đem một cặp lồng ba tầng bước vào tân phòng, hai nàng mắt không đến thời gian uống một chung trà đã bày biện sáu đĩa thức ăn có chay có mặn và một tô canh khô còn toả ra nghi ngút, sắc hương vị đều có đủ.

Ngọc Lan liền đem hình tượng thực nữ quăng ra sau đầu, cầm đũa bạc nhanh chóng gấp một ít bào ngư xắt lát xào rau bỏ vào miệng, nhai nhai tận hưởng một hồi mới nuốt xuống, không khỏi cảm thán thật là mỹ vị nhân gian a. Đúng là bị bỏ đói suốt một ngày mới được ăn món khoái khẩu, cảm giác thật là sung sướng không gì bằng. Nàng gọi luôn Như Ý vào phòng, sau đó kêu ba tiểu nha hoàn ngồi xuống cùng nàng dùng bữa, giờ này cách tối vẫn còn lâu lắm, họ theo nàng từ sớm tinh mơ đến giờ, khẳng định là vẫn chưa được bỏ bụng cái gì đâu.

A La tuy đã quen tiểu thư như vậy, nhưng có Như Ý, Cát Tường ở đây vẫn là không dám làm bậy. Hai mắt A La đảo quanh nhìn Ngọc Lan rồi lại nhìn Như Ý, Cát Tường. Ngọc Lan hiểu ý, hắng giọng bảo hai nàng kia đi lấy thêm ba bộ đồ ăn nữa rồi đến dùng bữa với nàng, nếu không nàng cũng không ăn nữa. Hai tiểu nha hoàn nhĩ đẳng thật sự sợ vương phi cả ngày không ăn sẽ xảy ra chuyện, lại sợ vương gia trách phạt, nên ngoan ngoan đi lấy bát đũa. Ngọc Lan cười đắc ý một tiếng tiếp tục ăn, A La bên cạnh liền giờ một ngón tay cái tán thưởng nàng.

Mới bắt đầu, Như Ý Cát Tường có chút e dè nhưng sau khi thấy A La ăn uống tự nhiên, hai nàng liền không khách sáo nữa. Bốn người chủ tớ cùng nhau oai phong lẫm liệt chén hết sáu món một canh, không chừa chút gì. Như Ý, Cát Tường liền đứng dậy dọn dẹp chiến trường. Ngọc Lan cảm thấy căng da bụng liền chùng da mắt, bèn đứng lên ưỡ oải vron vai duỗi thắt lưng, đi trở về giường lớn ngồi xuống, lại bảo A La gỡ hết trăm phượng cùng đồ trang sức trên người nàng, búi tóc cũng gỡ ra thả xuống, bởi vì đã bôi một buổi sáng nên giờ lại có chút gọn sóng. Nàng cũng không cần A La chải đầu, liền trực tiếp nằm xuống giường, ngáp một cái thật lớn rồi đi gặp chu công yêu dấu.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài lại nghe thấy tiếng người lao xao, Ngọc Lan mở mắt thì thấy trong phòng đã lên đèn, nến long phụng thật lớn cũng đang xi xèo cháy. Nàng cảm thấy cả người tràn đầy tinh lực, tuổi trẻ đúng là thật tốt, chỉ cần nghỉ ngơi chốc lát liền như được sạc pin tới 100% vậy. Nàng hắng giọng gọi nha hoàn đem nước vào cho nàng rửa mặt, lại hỏi bên ngoài ồn ào chuyện gì. Chưa để nha hoàn bẩm báo đã có một bóng dáng tròn vo nho nhỏ lẩn vào, nhanh chóng dựa vào người nàng, nũng nịu gọi nàng Lan tỷ tỷ.

Nàng cả ngày bận rộn quên mất tiểu bánh bao này, chắc tiểu tử này buồn lắm đây. Nàng cười híp mắt bẹo hai má của hẳn, hỏi hẳn đã dùng thiện hay chưa. Cái này xuất phát từ thói quen của gia đình bên ngoại của nàng, mỗi khi gặp người khác câu đầu tiên sẽ hỏi người đó ăn chưa, nếu chưa thì sẽ vui vẻ mời người ta một bữa cơm, chính là truyền thống tốt đẹp của gia đình văn hoá hiếu khách đó mà.

Tiểu bánh bao ở trong lòng nàng cạ qua cạ lại, vẫn hưởng thụ hơi ấm từ nàng nên chưa trả lời, nàng cầm tay nhỏ của bé, hơi nhủu mày, thế nào mà lại lạnh như vậy. Bây giờ đang là đầu mùa đông, nhìn hẳn ăn mặc cũng vẫn còn là áo mùa thu đi. Nàng dịu dàng hỏi bé: “Tiểu Hiền, mùa đông rồi đệ còn ăn mặc phong phanh như vậy, để bị cảm lạnh lắm biết không?”

Đứa nhỏ tội nghiệp liền nho nhỏ nói: “Nhũ mẫu nói hiện giờ cả phủ bận lo hôn sự của phụ vương và tỷ, đồ mùa đông của đệ còn chưa làm xong”.

Ngọc Lan nghe thấy liền đau lòng. Bản tính thấy chuyện bất bình đưa tay tương trợ của Ngọc Lan nổi lên, bèn bảo A La đưa nhũ mẫu của Nguyên Hiền vào cho nàng gặp mặt. Nhũ mẫu của tiểu bánh bao nhìn qua cũng không lớn tuổi, khoảng ba mươi, vì là ngày vương gia thành thân liền dốc hết vốn liếng mặc bộ quần áo thật sắc sỡ, nhìn qua ngẫu nhiên nhiễm chút vui mừng. À ta mặt mày hớn hơ đi vào, nghĩ là vương phi sẽ ban thưởng cho mình trong ngày đại hôn như vậy. Lúc trưa à nghe nói quan mai cùng thị nữ trong tân phòng mỗi người đều được thưởng cả trăm lượng bạc trắng đấy.

Chờ đợi một lúc, à thấy vương phi tân nhiệm khoan thai đi ra từ sau bức rèm ngăn cách phòng ngủ và chính phòng, một tay còn dẫn theo nhị công tử. À thấy tân vương phi mặc một bộ áo váy dài màu hồng nhạt đơn giản, tay áo cổ áo thân áo đều dùng ngọc trai trắng pha hồng kết thành hoa nhỏ hoặc kết rải rác, eo thon thắt gọn bằng ba chuỗi ngọc trai bóng loáng, chưa thấy được phong phạm vương phi mà giống nàng dâu nhỏ hơn.

Trên tóc nàng nửa búi nửa để xoả sau lưng, trên búi tóc dùng một cây trâm bạc điệp luyến hoa cố định, hoa đồng dạng làm bằng trân châu, bướm thì dùng chỉ bạc làm thành tinh xảo vô cùng, khi vương phi đi chuyển, cánh bướm như có như không lay động theo từng bước đi của nàng. Trên mặt nàng không nhìn ra tâm tình, cũng không thấy nửa phần vui vẻ. À ta chỉ dám nhìn lướt qua liền cúi đầu không dám phạm thượng. Đợi vương phi yên vị mới nghe nàng lạnh lùng thanh thuy nói: “Ngẩng đầu”.

À liền không dám chậm trễ ngược lên, trong lòng hơi nghi hoặc cùng lạnh lẽo, vương phi làm sao giống như có thù với à vậy. Ngọc Lan đánh giá à ta một hồi, liền không mặn không nhạt nói: “Hôm nay là đại hôn của vương gia và ta, đứng ra không nên làm việc xui xẻo như là trừng phạt nô tài, nhưng ta thật không vui nhìn thấy thế tử tương lai của Trương Vương phủ không được hạ nhân chăm sóc tốt. Hẳn là người sẽ nói tiếp Vương vị, như thế nào quần áo mùa đông còn chưa phân xuống. Ta vừa vào cửa liền gặp tình huống này, các người thật muốn dồn ta vào thế bất nhân bất nghĩa hay sao?”

Âm cuối nàng cố ý nhấn mạnh còn vỗ bàn một cái, làm ả nhũ mẫu sợ đến mất mặt, vội vàng dập đầu xuống sàn liên tục xin tha mạng, cũng may phía dưới lót thảm dày nên không có cảnh dập đầu bẻ trán như ở trong phim. Ngọc Lan thấy ả dập đầu, có hơi giật mình, nhưng để bảo vệ tôn nghiêm sau này nàng liền để nàng ta dập đầu vài cái mới phất tay, lạnh nhạt nói: “Thật phiền chán, đem ra ngoài chờ ba ngày sau xử lý”.

Mà ánh mắt tiểu bánh bao bên cạnh nhìn Lan tỷ tỷ long lanh long lanh, giống như nàng là tiên giáng trần, nàng đến là để bảo vệ mình khỏi đám người tà ác.

Chỉ trong vòng nửa canh giờ, tin tức tân vương phi là người hung hãn liền truyền khắp Tương Vương phủ. Mới vào cửa đã ra oai thế này thật khiến người khác lo sợ, không biết khi nào xui xẻo rớt xuống trên đầu mình. Hạ nhân trong phủ liền có chút khản trương, nhất là thị nữ nô tài hầu hạ trong Quế Chi Viện của nhị công tử, liền không dám làm việc cầu thả như trước.

Có người buồn thì có người vui, ba thiếp thất phu nhân của Tương Vương không ngừng che khăn cười trộm. Vương phi cái gì, cũng chỉ là tiểu nha đầu không hiểu sự đời, mới qua cửa đã muốn thành cộp cái còn không phải khi tin tức đến tai vương gia, nàng liền thành vương phi thất sủng rồi. Vương gia chán ghét nhất chính là người đem nhà cửa khuấy đến điên đảo ả. Còn có, thật khó có được thời gian vương gia ở lại phủ lâu như vậy. Các nàng chỉ cần làm một bộ dáng hiền lương thực đức, ngoan ngoãn nghe lời còn không lấy được tâm vương gia hay sao.

Tương Vương phủ đêm nay, đúng là một đêm đặc biệt náo nhiệt.

Lúc Tương Vương được hai cận vệ diu vào tân phòng liền đã say không còn biết trời trăng gì nữa. Ngọc Lan và tiểu bánh bao đang chơi cờ ca rô, ngồi xa cả trăm mét vẫn ngửi được mùi rượu nồng đậm từ bọn họ. Nàng chán ghét lạnh nhạt bảo hai người đỡ Nguyên Triệt đến nằm trên giường lớn, bọn họ làm xong liền nhanh chóng lui ra ngoài. A La đứng bên cạnh nàng tri ki hỏi có cần chuẩn bị nước ấm cho Tương Vương rửa mặt hay không. Ngọc Lan gật gật đầu rồi quay qua bảo tiểu bánh bao: “Tiểu Hiền nhìn xem cha đệ say thành cái dạng này, đệ nhớ sau này lớn lên đừng có uống rượu như vậy nha, uống rượu hại thân đó”.

Tiểu tử gật đầu ra chiều hiểu rõ, còn chạy vào xem xét một chút mới chạy trở ra chính phòng, tốt bụng đề nghị: “Lan tỷ tỷ, phụ vương say như vậy nằm chiếm hết cả cái giường rồi, hay là đêm nay tỷ đến phòng đệ, đệ chia phân nửa giường của đệ cho tỷ nha”, nói xong ánh mắt còn nhìn nàng ra sức chờ mong.

Ngọc Lan nhìn không được cười ha ha, véo nhẹ hai má mịn màng hồng hào của bé, miệng liên tục nói được. Bên trong trướng liền truyền ra tiếng ho khan, cũng không biết Nguyên Triệt đã tỉnh hay vẫn ngủ, chỉ là uống quá nhiều rượu nên bị khô cổ đấy.

“Như Ý, đi lấy cho vương gia chén canh giải rượu đi” Ngọc Lan một bên nén cười, phân phó nha hoàn của nàng.

Nguyên Hiền lại chạy vào nhìn bên trong trướng, thấy phụ vương từ từ ngồi dậy, một tay xoa bóp trán, lúc phụ vương mở mắt nhìn về phía bé, đột nhiên bé cảm thấy áp lực thật lớn. Tiểu tử liền bỏ cửa chạy lấy người vọt ra khỏi tân phòng, còn hồ lớn đã buồn ngủ muốn về phòng mình ngủ sớm. Ngọc Lan ngồi tại chính phòng, không hiểu đầu của tai nheo gì, mới một phút trước bé còn hăng hái muốn nàng theo bồi bé ngủ, bây giờ chạy trốn so với gió còn muốn nhanh hơn nữa.

Nàng lắc đầu, đúng là tâm tình trẻ con thay đổi nhanh còn hơn chong chóng nữa.

Ngọc Lan ung dung đi vào trong phòng ngủ, thấy Tương Vương đã ngồi bên giường khom lưng, hai bàn tay giữ hai bên thái dương, cúi chỏ chống trên đùi, hai chân đạp trên kệ thấp lót dưới giường. Nghe tiếng bước chân đi vào hần ngẩng lên nhìn, thấy nàng chậm chậm đi đến bên giường ngồi xuống. Hần nghe nàng hít một hơi rồi nhăn mày nhu nhu, bất mãn lên tiếng: “Uống nhiều rượu như vậy làm gì, ta không muốn ôm hũ rượu ngủ đâu”.

Nguyên Triệt bật cười.

Hần thật sự uống quá chén, bởi vì hôm nay có lẽ là ngày hần vui mừng nhất từ khi sinh ra đến nay, liền liên tiếp nốc rượu mừng từ quan khách. Bình thường hần cũng biết giữ mình không để chè chén quá mức. Giờ thì hay rồi, đầu thì đau như búa bổ, tân nương thì giận dữ không muốn cùng phòng. Hần cười khổ, vươn tay muốn kéo Ngọc Lan vào lòng thân thiết một chút lại bị nàng vùng vẫy không thuận theo.

Trong lúc hần còn sững sờ không biết phải làm sao, thì đã thấy nàng di chuyển ra phía sau lưng hần, quỳ gối ở trên giường, hai tay bạch ngọc vươn lên phía trên đầu hần, mấy ngón tay mềm mại giúp hần xoa bóp hai bên thái dương. Ngón tay nàng dùng lực vừa phải mang lại cảm giác dễ chịu khiến hần không khỏi thoải mái thở dài một hơi. Ngọc Lan vừa xoa xoa vừa càu nhàu hần: “Sau này ngài đừng uống rượu nhiều như vậy nữa được không”

“Được” Hần đồng ý.

Ngọc Lan có hơi bất ngờ hần đồng ý cũng quá nhanh đi. Mà thôi hần say thành như vậy qua ngày mai hồi lại, có khi hần cũng không nhớ được gì. Ngọc Lan giúp hần mát xa đầu khoảng một khắc, hai người cũng không nói gì nữa, chỉ nghe tiếng hần hừ hừ thoải mái khi nàng ấn mạnh vào huyệt thái dương của hần. Mắt thấy Như Ý đem canh giải rượu cùng A La đem nước ấm đến, Ngọc Lan dùng tay, ngồi trở lại xuống giường giúp hần lấy khăn ẩm lau mặt. Sau đó hai tay đón lấy bát canh từ Như Ý, rồi phân phó các nàng đi nghỉ ngơi. Nàng lấy thìa thử một chút canh giải rượu xem độ nóng thế nào, canh chỉ ấm ấm cũng không sai biệt lắm có thể uống rồi.

Nguyên Triệt bên cạnh nàng từ đầu đến cuối vẫn là ngồi nhắm mắt. Ngọc Lan dùng khuỷu tay hích vào cánh tay hần, thấy hần vẫn khép mắt không có động tĩnh.

“Không phải đã ngủ rồi chứ, này... Canh giải rượu ngài có cần uống không đây?”

Không có động tĩnh.

Ngọc Lan nhìn hán vẫn mặc áo tân lang đỏ thắm, vì say rượu gương mặt lẫn hai tai đều đỏ hồng như cô nương, không khỏi nảy ra ý định muốn trêu ghẹo hán, nàng đưa chén canh đến bên miệng hán.

“Nào, tiểu nương tử, đến, đến uống với gia một chén nào”.

Vẫn không có động tĩnh.

“Tiểu nương tử, người uống say như vậy làm lỡ mất một khắc đêm xuân của gia rồi a” nói xong nàng còn lắc đầu chất lưỡi, biểu diễn như thật.

Người nào đó liền hé mắt nhìn nàng, miệng nhếch lên cười đến thật vô si thật đáng giận. Lúc nàng còn trơ ra nhìn hán, hán đã cầm tay đang giữ chén canh của nàng, đem đến bên miệng một hơi uống đến không còn một giọt, chén trong tay nàng cũng bị hán đoạt lấy đặt qua một bên.

“Tiểu nương tử, đúng là một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng, không nên bỏ lỡ, gia đến...”

Nói thì chậm làm thì nhanh, hán xoay người áp đảo, làm nàng không thể không nằm xuống giường lớn, hai tay muốn phản kháng cũng bị giữ chặt hai bên đầu. Hương rượu cùng mùi thương bạc hà hoà quện bất ngờ ập đến làm nàng không kịp phản ứng, đã bị hán hôn đến thiên hôn địa ám, lúc trước nụ hôn của hán có bao nhiêu dịu dàng, hôm nay hán giống như mơn rượi làm càn, hôn môi cũng thêm phần bá đạo cuồng dã. Từng góc ngách trong miệng nàng đều bị càn quét, môi lưỡi đều bị hán luân phiên liếm mút mạnh mẽ, Ngọc Lan sớm bị hán tập kích đến thở cũng quên mất. Cho đến khi nghe tiếng hán cười trầm thấp bảo nàng: “Hít vào”.

Nàng mới thức tỉnh dày đặc hít vào thở ra một lúc, hai gò má đã muốn nở ra máu.

“A Lan, có nàng thật tốt” hán ni non nói, lại vui đầu vào cổ nàng hôn liếm không ngừng.

Ngọc Lan bỗng buộc miệng hỏi điều nàng thắc mắc từ lâu: “Ngài yêu ta ở điểm nào?”

“Không biết, từ lần đầu gặp mặt đã thấy nàng đặc biệt thú vị, sau đó liền yêu” hán ngừng lại thân mật, trả lời nàng, mắt sáng như sao nhìn vào mắt nàng, sau đó lại hỏi ngược lại: “Nàng thì sao?”

“Ta... có hơi thích một chút” nàng cắn cắn môi nói xong còn đưa ngón cái bấm vào giữa ngón trỏ để minh hoạ.

Nguyên Triệt phì cười, véo mũi của nàng, bắt đầu một màn dạo đầu đốt lửa trên thân thể hai người, lại trầm âm nói: “Qua đêm nay, không thích cũng phải thích, thời gian còn dài, tiểu nương tử gia làm cho nàng thích gia hơn được không”.

Nàng mê mẩn trong giọng nói trầm âm quyến rũ của nam tử, mím môi cười nói: “Được”.

Nén long phụng vẫn tí tách cháy trong tân phòng, thỉnh thoảng bắn ra vài tia lửa, bên ngoài đêm đông lạnh lẽo như nước, mà bên trong trường lại là một màn kiều diễm, quần áo bị xé rách nằm rải rác trên mặt đất, xen lẫn tiếng nam nhân ồ ồ hít thở dồn dập là tiếng nữ nhân nũng nịu cầu xin tha thứ.

Mùa đông một năm này ở Tương Vương phủ, lại là cảnh xuân vô hạn đối với hai người nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Hôm sau khi Ngọc Lan lờ mờ tỉnh dậy liền cảm thấy xấu hổ.

Nàng nằm trong chăn, toàn thân trên dưới không một mảnh vải, mà kẻ đầu sỏ vẫn đều đều hít thở phía sau lưng nàng, hơi thở ấm áp phả ra trên càn cỏ tuyết trắng làm nàng hơi nhột nhạt liền muốn dịch người ra xa hán một chút. Nguyên Triệt theo quán tính liền ôm eo nàng càng chặt hơn khiến cả người nàng lại dính sát vào hán không một khe hở. Nàng cảm giác được thanh kiếm của hán giờ đang phản chấn bùng bùng đâm vào phía sau lưng nàng, mà bàn tay nam nhân không biết từ lúc nào rất không thành thật sờ loạn khắp người nàng.

Nàng nhũ mây không nhịn được vron tay ra phía sau néo mạnh cánh tay của hán phản đối.

Nguyên Triệt cười trầm thấp một tiếng xoay người lại đặt nàng dưới thân. Tối qua hán muốn nàng một lần, rất nhẫn nhịn nhẹ nhàng để không làm nàng sợ hãi, hán nghĩ cả đêm hán là nàng có thêm thời gian chuẩn bị rồi chứ. Cho nên hiện tại mặc cho nàng kêu ca than oán thế nào, hán vẫn như cũ thành thạo cùng nàng làm mờ bài, thân bài, kết luận. Đến cuối cùng khi kiểm có thể tận cùng tra vào vỏ, nàng lại thét lên một tiếng đau đớn trên trán cũng xuất hạn mồ hôi, làm hán nhìn thấy cũng giật cả mình.

Nơi giao nhau giữa hai người lại có tia máu đỏ thắm lượn lờ chảy xuống. Đúng ra xử nữ không phải chỉ chảy máu một lần thôi sao, hán bối rối, thật ra ở

phương diện này, hẳn cũng không có mấy kinh nghiệm. Hẳn viên phòng cùng tiền vương phi hai lần, mỗi lần cách nhau một ngàn tám trăm dặm, cũng không biết nàng ta ra sao. Bấy giờ nhìn thấy tiểu nương tử bị đau đến mồ hôi đầy đầu, cả người nàng vì sợ mà run cầm cập, hẳn liền đau lòng ôm nàng thật chặt hầu an ủi và muốn làm nàng giảm bớt lo sợ.

Nguyên Triệt lấy chân bọc nàng lại rồi hét lớn gọi người thỉnh thái y. A La bên ngoài nghe Vương gia gọi thái y, trong lòng không khỏi một trận lo lắng. Lan tỷ tỷ người không bị gì đó chứ. Nàng bước đến bước lui ngoài cửa không dám xông vào tân phòng, mãi cho đến khi nghe Trương Vương một lần nữa lên tiếng phân phó bảo người vào hầu hạ, nàng liền xoay qua bảo bốn nha hoàn tam đẳng chuẩn bị mọi thứ, còn nàng thì nhanh như gió xẹt vào phòng trong. A La nhìn thấy một màn Vương gia mặc trung y ngồi bên giường, cuối xuống ôn nhu vuốt tóc Lan tỷ tỷ còn liên tục bảo tiểu thư nhà nàng: “A Lan đừng sợ, thái y sẽ nhanh đến”.

Ngọc Lan mặt không huyết sắc giống như bị kinh sợ quá độ, run run nói với vương gia: “Ta không muốn để nam nhân khám, vương gia tìm y nữ có được không?”

“Được được A Lan nàng đừng sợ, ta sẽ tìm y nữ cho nàng” Trương Vương yêu chiều đáp ứng nàng thật nhanh, còn nắm bàn tay nàng thỉnh thoảng lại vỗ lưng của nàng để trấn an. Sau đó hẳn quay qua phân phó A La ngữ điệu nôn nóng: “Mau phái người thỉnh y nữ, còn người qua đây giúp vương phi rửa mặt thay y phục”.

Bản thân hẳn thì đi qua một bên cũng rửa mặt thay đổi một bộ trường bào bằng gấm đen có hoa văn hình mây màu bạc, lại muốn ngồi xuống một bên giường xem nàng đau như thế nào. Ngọc Lan tuy thường ngày không quá tuân thủ lễ nghi, nhưng dù sao cũng là nữ nhân da mặt mỏng chịu không nổi người ta nhìn mình thay áo, bèn kiên quyết đuổi Nguyên Triệt đi ra chính phòng. A La một bên tuy còn rất lo lắng nhưng vẫn không quên cảm ơn, Lan tỷ tỷ thật cường hãn, vương gia mà tỷ cũng dám đuổi đi a.

Không đến nửa canh giờ, y nữ mà mọi người mong đợi rốt cục xuất hiện. Gọi là y nữ, nhưng thật chất nhân gian gọi là bà đỡ, nhưng họ có hơn một chút nghiệp vụ chuyên giúp nữ nhân xem các bệnh lý về phụ khoa, vì làm việc ở trong cung liền được mọi người tôn trọng gọi một tiếng y nữ. Bà ta khoảng trên dưới bốn mươi, nhanh nhẹn đi vào Thánh Trúc Viện, nơi ở hiện tại của vương gia và vương phi. Bà bước vào phòng gặp qua Trương Vương, muốn quý xuống hành lễ, liền bị hẳn khoát tay nôn nóng bảo bà vào xem bệnh cho vương phi của hẳn.

Triệu y nữ bước vào phòng ngủ, nhìn thấy vương phi yếu đuối nằm ở trên giường, trên mặt tràn đầy hoang mang cùng lo lắng. Bà hành lễ xong liền tiến đến bên giường xem xét mạch tượng, cẩn thận nói: “Vương phi, mạch tượng ngài bình thường, thân người rất khoẻ mạnh, không biết có nghi vấn gì không ngại chia sẻ cùng lão nô?”

Ngọc Lan cắn cắn môi, ngại ngần nhỏ nhẹ kể lại việc nàng bị đau đớn và ra huyết khi viên phòng lần thứ hai. Y nữ gật đầu hiểu rõ nhưng vẫn cẩn thận nói: “Vương phi, lão nô cần kiểm tra qua mới có thể biết được nguyên nhân trong đó, thỉnh vương phi không cần ngại ngần”.

Ngọc Lan hiểu được, như lúc trước ở thời đại của nàng, nàng mười lăm tuổi đã biết chạy xe gắn máy, nên có hai ba lần chở mẹ đi khám phụ khoa. Thời thì kiểm tra vậy, chỉ ít cũng được an lòng, thời phong kiến lạc hậu như vậy nàng cũng không muốn chết vì bệnh không rõ nguyên nhân. Nàng cũng hơi xấu hổ bèn đuổi luôn cả A La ra ngoài bình phong đứng chờ, rồi mới để y nữ khám bệnh.

Qua một lúc, Triệu y nữ mới đứng dậy rửa tay, rồi quay lại bẩm báo Ngọc Lan: “Vương phi, thân thể ngài rất tốt không có gì đáng ngại, chỉ là tấm màn kia có chút dày, lần đầu viên phòng vì độ co giãn lớn không thể mất đi hoàn toàn, lần thứ hai mới thật sự mất nên mới xảy ra tình huống ra huyết hai lần như vậy. Còn có tùy theo mỗi người dày mỏng khác nhau, mỏng thì chảy ra một chút máu hồng, dày thì sẽ ra huyết nhiều hơn, chỉ cần dưỡng vài ngày vết thương lành lặn thì không sao nữa, sau đó mới có thể viên phòng trở lại”.

Ngọc Lan nghe xong thở phào nhẹ nhõm, may mà y nữ ở đây cũng có kiến thức như vậy, nàng không khỏi buông xuống bất an, nói lời cảm ơn với Triệu y nữ. Bà có chút sững sờ ngoài ý muốn, nhiều năm qua bà khám bệnh cho quý nhân nhưng chưa bao giờ nghe lời cảm tạ từ bất cứ bệnh nhân nào, không khỏi có hảo cảm với vị Trương vương phi này. Trương Vương là người trung hậu, cưới được nữ tử vốn trạch tâm nhân hậu thật là một mối lương duyên tốt đẹp.

Ngọc Lan lại gọi A La trở vào, đem bạc thưởng cho y nữ rồi tiễn bà rời phủ.

Trương Vương sắc mặt âm trầm đi qua đi lại trong chính phòng, y nữ vào khám lâu như vậy còn không ra báo cáo. Hẳn thật không giữ nổi bình tĩnh. Lúc này, Như Ý vào báo có ba vị phu nhân thiếp thất muốn đến thỉnh an vương phi, hẳn nghe xong không kiên nhẫn khoát tay không gặp. Bà nàng nhìn thấy Trương Vương đuổi người, nửa ánh mắt cũng đều lười không muốn cho bọn họ, đành dịu dàng phúc thân rồi thút tha quay trở về, trong lòng tuy không vui nhưng không dám biểu hiện ra ngoài.

Gặp y nữ đi ra lúc này, Trương Vương liền nhanh chóng đi đến trước mặt hỏi bà tình hình của tiểu nương tử, Triệu y nữ đã được Ngọc Lan dẫn qua, chỉ qua loa nói không có gì chỉ là cần tiết chế vài ngày. Bà cũng biết nàng đau mới thường da mặt mỏng, chịu không được những việc này đến tai phu quân của nàng. Nguyên Triệt nghe vậy âm thầm tự trách một chút, suy nghĩ sai lệch vì hẳn làm nàng bị thương, nên nhanh chóng đi vào tân phòng gặp nàng.

Hẳn vừa bước vào liền thấy Ngọc Lan mặc váy áo màu xanh lục ngồi bên bàn trang điểm, nàng hơi cúi đầu, Cát Tường đang đứng giúp nàng chải tóc ở phía sau. Ánh nắng ban mai ấm áp từ cửa sổ dịu dàng soi rọi vào phòng, quét qua gương mặt nàng có chút cảm giác không chân thật. Thời khắc này hẳn thấy nàng xinh đẹp nhu mì như vậy liền muốn giang tay ôm nàng vào trong lòng bảo hộ nàng cả đời. Hẳn lại đột nhiên sợ hãi một ngày nào đó nàng giống như mẫu hậu hay tiền vương phi cùng thế tử, vừa rời mắt liền giống như hạt bụi tan biến đi cùng nắng sớm.

A La còn đang chỉ huy dọn dẹp trong phòng, thấy Trương Vương đi vào ai nấy đều đình chỉ động tác, hẳn liền hàm hậu phân phó mọi người ai làm việc nấy. Sau đó hẳn ngồi xuống một chiếc ghế khác bên bàn trang điểm của nàng, rất ôn nhu hỏi: “A Lan sao không nằm nghỉ ngơi thêm một chút? Ba hôm nay nằm trong kì tân hôn, sẽ không có việc gì quan trọng cho nàng hao tâm phí sức đâu”.

Ngọc Lan tò mò nhìn hấn sao tự nhiên lại dịu dàng như vậy, nàng không cho là gì cười nói: “Không sao ta rất khoẻ, hiện tại đã hết buồn ngủ rồi, tiểu Hoàn chắc sắp tới đây không bằng cả nhà ba người chúng ta cùng dùng điểm tâm đi”.

Hấn biết nàng thật lòng thương con trai hấn, lại nghe từ miệng nàng nói một nhà ba người, nghe đến tâm cũng nở hoa. Hấn cảm động, cũng mỉm cười chiều chuộng nói: “Được, nàng muốn ăn cái gì, mau phân phó người chuẩn bị, ta và Hoàn Nhi không kén chọn, ăn xong lại đưa hai người đi du hồ được không”.

“Vương gia ngài như vậy không sợ ta ý sủng sinh kiêu sao? A Lan nói từ tối hôm qua ta đã nổi danh là đệ nhất nữ nhân hung hãn của Tương Vương phủ rồi đó, ngài không phải sẽ cho ta làm vương phi qua cửa một ngày đã bị thất sủng đó chứ” nàng nũng nịu nói xong, còn liếc mắt nhìn hấn dò hỏi, đầu mày cuối mắt đều là phiền lòng.

Nguyên Triệt nâng nhẹ cằm nàng sủng nịnh đáp: “Ồ trong vương phủ cũng chỉ có một mình A Lan là nữ chủ nhân, nàng muốn làm gì ai dám không theo. Ta là từ trong quân đội trưởng thành, nữ nhân hung hãn cũng thật hợp khẩu vị, cái này gọi là trời sinh một đôi, phải không?”

Ngọc Lan thấy hấn nói chuyện vô sỉ, lại là ở trước mặt nha hoàn, bất giác đỏ mặt. Cát Tường vẫn xong búi tóc cho nàng, liền bẽn lẽn theo A Lan cùng đám tiểu nha hoàn đi ra ngoài, để không gian riêng từ lại hai chủ tử.

“Vương gia thúc thúc à, người nói chuyện vẫn vậy như vậy, thâm tình như vậy làm cho bọn họ đỏ mặt chạy đi hết rồi kia”.

“Mặc kệ ta cũng không phải nói với bọn họ. À, vương phi của ta trên mặt cũng thật đỏ, đến đây để thúc thúc xem xem mặt nàng có phải dính gì hay không?”

Tân phòng lại là một hồi náo loạn, cho đến khi A Lan vào bẩm báo có Mạc Thanh tướng quân đến xin gặp Tương Vương diên hạ có công sự khẩn cấp, mới tạm lắng xuống một ít. Nhưng Tương Vương cũng không vội rời đi mà kiên định muốn cùng Ngọc Lan dùng qua bữa sáng, sau đó căn dặn nàng nghỉ ngơi, sau đó mới ung dung tiêu sái rời đi.

===== Hậu trường Vương phi giá đáo! =====

Hoa Lan Nhỏ nói: Ba ngày hôn kì này, mới qua ngày thứ hai đã ngọt đến sâu răng rồi, tạm biệt mọi người ta phải đi nha sĩ thôi.

Tương Vương: *cười đến nhật nguyệt cũng bị lu mờ*

A Lan: “Hấn mém hại chết ta, người còn ở đó có tâm trạng đi nha sĩ”

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Thính Trúc Viện.

“Lan tỷ tỷ, tiểu Hoàn đến rồi”.

Tiểu bánh bao hôm nay chờ đợi thật lâu mới có thể đến Thính Trúc Viện. Bé đã thức dậy từ sớm, nhưng quản gia ngăn cản không cho bé đi đến viện của phụ vương và Lan tỷ tỷ. Ông ấy nói hôm qua phụ vương uống say, hôm nay cần có thời gian nghỉ ngơi một chút. Cho nên tiểu Nguyên Hoàn ngoan ngoãn vừa chơi vừa đợi, đến lúc mặt trời lên ba sào, liền không thể chờ nổi nữa nhanh chân chạy đến hậu viện.

Bé vừa chạy đến ngoài cửa đã lớn tiếng gọi Ngọc Lan, sau đó bước đến bàn trà nơi nàng ngồi, dựa vào người nàng làm nũng. Ngọc Lan vui vẻ cười tươi như hoa đón tiếp bé: “Tiểu Hoàn hôm nay sao đến trễ vậy? Tỷ còn đợi đệ đến ăn sáng nhưng cả buổi cũng không thấy bóng dáng của đệ đâu”.

Tiểu bánh bao phân trần nói: “Thật? Lý quản gia nói phụ vương rất say nên bảo đệ đến muộn một chút”.

Ngọc Lan mất đảo một vòng, chủ tớ nhà này đều như hồ ly, thật gian xảo. Ngay cả đứa bé ba tuổi cũng gạt, đúng là không có lương tâm mà. Nàng bèn vuốt tóc bé nói phụ vương đã sớm tỉnh không có việc gì. Bây giờ hấn đang ở thư phòng giải quyết chút công việc. Nàng còn bảo tiểu bánh bao muốn trưa nay ăn gì, nàng sẽ đích thân xuống bếp làm cho bé. Tiểu hài tử nghe đến ăn mắt sáng như sao, liền gật đầu không ngừng, sau đó nói ra rất rất nhiều những món ăn bé muốn. Đại khái nàng biết đứa bé này lại nhớ mẫu thân của nó, những món nó gọi đều là trước đây nàng đã từng dùng qua ở tại vương phủ, lúc tiền vương phi còn sống.

Nàng mỉm cười nói: “Được, đều làm cho đệ, mau đi đến phòng bếp nhỏ, chúng ta cùng làm được không?”

Tiểu Nguyên Hoàn rất hào hứng, vỗ tay hoan hô liên tục nói được. Ngọc Lan cầm tay bé dẫn đi ra ngoài, hướng phòng bếp nhỏ đi đến. Bởi vì Nguyên Triệt hiểu rõ Ngọc Lan sở thích lớn nhất là nấu nướng nên trước khi đại hôn, liền vì nàng mà thiết kế thêm nhà bếp nhỏ ở trong Thính Trúc Viện. Để khi nàng muốn trở tài thì không phải đi đến thực phòng xa xôi như vậy. Đây là ngoại lệ đầu tiên trong vương phủ, kể cả ở Tuyệt Viện trước kia của tiền

vương phi cũng không có lệ này.

Thư phòng Trương Vương.

Trương Vương nghiêm nghị ngồi sau thư án lắng nghe cận vệ Mạc Thanh báo cáo nhiệm vụ. Người này ngoài là tướng quân của Kiều Kị Doanh theo hần nhiều năm, cũng là thị vệ cận thân của hần. Trương Vương trước đại hôn đã giao cho hần truy tìm tông tích của nhóm sát thủ đột nhập vương phủ và nhóm sát thủ muốn hành thích hần.

Người đứng sau màn chắn chắn là người rất hiểu rõ thói quen và hành động của Trương Vương. Hần ta biết chắc chắn Nguyên Triệt sau khi trở lại thấy Trương An đại loạn sẽ đích thân trở về Kiều Kị Doanh lãnh binh đến áp chế bình loạn. Cho nên hần ta cho người mai phục sẵn trên tuyến đường trở về đại doanh, quyết tâm muốn dồn Trương Vương vào chỗ chết.

Theo Mạc tướng quân nói thì nhóm sát thủ mà hần chạm trán chỉ là nhóm thứ nhất. Nửa chặng đường còn lại đi đến đại doanh còn có thêm hai nhóm thích khách khác. Lúc Mạc Thanh theo lời Trương Vương dẫn theo binh sĩ của hần đi cứu viện, trong lúc di chuyển về Trương An đã giao chiến với chúng. Từ trên người bọn chúng cũng phát hiện lệnh bài đồng dạng cái Nguyên Triệt đang giữ. Hơn nữa, họ còn tra ra được nhóm sát thủ này thuộc tổ chức đánh thuê trong giang hồ không có liên quan đến các thế lực cung đình.

Nguyên Triệt sau khi nghe Mạc Thanh báo cáo, hần lâm vào trầm mặc, mày kiếm khẽ nhíu. Cả thư phòng yên ắng đến nỗi, nếu có một cây kim rơi xuống đất, âm thanh nhất định sẽ được nghe thấy. Hồi lâu, Nguyên Triệt mới đứng dậy đi đến trước mặt Mạc Thanh cất giọng hỏi: “Mạc Thanh, theo người ai có liên quan đến chuyện này?”

Mạc Thanh suy nghĩ một lúc hơi cuối đầu ôm quyền đáp: “Bẩm điện hạ, theo mạc tướng thấy, chỉ có tam vương gia và ngũ vương gia là có liên quan”.

Nguyên Triệt liền cười khẽ một tiếng trầm ồm nói: “Không uổng công bốn vương đệ bạt người bao năm nay, người cũng đoán được là họ. Hai ca ca này của ta rất không an phận. Ta đã từng nghĩ dưới chân thiên tử họ sẽ làm việc cẩn trọng một chút, nào ngờ vẫn là ngu ngốc như vậy. Ngồi vị hoàng đế này đúng là củ khoai lang bỏng tay nhưng lại được nhiều người ao ước. Phụ hoàng chi triệu kiến riêng bốn vương một lần liền để bọn họ ra tay tàn nhẫn với ta và gia quyến của ta như vậy”.

Trương Vương nói ra lời trong lòng, trong mắt hung quang chợt lóe. Hần hít vào một hơi lạnh lẽo phân phó: “Mạc Thanh, phái người theo dõi bọn họ, nếu tra ra được bằng chứng phạm tội, lập tức tiến người theo phụng bồi tiền vương phi và thế tử”.

Mạc Thanh ôm quyền nói: “Vâng” liền xoay người đi ra ngoài.

Lúc Nguyên Triệt sắc mặt âm trầm trở lại hậu viện, từ xa đã nghe tiếng tiểu nương tử cùng con trai đùa giỡn, tiếng cười trầm bổng của hai người vang vọng khắp không gian. Hần liền thả lỏng tâm tình, đi theo tiếng vang một đường đến nhà bếp nhỏ. Trên đường hần đi qua, đều có rất nha hoàn ma ma thình an, hần không nghĩ cũng biết nàng chắc chắn lại không để nhiều người bên người hầu hạ, làm vương phi rồi vẫn là tùy ý như thế.

Nguyên Triệt lắc đầu thờ dài, đối với ý nghĩ mờ mờ ảo ảo cho nàng, may mà không đề cập đến. Nàng vẫn oán than hần muốn tổ chức đại hôn quá gấp rút nên phu nhân tam phòng mỗi ngày đều bắt nàng học tập tới hai mắt đều bay đầy đom đóm. Nếu để nàng biết chuyện này, với tính tình của nàng, đêm thứ hai sau đại hôn nhất định đá hần ra thư phòng để ngủ.

Như Ý, Cát Tường đứng ở ngoài phòng bếp chờ đợi. Hai tiểu nha hoàn trông thấy Trương Vương đến đều quỳ xuống hành lễ, hần phát phát tay liền bước vào trong. Tiểu bánh bao nghe được tiếng động bên ngoài, liền bỏ bột trong tay xuống bàn, nhanh chóng leo xuống ghế con, thân thủ muốn chạy ra cửa. Chưa được mấy bước đã thấy phụ vương bước vào, trên gương mặt hàm hậu quen thuộc đâu còn thấy được ánh mắt sát bén như chim ưng nhìn bé như đêm trước. Bé vui vẻ chạy đến muốn được ôm. Nguyên Triệt cũng thuận theo ý muốn của bé, bế bé lên cao xoay hai vòng, làm bé cười hắc hắc không ngừng. Ngọc Lan ở một bên ngừng tay, mỉm cười nhìn hai cha con họ đùa giỡn.

Sau đó hần ôm bé đi đến bên người tiểu nương tử, bàn tay to đưa lên, lòng bàn tay chạm vào má nàng, lại sử dụng ngón cái lau đi vết bột mì dính trên mặt thế tử. Ngọc Lan cười cười, mắt cũng cong cong thành hình trăng khuyết. A La ở một bên phụ giúp thấy một nhà ba người đang vui vẻ, cũng không muốn quấy rầy, liền lặng lẽ rút lui.

Nguyên Triệt ôm tiểu bánh bao, mỉm cười hỏi nàng: “Sao vậy? Không chịu nghỉ ngơi một chút lại kéo nhau đến phòng bếp làm loạn rồi?”

“Chúng ta muốn làm chút thức ăn để ngài trở về sẽ thấy bất ngờ, nhưng xem ra tiến độ hơi chậm rồi” Nàng không cho là gì nói xong còn nhún vai một cái.

“Làm đến đâu rồi ta cũng sẽ phụ giúp hai người” Hần trầm âm đề nghị.

“Tốt quá tốt quá, có phụ vương giúp sẽ nhanh hơn đó Lan tỷ tỷ” Tiểu bánh bao vui vẻ reo lên.

“Hiện Nhi, con vừa gọi nàng là gì?” Nguyên Triệt hơi nhíu mày hỏi.

“Lan... Mẫu phi” Bé nghe thấy tiếng phụ vương nghiêm khắc liền sợ hãi đáp, bé đã được dặn qua khi Lan tỷ tỷ vào phủ, bé phải gọi tỷ ấy là mẫu phi, nhưng bé thật không muốn. Bé chỉ muốn gọi là Lan tỷ tỷ thôi.

“Thôi không sao, chỉ là một tiếng gọi thôi không có gì quan trọng. Tiểu Hiện ta thích nghe đệ gọi ta là tỷ tỷ, nhưng vậy cảm giác ta còn rất trẻ nha. Nhưng mà ở bên ngoài gặp người khác, đệ gọi ta là Lan mẫu phi được không?” Nói đoạn liếc mắt nhìn người kia, còn làm một cái mặt quỷ đối với hần.

Tiểu bánh bao gật gật đầu sau đó chợt nhớ đến cái gì, hơi sợ hãi nhìn qua Nguyên Triệt. Hắn nhìn một nhỏ một lớn đứng đó ánh mắt ra sức chờ mong nhìn lại hắn, hít vào một hơi từ chối cho ý kiến. Ngọc Lan thấy hắn như vậy liền biết đã thắng một ván, liền kêu tiểu Hiền gọi nàng vài tiếng tý tý, lại chỉ vào Trương Vương hỏi: “Vậy hắn là ai đây?”

Tiểu bánh bao liền ngọt ngào gọi phụ vương. Làm cho Ngọc Lan ôm bụng cười không ngừng, muốn chảy cả nước mắt. Nguyên Triệt đầu đầy hắc tuyến, ánh mắt ai oán nhìn nàng. Ý nàng là chê hắn già đây mà. Đợi thêm vài ngày nữa khi nàng hoàn toàn bình phục, hắn sẽ đến thu thập nàng, để xem nàng có xin tha thứ hay không.

Bữa trưa ngày hôm nay ở Trương Vương phủ, là làm rất hào hứng, ăn cũng rất vui vẻ. Sau khi ngọc thiện đã xong, Ngọc Lan liền chịu không nổi nữa, muốn đi nghỉ một chút. Đêm qua bị Nguyên Triệt lấn qua lấn lại, đến sáng nào đến gà bay chó sủa, buổi trưa lại cùng hai cha con nhà này nấu ăn, nàng sớm đã tiêu hao hết năng lượng dự trữ rồi. Kể cả hắn đề nghị dẫn nàng đi du hồ, nàng cũng không có hơi sức để đi liền từ chối. Ngọc Lan còn hỏi tiểu bánh bao muốn theo nàng ngủ trưa hay không. Tiểu bánh bao rất vui vẻ gật đầu, nhưng lại bị Trương Vương không nóng không lạnh hỏi: “Hiền Nhi, bài tập lão sư giao đã làm xong chưa?”

Bé con liền tái mặt lắc đầu nói chưa. Cũng không dám dây dưa liền nhanh chóng chào tạm biệt chạy trở lại viện của bé làm bài tập. Ngọc Lan một bên thở dài lắc đầu đứng lên hướng về phía phòng ngủ đi đến, trong lòng cảm thán, tội nghiệp cho đứa bé cổ đại, mới có tí tuổi liền bị bắt học đủ thứ cảm kì thư họa.

Nàng nghĩ lúc nàng bằng tuổi thằng bé, chắc vẫn còn chạy quanh quần trong xóm chơi nhảy lò cò hoặc nhảy dây đi. Nhưng nàng dù sao cũng chỉ là mẹ kế, không thể ra mặt những chuyện thế này được. Nếu nàng nói bé còn nhỏ để cho bé chơi cho hết tuổi thơ đi, liền sẽ có biết bao nhiêu người phi nhò nàng, nói nàng độc phụ muốn làm hư con trưởng của Trương Vương, làm cho hắn không được kế vị.

Ngọc Lan đứng trước giường cởi bớt áo khoác ngoài và váy dài, chỉ còn mặc trung y ngồi lên giường, thì thấy Nguyên Triệt cũng vừa bước đến. Nàng liền bĩu môi hỏi hắn: “Vương gia thúc thúc à, ngài bảo Tiểu Hiền đi làm bài tập, không phải ngài cũng nên đến thư phòng tu tâm dưỡng tính hay sao?”

“Hiền Nhi là người thừa kế vương vị, từ nhỏ phải được uốn nắn, sau này mới có thể làm nên chuyện lớn. Nàng không nên cưng chiều nó quá sẽ sinh hư” Hắn không ngại ngần dịu giọng giảng giải với nàng.

“Dù sao tiểu Hiền chỉ là đứa bé ba tuổi thôi mà” Nàng tuy biết mình không nên cho ý kiến nhưng không nhịn được vẫn muốn nói ra ý nghĩ của mình một chút. Hai vợ chồng không phải nên thương lượng mọi chuyện hay sao. Nếu không sẽ giống như cha mẹ của nàng, bởi vì không bao giờ tâm sự cùng đối phương, nên mới có kết cục đáng buồn như vậy.

“Ta lúc còn nhỏ, cỡ tuổi Hiền Nhi bây giờ, đã thuộc lòng tứ thư ngũ kinh, nhận biết hết tất cả các mặt chữ, còn có thể ngâm thơ đối câu. Nàng xem, nó đã gần bốn tuổi rồi, tứ thư ngũ kinh đọc vẫn không thông” Nguyên Triệt nói xong còn thở dài thành tiếng.

Ngọc Lan không nói nữa, nghiêng người nằm xuống giường, khuỷu tay đặt trên gối mềm, mu bàn tay chống đỡ thái dương. Nàng và hắn kiến thức bất đồng, nàng nói hắn cũng sẽ không tin. Nhưng mà nàng lại thật sự tò mò lúc nhỏ hắn lợi hại như vậy sao. Ở hiện đại, nói hắn là thần đồng cũng không ngoa đâu. Nghĩ nghĩ, nàng hơi mỉm cười đưa mắt liếc nhìn Nguyên Triệt đứng trước giường, khiêu khích hắn: “Vương gia, ngài lợi hại như vậy sao bây giờ lại làm vương gia nhàn tản đây. Theo ta thấy, ngài chỉ là võ tướng hữu dũng vô mưu thôi nha”.

Nguyên Triệt thấy người trong lòng quẩn rữ nằm ở trên giường, liền không nói hai lời áp đến, ngồi xuống bên cạnh nàng, tay cũng không quên vuốt ve eo nhỏ, cười trầm thấp còn rất vô lại nói nhỏ vào tai nàng: “Ta có dũng có mưu thế nào không phải đêm qua và sáng nay nàng đều được trải nghiệm hay sao”.

Ngọc Lan: “.....”

Bên ngoài nàng im lặng không trả lời, ở trong lòng thì gào thét, ông trời, có thể nể mặt cho nàng thắng một lần trong lúc nói tay đôi được không hả?

Nguyên Triệt nói xong còn không quên để nàng ôn tập trải nghiệm thực tiễn tuy chỉ là hôn môi nhưng cũng đủ làm nàng máu huyết lan tràn, toàn thân run rẩy. Được rồi, người có mưu kế có kỹ thuật có sức mạnh, ta đâu không lại người, được chưa?

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Ngọc Lan tỉnh dậy lần nữa đã là buổi chiều.

Nàng gọi A La vào phòng giúp nàng đem nước ấm rửa mặt và thay y phục. Sau đó lại để cho Cát Tường chải đầu cho nàng. Cát Tường quả không hổ danh là nha hoàn do tam phu nhân tự mình chọn lựa, tay nghề chải đầu của nàng rất tốt. Ngọc Lan chỉ cần nói sơ qua kiểu tóc mình muốn. Cát Tường đều có thể làm tốt đến mức vượt qua tường tượng của nàng.

Hôm nay nàng ta làm kiểu tóc đơn giản mà Ngọc Lan rất yêu thích. Từ đỉnh đầu tết tóc xéo uốn lượn về bên phải, phía sau tóc dài cũng được tết lỏng lẻo

buông thả trên lưng, trên bím tóc sử dụng hoa sai trần châu nhỏ nhỏ cài rải rác, trông rất diễm đạm đáng yêu. Đây là kiểu tóc mà nàng nhìn thấy trên trang mạng dành cho cô dâu, nàng vừa nhìn liền thích đến nỗi tài hình về iPad ngay lập tức, không ngờ cũng có một ngày có thể sử dụng được. Ngọc Lan cực kì không thích kiểu tóc búi của phụ nhân, cho nên nàng mặc kệ đã già cho Trương Vương, vẫn thích để kiểu tóc buông thả sau lưng của thiếu nữ. Trương Vương đã nói sau đại hôn nàng muốn làm gì cũng được không phải sao.

A La trông thấy tiểu thư trang diễm đơn giản nhưng rất đẹp mắt liền khen thật lòng. Ngọc Lan nghe thấy vui mừng nhéo hai má của nàng ta nói: “A La của ta càng ngày miệng càng ngọt, thật có lúc không nỡ gả muội đi một chút nào” nói xong còn ôm lấy nàng ta xoa xoa đầu.

A La hai má đỏ rực nũng nịu nói: “Vương phi, đừng trêu chọc nô tỳ nữa” bởi vì khi có Như Ý và Cát Tường ở đây nên A La thường giữ kè một chút.

“Ta đâu có trêu ghẹo muội, ta nói thật lòng đấy. Muội cũng đã đến tuổi cập kê rồi, ta đang suy nghĩ hay là nói một tiếng với Nguyệt công tử, để muội gả cho Nguyệt Thất, thế nào? Hẳn thật là soái nha” Ngọc Lan như có như không liếc mắt nhìn A La nói.

“Lan tỷ.... Vương phi, nô tỳ muốn suốt đời hầu hạ vương phi, không muốn xuất giá” A La vừa nói vừa gấp đến độ muốn khóc.

“Tiếc quá, A La của ta không muốn lấy chồng, thật là cô phụ tấm lòng của Nguyệt Cửu, thật ra hẳn đã sớm nói với ta muốn thú muội vào cửa” Ngọc Lan lắc lắc đầu hai tay đặt ở vị trí trái tim, giống như thật sự đau lòng giùm Nguyệt Cửu.

“Nô tỳ, nô tỳ, nô tỳ.....” A La sừng sốt đến độ nói không nên lời chỉ biết liên tục xưng nô tỳ.

Ngọc Lan giả bộ đau thương một hồi rồi ôm bụng cười lớn, nàng biết ngay hai người này có gian tình mà. Ngày đi đến Kiêu Kị Doanh đó, A La liên tục đỏ mặt, lúc đó Ngọc Lan còn tưởng rằng tiểu nha hoàn của nàng bị bệnh. Sau đó thấy nàng ta luôn nhìn về phía Nguyệt Cửu, có khi nàng gọi mấy lần mà A La vẫn không trả lời, nàng liền biết A La đã trúng độc “hỏi thề gian tình là gì” rồi.

“Yên tâm đi A La ta xem muội như muội muội ruột thịt, nhất định sẽ để muội phong quang mà gả” Ngọc Lan cười đủ liền vỗ vỗ vào vai A La, còn kiên định gặt đầu một cái.

A La vậy mà sớm cảm động đến chảy nước mắt, nàng vừa khóc vừa cười, bên má có lúm đồng tiền như ẩn như hiện vô cùng đáng yêu. Như Ý Cát Tường đứng một bên cảm khái, hi vọng mình có một ngày như A La được vương phi xem trọng. Như vậy nửa đời sau của các nàng không cần lo lắng nữa. Ngọc Lan liếc mắt tươi cười nhìn hai nha hoàn còn lại trong phòng vui vẻ nói: “Hai người chỉ cần làm đúng bổn phận, biết ai là chủ tử, ta liền sẽ đối tốt với các ngươi như A La vậy”.

“Nô tỳ cẩn tuân dạy dỗ” Như Ý Cát Tường đồng loạt quỳ xuống dập đầu với nàng.

Tìm Ngọc Lan lại đập thon thót, cái kiểu hành lễ này đúng là không quen một chút nào. Sớm muộn có một ngày nàng vì vỡ tim mà chết, đúng là dân gian nói không sai ‘nhận lễ bái của người khác thì sẽ bị tổn thọ’ đấy.

Ngọc Lan sửa soạn xong xuôi liền bước chân đi ra ngoài. A La nói buổi chiều hôm nay không có gió lớn lắm, có thể đi dạo trong hoa viên một chút. Tuy là nói đã là mùa đông, nhưng năm nay không thấy lạnh như mọi năm. Có lẽ Trương An qua một trận huyết tẩy, oán khí quá nặng, cho nên không khí cũng thêm phần nóng bức.

Nàng đi bộ khoảng một khắc, vừa bước vào khu vực vườn hoa, đã nghe tiếng sáo trầm bổng phiêu lãng ở trong không khí. Nàng không tự chủ bước đi theo âm thanh ấy, chẳng mấy chốc đã thấy Trương Vương đứng ở trong đình thối sáo. Giai điệu này nghe rất êm tai, nhưng nàng không biết được là bài nhạc gì chỉ cảm thấy rất hay.

Ngọc Lan quay qua lắc đầu với đám nha hoàn ý bảo các nàng không cần đi theo. Sau đó nàng nhẹ nhàng tiến vào trong đình, ngồi xuống ghế nhỏ bên bàn trà chống cằm nghe Trương Vương thổi sáo.

Đây lần đầu tiên nàng tỉ mỉ quan sát bóng lưng của hắn. Hắn là một nam tử cao lớn, lưng dài vai rộng, thậm chí khi đứng cùng Nguyệt công tử hắn còn cao hơn một chút. Bởi vì là tướng quân nên hắn thường xuyên rèn luyện thân thể nên trông rất rắn chắc khỏe mạnh. Không phải như kiểu công tử quý tộc éo lá của Trương An. Nguyên Triệt này đúng là người đàn ông hội tụ ba điều lớn nhất của nam nhân hoàn kim hiện đại. Chính là đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi. Nghĩ đến đây nàng liền nhìn hắn cười trộm, không ngờ có ngày nàng cũng có chỗ đậu xe tốt thế này.

Trương Vương đứng xoay lưng về phía nàng, mặt đối diện hồ nước, chuyên tâm thổi sáo. Qua một lúc, hắn lại uyển chuyển thay đổi tiết tấu, thổi một khúc nhạc khác. Giai điệu du dương tha thiết này rất quen thuộc làm cho nàng hơi bất ngờ, sau đó cẩn thận lắng nghe một lần, trên mặt liền biến sắc.

Không thể nào!

Nàng đứng bật dậy nhìn chăm chăm vào bóng lưng của hắn, qua một lúc lâu cũng không chớp mắt.

Nguyên Triệt dường như cảm nhận được, liền ngưng thổi sáo xoay người lại đón nhận ánh mắt của nàng. Hắn cũng không tỏ ra bất ngờ khi nàng nhìn hắn như vậy. Hắn mỉm cười, ôn nhu nói: “A Lan khúc nhạc này nghe có hay không? Ta thổi như vậy chắc không sai chứ”.

Ngọc Lan chớp chớp mắt, rừ mi ngồi trở lại trên ghế, một tay gác nhẹ trên bàn. Nàng mỉm môi một hồi mới ngẩng đầu lên đối diện với hắn dứt khoát nói: “Vương gia có nghĩ vẫn gì cứ hỏi, ta biết sẽ trả lời ngài”.

Nguyên Triệt như có như không thờ dãi, hắn cũng đi đến ngồi xuống ghế bên cạnh nàng. Hắn đưa tay vuốt ve tóc, sau đó đến gương mặt rồi đến môi của nàng, cuối cùng nàng nghe hắn nỉ non nói: “A Lan, rốt cuộc nàng là người phương nào chứ”.

Ngọc Lan cắn cắn môi, đầu mày không tự giác hơi nhú lại. Vũ Văn Nguyệt đã nói qua với nàng, không được để bất cứ người nào biết được thân thể của nàng, nếu không thiên hạ sẽ đại loạn. Nàng cũng hiểu, ai lại không muốn sở hữu được người có thể biết trước tương lai cơ chứ. Nhưng mà cái gọi là tương lai đó, nàng thật sự mờ mịt.

Bởi vì nàng xuyên qua ở giai đoạn phim chỉ hết một phần. Mà phần sau sẽ xảy ra chuyện gì nàng cũng không rõ. Nàng chỉ đọc qua vài bình luận phim trong diễn đàn, nói rằng sau này Nguyên Triệt sẽ có được hoàng vị, Yến Tuấn thì có Bắc Yến, Đại Lương cũng hùng cứ một cõi. Còn có Vũ Văn Nguyệt cùng Sở Kiều sẽ lập ra một vương quốc mới là nơi không có chế độ nô lệ, mọi người được sống an lành sung túc, nhưng mà tên quốc gia của họ là gì nàng cũng không nhớ rõ.

Nàng không trả lời câu hỏi của Trương Vương, chỉ tò mò nêu ra nghi vấn của bản thân: “Ngài làm sao sử dụng được máy ipad của ta?”

“Không biết, chỉ là lỡ tay đụng phải sau đó liền nghe được khúc nhạc này” Nguyên Triệt cũng liền không giấu giếm nói.

Ngọc Lan chớp mắt, lại bày ra vẻ vô tâm vô phách, càn rỡ trêu chọc hắn: “Nếu ta nói ta là thần tiên tỷ tỷ ngài tin ta sao?”

“Chỉ cần là nàng nói ta đều tin” hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, chém đinh chặt sắt đáp.

Nàng để tay chống cằm, liếc mắt nhìn về phía hắn, thờ dãi nói “Vương gia lại nói chuyện thâm tình nữa rồi, ngài như vậy ta rất cảm động đấy, cho nên ta không muốn bay về trời nữa, liền đòi đòi kiếp kiếp ở bên ngài được không?”

“Được”.

Hắn chỉ nói một chữ như vậy.

Ngọc Lan liền đình chỉ hành động cợt nhả, cũng nhìn thẳng vào mắt hắn. Trong một lúc đại não giống như đóng băng, không thể nghĩ ra lời gì để nói.

Hắn vẫn luôn là như vậy. Khi nàng muốn nói gì làm gì, hắn đều đáp ứng.

Lúc trước, ngay tại nơi này, nàng nói nàng muốn một điều ước, hắn liền đồng ý tuy vẫn chưa biết nàng muốn cái gì. Sau đó ở tại Suối Tiên nàng muốn bắt cá ăn, hắn liền không nói hai lời tự thân xuống suối bắt cá cho nàng. Sau đó nữa, nàng oán trách hắn làm nàng phải học nữ huấn đến tối mất tối mũi, hắn liền cười nói sau này gả qua rồi sẽ không ai bắt buộc nàng nữa. Hơn nữa, hắn vì nàng mà bị người ta đâm một nhát trên vai. Chân tình như vậy làm nàng rất cảm động. Chỉ là, bản thân nàng thật sự muốn ở lại triều đại này hay sao?

Vương gia đại thúc này hận không thể đặt nàng trong lòng bàn tay mà thương yêu. Vậy nàng làm sao có thể dỗi gạt hắn đây.

Suy nghĩ một chút nàng liền ôm cánh tay của hắn nũng nịu nói: “Ngày kia lại mặt, ta muốn gặp riêng Nguyệt công tử, sau đó sẽ cho ngài công đạo, được không?”

Đáy mắt của hắn xẹt qua chút âm đạm nhưng vẫn mỉm cười xoa đầu nàng, trầm ấm nói: “Được”.

=====Hậu trường Vương phi giá đáo!=====

Hoa Lan Nhỏ: Người thật dở tệ, mới ngày thứ 2 đã bị bắt quả tang rồi.

A Lan: nói rất hay, người thử có phu quân cẩn thận phúc hắc như hắn xem có qua mặt được hay không?

Hai người nhìn qua kẻ đầu sỏ.

Trương Vương: *đang ngồi chơi ipad*

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Ngày thứ tư sau đại hôn, từ tờ mờ sáng, Ngọc Lan đã bị tiếng động của các nha hoàn ma ma bên ngoài đánh thức. Bọn họ đang chuẩn bị mọi thứ cần thiết để hầu hạ nàng vào buổi sáng. Sau đó nàng và Trương Vương sẽ tiến cung để cảm tạ Hoàng ân rồi đến Vũ Văn phủ lại đặt.

Từ chiều hôm trước, khi nàng và hắn ngã bải, nàng liền cảm thấy trong lòng rất khó chịu. Giống như có cái gì đè ở ngực không thở được. Nàng cũng cảm thấy kì lạ, nếu có thêm một người biết nàng xuyên không, thì cũng có là gì. Nhưng nàng lại để tâm người biết là Nguyên Triệt vậy hắn sẽ đối xử với nàng như thế nào đây?

Hắn vẫn sẽ yêu thương nàng bởi vì nàng là A Lan của hắn, hay là hắn sẽ xem nàng là “báu vật quốc gia” mà đối đãi.

Nàng vẫn nằm ở trong chăn miên man suy nghĩ, cũng chưa gọi người vào hầu hạ. Kể từ hôm đó nàng luôn tránh mặt hắn, chỉ là khi dùng thiện bởi vì có tiểu bánh bao tham gia nên nàng không tiện tránh né. Nhưng sau khi dùng xong buổi tối, nàng liền hướng hắn nói, trong người nàng không khỏe, thỉnh hắn đi thư phòng ngủ. Hắn cũng chỉ cười khổ nói được.

Do vậy cũng không có ít tin tức bất quá nói là Tương Vương phi tân nhiệm sau cái đêm động phòng hoa chúc, buổi sáng vương gia liền gọi y nữ đến kiểm tra, sau đó vương phi bị thất sủng rồi.

Tối qua nàng nghe A La buồn chuyện chỉ có thể lắc đầu cười nhạt.

Nàng với tay lấy ipad đặt dưới gối bên cạnh, nằm nhìn chăm chăm một hồi bỗng hơi giật mình, nàng vậy mà bỏ sót chuyện này. Tuy màn hình máy tính bảng đã nứt vỡ nhưng các chức năng vẫn sử dụng được như cũ. Chỉ là nếu đọc truyện hoặc xem phim thì nhìn màn hình vỡ sẽ có chút khó chịu. Cho nên nàng cũng chỉ sẽ sử dụng để nghe nhạc mà thôi.

Bình thường nàng sẽ đặt bên dưới tấm đệm dày mà nàng nằm. Nếu A La cần thay trải giường ngày hôm đó nàng sẽ đem giấu nơi khác. Giấu tới giấu lui gần ba năm trời ở Vũ Văn phủ A La vẫn không bị phát hiện ra được bí mật của nàng. Nhưng vừa về phủ Tương Vương hai ngày, hắn lại biết rồi. Ngọc Lan thở dài, có tướng công quá cẩn thận cũng chưa chắc là việc tốt.

Nhưng mà tất cả cũng không phải điểm chính của vấn đề nàng mới phát hiện. Điểm quan trọng nhất hết thảy, chính là năng lượng của máy ipad vậy mà đã bị suy giảm rồi. Còn là suy giảm mỗi ngày một phần. Mức năng lượng hôm qua là 50%, hiện giờ được báo là 49%. Tối hôm qua nàng đã sử dụng rất nhiều chương trình để xem năng lượng có giảm nhiều hơn nữa không. Nhưng mà mặc kệ năng lượng xài thế nào cũng chỉ mất 1%. Nàng hôm nay phát hiện vấn đề này liền kinh ngạc không thôi. Cái này có nói lên điều gì hay không?

Nàng hiện tại thật mong chờ hôm nay đến gặp Vũ Văn Nguyệt hắn sẽ hiểu được huyền cơ trong đó. Nghĩ vậy nàng liền ngồi dậy, trước giấu đi ipad, sau đó mới gọi A La tiến vào giúp nàng sửa soạn thay y phục và trang điểm.

Hôm nay Ngọc Lan nhìn thấy cung trang màu tím giành cho vương phi, trong ngoài năm lớp. Nàng thật muốn ngất xỉu. Tuy nói là mùa đông nhưng cũng không cần mặc một lần năm lớp áo lên người chứ. Nàng nhớ đến giá y nặng nề mà nàng mặc ba ngày trước liền muốn cáo bệnh, hôm nay không muốn ra ngoài nữa.

Cát Tường ở một bên chải tóc và trang điểm sơ qua cho Ngọc Lan, thấy nàng nhăn nhó ở trong gương đồng, chỉ biết lắc đầu cười trộm. Vương phi nhà nàng tuy đã già đi, nhưng vẫn còn tâm tính như đứa trẻ. Nếu vương phi có gì không hài lòng liền như viết chữ trên trán, nhìn vào liền biết.

Cuối cùng chạy trời không khỏi nắng, sau khi trang điểm xong, A La cùng Như Ý liền tiến đến giúp Ngọc Lan mặc vào cung trang. Điều kì lạ là cung trang tuy kiểu dáng không khác mấy so với giá y của nàng, nhưng cảm giác mặc vào nhẹ nhàng hơn hẳn. Nàng không cần A La nâng đỡ vẫn có thể đi chuyển nhẹ nhàng như chim yến. Phát hiện này làm cho Ngọc Lan cảm thấy một trận vui vẻ, ít ra nàng không cần như bà lão đi đến đi lui cũng cần người dìu dắt.

Sau khi sửa soạn hoàn tất, đoàn người tùy giá liền đi chuyển, dẫn đầu là hai thái giám cầm phát trần đi trước, sau đó đến hai nô tì theo sau dò đường, chủ yếu để xem phía trước có trơn trượt hay không, để bảo vệ an toàn cho vương phi đi phía sau. Ngọc Lan một thân cung trang tím nhạt đi đến, bên cạnh là đại nha hoàn A La tóc cài trâm vàng, phía sau lại có hai nhị đẳng nha hoàn Như Ý Cát Tường đeo trâm bạc, sau nữa là bốn nha hoàn tam đẳng mang chuông đồng, còn một đoàn tăng tăng lớp lớp nha hoàn ma ma đi thành hai hàng theo sau tùy giá. Cả đội ngũ tính ra cũng hơn năm mươi người chậm rãi đi chuyển từ Thánh Trúc Viện một đường đi ra cửa lớn của Tương Vương phủ.

Nguyên Triệt hôm nay mặc trường bào màu xanh như đại dương thăm thẳm, sâu không thấy đáy. Vẻ mặt như thường thấy đạo mạo nhân hậu, hắn đứng đợi ở trước cổng lớn đáng vẻ uy phong như từng như bách. Lúc Ngọc Lan đi đến hắn mỉm cười hàm hậu nhìn nàng, cả ánh mắt cũng là tràn đầy ý cười, đưa tay về phía nàng. Bên ngoài nhìn thấy cũng cảm nhận được chân tình của Tương Vương điện hạ giành cho vương phi mới nhậm chức, chính là không do dèm được.

Cho nên mới nói, tin tức là cái chỉ có thể nghe nhưng không thể tin được.

Ngọc Lan nắm tay Tương Vương để hắn nâng đỡ bước lên xe ngựa.

Bên ngoài nhìn thấy xe ngựa hoa hoa lệ lệ, bên trong cũng bày trí sang trọng tinh xảo vô cùng. Khắp nơi đều là gấm phủ rèm che, trên tháp ngồi còn để bàn trà, điểm tâm cũng có một ít sách du kí và thơ bài đặt sẵn trên bàn. Nàng cầm sách nhìn sơ qua, lại đánh giá những thức ăn đặt bàn trà một lúc thì thờ dài, toàn là thứ nàng thích ăn. Tướng công của nàng thật sự là một người chu đáo.

Tương Vương sau khi thấy nàng yên vị trên xe ngựa, không nói hai lời thân thủ linh hoạt gọn gàng nhảy lên tuấn mã. Sau đó giờ tay phát nhẹ, đoàn người liền rầm rầm rộ rộ đi chuyển về phía Hoàng cung Đại Ngự.

Ngọc Lan cảm giác được xe ngựa tuy đã đi chuyển nhưng ngồi trong xe ngựa cũng không thấy rung lắc mấy. Nàng mới vỡ lẽ, thì ra xe ngựa cũng chia thành nhiều đẳng cấp như vậy. Giống như trước kia đi xe của Vũ Văn phủ tuy cũng rất tốt nhưng cả người cũng cứ lắc lư không ngừng. Giống như ở hiện đại mấy dịp đi Đà Lạt ngồi xe ngựa dạo bờ hồ Xuân Hương cũng cảm giác rung lắc như vậy. Nhưng xe ngựa hôm nay chạy được rất êm làm nàng hoài nghi không biết mình đã khởi hành hay chưa nữa.

Đoàn người đi chuyển được khoảng nửa canh giờ, thì xe ngựa cũng chậm chậm dừng lại. Ngọc Lan thấy A La vén lên rèm che, đi vào trong thùng xe muốn giúp nàng đi ra ngoài, sẵn tiện xem xét lại búi tóc trâm cài cùng cung phục của nàng, xem có ổn thỏa hay không. A La nhìn thấy tiểu thư hôm nay

búi tóc kiểu phi tiên, đầu cài trâm vàng hình chim phượng nhả châu, trên trán cũng có lác đác trâm châu óng ánh tím tuôn rơi xuống từ miệng phượng hoàng, trông sống động vô cùng. Nàng mặc cung trang màu tím làm giảm bớt tình tình tiểu cô nương mà thêm vào vài phần chừng chặc. Giống như chỉ sau một đêm tiểu thư nhà nàng liền thay đổi từ tiểu nha đầu lém lỉnh trở thành Vương phi cao cao tại thượng.

Ngọc Lan thấy nàng tiến vào thì hơi mỉm cười. Có trời mới biết từ lúc nàng vào ngồi trong xe ngựa, tay đã bắt đầu chảy mồ hôi, tim đập liên hồi. Hôm nay nàng còn hồi hộp hơn cả ngày nàng xuất giá nữa. Ai không biết Ngụy đế con cáo già này nặng mựa thất thường, nàng hơi sợ với tính cách nghĩ gì nói đó của nàng làm ông ta phật lòng, thì không biết có cái gì chờ đợi nàng ở phía trước nữa đây. Cha chồng có địa vị quá cao cũng làm con dâu khó hòa đồng nha.

A La diu đỡ Ngọc Lan ra khỏi xe ngựa, ở bên ngoài Tương Vương đang cùng đại giám nói chuyện. Đại giám này là cánh tay đắc lực của Ngụy đế, ở trong cung cũng là quyền uy một cõi. Không thiếu cung phi đều phải cúi đầu nịnh bợ hắn như vậy ít nhất một lần trong đời của các nàng mới có thể thấy mặt Hoàng thượng. Cho nên Ngọc Lan đã được tam phu nhân căn dặn trước, không nên làm mất lòng hắn. Nàng liền ra dấu cho A La không tiếng động đem một túi gấm đựng đầy thỏi vàng đến nhét vào tay đại giám, nói là phiên bản đã đứng đợi tiếp đón Tương Vương và vương phi rồi. Như vậy, ít ra hắn sẽ nói giúp vài câu tốt đẹp về thất hoàng tử với Ngụy đế. Tương Vương phủ cũng dễ sống một chút.

Đại giám cười híp mắt khom lưng cúi chào Ngọc Lan sau đó đưa tay ý bảo mời đi theo hắn. Tương Vương và nàng liền sóng vai nhau đi vào đại điện, bên ngoài điện không khí một mảnh thâm trầm.

Sau khi làm lễ ba quý chín lạy với Ngụy đế, ông ta liền cười lớn bảo Ngọc Lan và Tương Vương đứng dậy. Ông ta nhìn đến đánh giá Ngọc Lan một lát liền gật đầu nói thật hài lòng cô con dâu mới của hoàng gia này. Còn nói cái gì mà năm nay là một năm không may mắn, cũng may có được một cái đại hôn giải hạn, hi vọng sau này Đại Ngụy lại được hưng thịnh như trước. Tương Vương liền quỳ xuống dập đầu, miệng nói hắn quyết dốc hết sức mình bảo vệ Trường An, thỉnh phụ hoàng bớt bi thương.

Ngọc Lan nhìn thấy hắn như vậy không hiểu sao lại thấy đau lòng. Hắn là hoàng tử lẽ ra phải sống trong nhung lụa không màng thế sự mới đúng. Nếu hắn sinh ở thời đại của nàng, có lẽ hiện giờ hắn đang ngồi du thuyền cao cấp, ôm người mẫu nài tiếng thế giới ở trong lòng rồi. Nhưng vì hắn sinh ở thời không này, lại có cha già Ngụy đế luôn luôn đa nghi, nên tính mạng hắn giống như cỏ rác. Hàng năm trên chiến trường hắn không tiếc hi sinh tính mạng, đánh đến ta sống người chết. Cuộc đời của một hoàng tử Đại Ngụy kể ra cũng thật đáng thương.

Ngồi ở một bên của Ngụy đế là một nữ nhân khoảng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi. Ngọc Lan nhìn qua liền biết nàng ta là tần sủng phi gọi là Lan phi nương nương, trùng tên với nàng. Về bề ngoài của Lan phi này cũng thật xinh đẹp nhưng tính cách lại quá khó ưa. Con trai nàng ta chết bởi vì Vũ Văn Hoài nhưng không hiểu sao nàng ta lại liên tưởng đến Sở Kiều đã hại con mình. Đúng là trí tưởng tượng thật phong phú, kể cả Ngọc Lan cũng theo không kịp. Phụ nữ, đúng là một sinh vật khó hiểu.

Sau khi Ngụy đế và Lan phi nói vài câu xã giao cùng đôi vợ chồng mới cưới, Ngụy đế liền ho mấy tiếng nói trong người không khỏe, muốn giải tán rồi. Ngọc Lan trong lòng mừng rỡ liền cùng Tương Vương khấu đầu hành lễ một lần nữa sau đó lui ra ngoài. Trên hành lang đi ra ngoài cửa điện cũng không ai nói chuyện gì nữa.

Ra đến bên ngoài, Ngọc Lan liền thở hắt ra một hơi. Nàng không gọi giao tiếp lắm nhất là đối với đại nhân vật như Hoàng đế nên trong lòng bị áp lực rất lớn. Giống như khi đi phỏng vấn xin việc, biết rằng sẽ bị hỏi nhiều câu dù đã chuẩn bị trước câu trả lời, vẫn là có nhiều lúc không đỡ được. Phỏng vấn xin việc rất áp lực, bị Hoàng đế cha chồng phỏng vấn trực tiếp thì thật là cmn [rất.nhiều.áp.lực] nha.

Tương Vương thấy tiểu nương tử trở ra, liền cười trầm thấp một tiếng, hắn tiến đến nắm tay nàng, thấy hai bàn tay đều lạnh toát, liền kéo tay nàng đặt trong lòng bàn tay hắn hà hơi, muốn làm cho tay nàng ấm lên một chút, miệng hỏi: “Lạnh sao?”

Ngọc Lan lắc lắc đầu, trán châu từ trâm phượng trên tóc cũng theo đó mà rung động, âm thanh thanh thúy tươi đẹp liền vang vọng trong không khí. Nàng cười cười với hắn, hơi ngại ngùng vì hành động thân mật của hắn trước mặt đoàn tùy tùng của họ. Nhưng nàng vẫn để cho hắn giúp nàng sưởi ấm một lúc mới như nhớ đến cái gì liền mở miệng hỏi: “Vương gia, Dụ Vương vẫn ở trong cung chứ?”

“Ừm, nàng muốn gặp qua thập tam đệ sao?” Tương Vương thấy tay nàng đã ấm lên, liền dịu dàng buông một bàn tay ra, nhưng vẫn nắm tay còn lại của nàng cùng nhau bước xuống bậc thang đi ra khoảng sân trước điện.

“Ta muốn gặp không biết có tiện hay không?” Ngọc Lan liền không giấu giếm ý định của mình nói.

“Được, ta sẽ nhờ đại giám sắp xếp một chút. Sẵn đây ta đưa nàng đi gặp Ngụy mẫu phi, nàng ta có ơn nuôi dưỡng đối với ta. Hôm nay đã đến đây cũng nên thỉnh an một chút.” Hắn liền không từ chối đáp, hơn nữa còn muốn nàng bồi hắn đi gặp mẹ đẻ của Dụ Vương và Thuận công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Mai Viện, nơi ở hiện tại của Ngụy tài nhân.

Khi Trương Vương và Ngọc Lan bước vào trong viện, đã thấy một màn cung nữ của Ngụy tài nhân tranh chấp cùng một tiểu thái giám thất phẩm. Thái độ của nàng ta rất bức xúc giống như đã bị chèn ép nhiều lần, không nhịn nổi nữa bèn bùng phát. Giọng nói nàng ta không phải rất lớn, nhưng ở trong viện nhỏ tĩnh lặng thì dù không cố ý cũng có thể nghe tới tai, nàng ta nói: “Tuy là chủ tử chúng ta chỉ là tài nhân nhưng nàng đã vì hoàng thượng sinh nhi dục nữ, các người cũng chỉ là nô tài liền dám chèn ép chủ tử, mùa đông cũng không phát xuống than củi sưởi ấm. Trong mắt các người còn có chủ tử hay không?”

Trong một chỗ Trương Vương và Ngọc Lan đều hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, đúng là đòi người lên voi xuống chó mà. Hôm trước người còn đang vinh quang đám nô tài hận đến không thể được người cho một cái liếc mắt. Nay khác xưa rồi, liền hận không thể không đập người xuống vũng bùn. Ngọc Lan nhìn thấy một màn này trong lòng cảm khái. Nếu biết có ngày này, Ngụy quý phi có hay không uống luôn chung rượu độc để đi cho thống khoái.

Nghĩ nghĩ nàng xoay qua chau mày nói với Trương Vương: “Vương gia thúc thúc à, sau này ngài không sủng ta nữa, cũng nên để ta sống thoải mái một chút mới được, nếu không ta lại bay về trời cũng không thêm ở đây chịu khổ đâu”.

Hắn đang nắm tay nàng bắt tri bắt giác siết chặt làm nàng đau muốn hô lớn, bên tai lại nghe hắn trầm âm nói: “Sẽ không có ngày đó, A Lan không phải đã nói sẽ ở bên ta đời đời kiếp kiếp sao”.

“Vậy phải xem xem ngài đối tốt với ta như thế nào, nếu ngài thay đổi suy nghĩ rồi, ta cũng không muốn ở đây phụng bồi người khác đóng phim tình cảm đâu”. Ở trong lòng nàng mặc niệm, nàng không muốn giống mẹ của nàng, vì người chồng không ra gì mà bệnh đến chết.

Cuộc đời vốn không nên kết thúc như vậy.

Trương Vương nghe nàng nói thì muốn phì cười, nàng lúc nào cũng nói linh tinh như vậy. Hắn lại đưa tay xoa xoa đầu nàng, cũng không trả lời lại.

Mà Nguyên Triệt hay Ngọc Lan cũng đều không biết quá khứ của đôi phương. Họ thì ra đều là những đứa trẻ mồ côi mẹ thiếu tình thương của cha, còn có thêm một cái tiểu bánh bao Nguyên Hiến cũng như vậy. Ba con người mồ côi cùng nhau xây dựng thành một gia đình hạnh phúc ấm áp, tình cảm này còn đáng trân quý hơn bất cứ báu vật vô giá nào ở trên đời.

Tiểu thái giám dẫn đường hắng giọng một cái, lớn tiếng la: “To gan, ở trong cung mà hô to gọi nhỏ cái gì? Còn không mau bái kiến Trương Vương điện hạ cùng Trương vương phi?”

Hai người lúc trước còn tranh cãi náo nhiệt, bỗng chốc liền im bật, nhanh chóng chạy đến quỳ gối hành lễ. Trương Vương liền nghiêm mặt hỏi xảy ra chuyện gì, hai người một người nói a một người nói b, cuối cùng bất phân thắng bại. Trương Vương mày kiếm hơi nhíu mắt ung sắc bén nhìn thẳng vào tên thái giám của dịch phòng, làm cho hắn một hồi run sợ cũng không dám nói tiếp. Sau một hồi chỉ nghe Trương Vương lạnh lùng phun ra mấy chữ: “Khi dễ chủ tử, tội đáng chết ngàn lần”.

Dứt lời, tên thái giám dịch phòng liền bị một đám nô tài khác lôi ra ngoài, mà ở trong không khí vẫn còn văng vẳng nghe tiếng hắn kêu la xin Trương Vương tha mạng.

Ngọc Lan hoá đá chứng kiến tình huống trước mắt, sau đó giật mình kéo kéo tay áo của Nguyên Triệt, nhỏ nhẹ hỏi hắn có thể tha cho tên kia một mạng được hay không, nàng thật không ngờ đề tính mạng của một người mất đi một cách dễ dàng như vậy.

Trương Vương liền lắc đầu, hắn uy nghiêm kiên định nói: “Đối với sâu mọt, nếu đã không thể diệt được tận gốc thì chỉ có thể trừ từng con một, nếu không sẽ sản sinh càng nhiều sâu mọt hại nước hại dân. Ở trong cung chúng ta còn không coi chủ tử và vương pháp ra gì, ở ngoài cung chúng ta sẽ lộ hành đến thế nào đây”.

Ngọc Lan biết không lay chuyển được hắn, liền từ chối cho ý kiến.

Hai người sau một lúc bị chuyện này gián đoạn, liền tiếp tục đi đến sườn viện phía Tây nơi ở của Ngụy tài nhân. Lúc họ bước vào Ngụy tài nhân đang đứng dậy từ dưới đất. Nàng trước đó chắc đang tụng kinh niệm phật. Thấy người đến là Trương Vương và vương phi của hắn, Ngụy tài nhân liền muốn tiến lên hành lễ. Nhưng Nguyên Triệt nhanh hơn một bước đỡ tay bà ý bảo không cần. Đối với Ngụy tài nhân này, hắn vẫn là biết ơn nuôi dưỡng của bà. Sau khi mẫu hậu mất, hắn được Ngụy đế giao cho bà nuôi dưỡng. Tuy là không thể so sánh bằng tình thương của mẫu hậu, nhưng hắn cũng biết ơn bà đã giúp hắn an toàn trưởng thành cho đến ngày hắn được phong vương.

“Mẫu phi không cần đa lễ” hắn vẫn như cũ kính trọng gọi bà một tiếng mẫu phi, nói xong liền cúi đầu bà ngồi xuống bên bàn trà.

Sau đó Ngọc Lan và hắn cũng lần lượt ngồi xuống hai bên người bà. Ngụy quý phi này, à không, bây giờ nên gọi là Ngụy tài nhân là một người rất thông minh, mới có thể tồn tại được sủng không suy suốt hơn hai mươi năm như thế. Chỉ tiếc là bà lại có một người con gái si tình như vậy, làm liên lụy đến bà tuổi già còn phải bị dìm vào hang cũng ngộ hém.

Ngọc Lan ở trong lòng hơi cảm khái, bên ngoài thì hơi cười nghiêng đầu nhìn Ngụy tài nhân một chút mới nói: “Ngụy mẫu phi, người mỗi ngày sử dụng liệu pháp gì mà lại trẻ như vậy, có thể chỉ cho con một chút được không?”

Nguyên Triệt nhìn nàng mỉm cười lắc đầu. Còn Ngụy tài nhân có hơi bất ngờ sau đó lấy tay che miệng mỉm cười một cái, liếc mắt nhìn nàng rồi lại nhìn về thất hoàng tử, miệng cười nói: “Triệt nhi, không ngờ con có thể lấy một nha đầu miệng ngọt như vậy”.

“Không phải đâu mẫu phi, là con khen người thật lòng đó. Người xem, người với con ngồi chung với nhau, bên ngoài không biết còn tưởng hai chúng ta là hai chị em đó” Ngọc Lan liền không cho là đúng nói.

Phụ nhân, chính là thích người khác khen đẹp. Bất kể nàng ta là hoàng hậu hay lão ma ma tám chục tuổi, chỉ cần được người khác khen đẹp, liền muốn bay bổng lên mây rồi. Ngụy tài nhân cũng không ngoại lệ, nàng vui vẻ một trận còn thật sự chỉ cách cho Ngọc Lan đường nhan. Nàng ta còn phá lệ dạy nàng một vài phương pháp nữ công thêu thùa bí truyền đặc biệt khác, làm Ngọc Lan nước mắt đầm đìa. Bây giờ nàng mới biết, người tốt đúng là không dễ làm mà.

Nhón nháo một lúc ở Mai viện, thì có một tiểu thái giám đến bẩm báo cho Tương Vương là Dụ Vương điện hạ thân thể không khoẻ, không tiếp khách được. Ngụy tài nhân và hai người còn lại trong phòng đều thờ dài sườn sượt. Đứa nhỏ này cũng thật quá đáng thương, mất một cánh tay liền thay đổi trở thành một người đa sầu đa cảm như vậy.

Hai người liền không khách khí nữa, đứng dậy chào từ biệt Ngụy tài nhân còn bảo nàng tự chăm sóc bản thân thật tốt. Tương Vương còn đích thân đi trở lại căn dặn đại giám, bảo ông ta chú ý chăm sóc đến Ngụy tài nhân, Dụ Vương cùng Thuần công chúa. Tương Vương còn nói: “Chỉ cần bọn họ sống bình an thoải mái thì đó là một ân tình lớn mà Nguyên Triệt ta nợ ông, ngày sau nhất định đền đáp”.

Đại giám liền cuối đầu khom lưng cười nói hầu hạ chủ tử từ đó là chức trách của ông. Ông ta cũng hiểu, hiện nay đứa con trai mà Hoàng thượng yêu nhất đã thành tàn phế. Ngôi vị sau này có rơi vào tay Tương Vương hay không cũng rất khó nói. Vì vậy tốt nhất là không nên phật lòng vị thất hoàng tử này.

Sau khi an bài xong mọi chuyện, đoàn người ngựa liền ngăn nắp rời khỏi hoàng cung đi chuyển về hướng Vũ Văn phủ.

Bên ngoài phủ vẫn treo đèn kết hoa như cũ, không khí cũng là một mảnh vui mừng. Khi Ngọc Lan đi ra khỏi xe ngựa, liền thấy phu nhân tam phòng và Vũ Văn Nguyệt cùng Nguyệt Thất ở phía trước cửa lớn tiếp đón.

Trong lòng nàng giống như có một dòng nước ấm chảy qua, hai mắt cũng liền ươn ướt, giống như nàng đang thật sự được trở về nhà mẹ đẻ trong ngày lại mặt.

Nàng liền giả bộ gạt mình lấy tay vỗ vỗ ngực nũng nịu nói: “Mọi người như vậy thật làm cho ta được sung mà lo sợ, bất quá ta rất thích” nói xong còn gãi đầu cười hắc hắc, đôi mắt một trận cười to.

Phu nhân tam phòng hướng nàng đi đến, nắm tay nàng nói: “Tiểu nha đầu đã làm vương phi vẫn còn nghĩ gì nói đó như vậy, ta còn không biết Tương Vương điện hạ là có vợ hay có con gái đây”.

Tương Vương bên cạnh liền không biết liêm sỉ nói: “Vợ và con gái, bốn vương đều thích”.

Mọi người lại cười một trận, Ngọc Lan xấu hổ liền nhào vào lòng phu nhân tam phòng làm nũng. Náo loạn một hồi mọi người mới cùng nhau đi vào Thanh Sơn Viện để Ngọc Lan và Tương Vương ra mắt tổ phụ, sau đó phân chia nam nữ dùng ngọc thiện.

Phu nhân tam phòng cùng Ngọc Lan đi qua viện của bà dùng cơm trưa. Bà liền hỏi Ngọc Lan sống ở vương phủ có quen hay không. Còn lại bà không quá lo lắng, tình cảm của Tương Vương và Ngọc Lan rất tốt. Bà nhìn thấy Ngọc Lan mặt mày hồng hào, gương mặt vui vẻ liền biết Tương Vương không đối xử bạc bẽo với nàng. Không giống như phu quân của bà hoang dâm vô độ, còn nhốt bà vào địa đạo dưới đất làm cho bà hơn hai chục năm không thấy ánh mặt trời.

Bà còn hỏi Ngọc Lan vài chuyện liên quan đến việc viên phòng, lại chỉ nàng vài phương pháp làm sao để mau sinh nhi dục tử cho Tương Vương. Đôi lại Ngọc Lan một trận xấu hổ, liền la lớn không muốn sinh con, muốn sinh thì hấn tự sinh đi. Làm cho phu nhân tam phòng tức giận đến muốn thổ huyết.

Trải qua nửa ngày ở Vũ Văn phủ, cuối cùng mặt trời cũng ngã về Tây. Đoàn người lại nghỉ lại chuẩn bị khởi hành về Tương Vương phủ. Ngọc Lan sau khi chào tạm biệt tổ phụ và tam phu nhân, sau đó liền đi sóng vai cùng Vũ Văn Nguyệt đi ra cửa lớn. Tương Vương rất giữ lời hứa, đã đi trước một bước ra ngoài chờ đợi. Ngọc Lan đi được một đoạn liền không nhìn được kể chuyện Nguyên Triệt biết bí mật nàng có ipad cho Nguyệt công tử nghe. Hấn vừa nghe Ngọc Lan nói liền thờ dài, hấn đã dự tính được với tình tình của nàng sớm muộn gì cũng để lộ tung tích. Chỉ là hấn không ngờ nàng lại bị bắt gặp nhanh như vậy.

Tương Vương người này, mười tám tuổi bắt đầu dẫn binh đánh giặc. Chỉ trong vòng năm năm đã có thể leo lên chức vị tướng soái, tâm tư của hấn không phải là thứ Ngọc Lan có thể đùa bỡn được.

Nguyệt công tử còn chưa trả lời nàng, thì đã nàng chấp hai tay cầu xin hấn: “Nguyệt công tử... đại ca, chuyện này ta không biết nói với hấn thế nào, huynh giúp ta có được không? Ta không biết tại sao đứng trước hấn ta không nói ra lời được”.

“Được rồi, ta sẽ nói với hấn, muội yên tâm. Hấn là người hiểu biết lý lẽ sẽ không làm khó muội” Vũ Văn Nguyệt gật đầu nói như thế sau đó hấn lại nói thêm “Tà Bảo Thương hiện đã bị ta giam giữ, chỉ là muội vẫn muốn trở về hay sao?”

“Không... Không biết” Nàng lắp bắp nói, tâm giống như bị bão cấp mười hai thổi qua, khuấy động không ngừng.

“Ta hiểu được, Tương Vương đối với muội tình sâu như biển, nhưng mà ta cũng không biết, khi trận chiến ở hồ băng kết thúc, muội vẫn có thể xuất hiện ở thế giới này được sao?” Vũ Văn Nguyệt chỉ rõ nghi vấn quan trọng.

“Chuyện này...ta cũng không biết. Huynh hỏi Tà Bảo Thương được gì không? Còn có một chuyện rất kì lạ. Năng lượng máy ipad của ta đang từ từ bị suy giảm. Giống như mỗi ngày đều mất một phần, mặc dù ta cố ý sử dụng thật nhiều hoặc là không đụng đến thì nó vẫn như vậy, hiện nay chỉ còn 49 phần thôi” Ngọc Lan liền rất kích động cùng tò mò hỏi.

“Sợ rằng thời gian muội ở đây cũng không còn nhiều nữa. Tà Bảo Thương đã nói, người ở không gian khác không thể tồn tại quá lâu ở thế giới này. Mỗi

một thứ đều có giới hạn riêng của nó, nếu vượt quá giới hạn nhất định sẽ mãi mãi tan biến vào hư vô”.

Ngọc Lan ngạc nhiên há miệng nhỏ, sau đó cắn cắn môi, trong một lúc cũng không biết nói gì.

“Vạn vật trên đời muốn vận hành đều cần năng lượng. Mà vận hành mở ra không gian cần đến một lượng năng lượng cực đại, chỉ cần muối tìm được nơi phát ra năng lượng cực đại, sau đó đưa vào đó món đồ có liên quan đến không gian mình từng ở liền có thể mở ra vòng xoáy thời gian giúp muối trở lại thế giới đó”. Nguyệt công tử từ tốn giải thích, một chút cũng không giấu giếm.

Ngọc Lan nhủ mảy sâu đến nỗi có thể kẹp chết một con ruồi, nếu nàng thật sự trở về thì đi nơi nào tìm được nơi có năng lượng cực đại đây?

Nguyệt công tử cũng lâm vào trầm mặc, hẳn cũng hiểu rõ nàng đang nghi vấn điều gì. Sau đó hai người đều không hện mà gặp cùng lên tiếng: “Hò băng”.

Đúng vậy, khi Sở Kiều ngã xuống hò băng cùng Vũ Văn Nguyệt, trên vai nàng ta phát ra kí hiệu hoa mạn đà la, đó là dấu hiệu năng lực của nàng ta thức tỉnh. Võ công của nàng ta cao thâm không lường được, lúc thức tỉnh, không phải năng lượng sẽ đạt được cực đại hay sao?

Y còn rất chân thành nói: “Muội trở về thế giới của mình đi, ta sẽ nói với Trương Vương chuyện này, hẳn khẳng định cũng không muốn thấy muội hôi phi yên diệt ở nơi này”.

Nói đến đây, hai người cũng đã bước chân ra đến cửa lớn Vũ Văn phủ.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Trương Vương đang đứng quay lưng về phía cửa lớn, hai tay hắn chấp ở phía sau, dáng người cao lớn oai phong. Ánh mặt trời chạng vạng từ phía sau chiếu đến bóng lưng của hắn, cảm giác có chút cô đơn. Giống như một người đã đứng trên thiên hạ liền không thể có một người bằng hữu nào nữa.

Ngọc Lan vừa bước ra liền thấy hắn như vậy, không khỏi có chút đau lòng. Trong một khắc nàng liền nghĩ rằng nàng tan biến ở thế giới này, cũng không muốn phụ một mảnh chân tình của hắn. Nàng cuối đầu muốn che lại sưng mù nơi đáy mắt, lúc ngẩng đầu lên đã lại là tiểu cô nương vui vẻ hoạt bát. Mắt thấy hắn nhìn nàng đang đi đến, nàng liền cười cười hướng hắn nhỏ nhẹ nói: “Vương gia, đại ca có chuyện muốn nói riêng với ngài”. Sau đó cũng không đợi hắn trả lời, liền để A La giúp đỡ di chuyển vào trong xe ngựa.

Nàng ngồi đợi trong xe, cũng không biết qua bao lâu, liền thấy màn xe vén mở. Trương Vương cúi người đi vào bên trong, sau đó thông thả di chuyển đến bên cạnh nàng ngồi xuống, trên mặt nhìn không ra tâm tình. Nàng mắt mở to hơi ngạc nhiên, hắn vậy mà không cười ngựa quay về phủ. Hắn vừa yên vị thì liền tiếng phân phó khởi hành. Xe ngựa hoa lệ liền bắt đầu lục cục lăn bánh.

Trong xe một mảnh yên lặng.

Ngọc Lan hít sâu vài hơi, muốn lên tiếng nói gì đó để đánh vỡ trầm mặc. Nhưng nàng chưa kịp nói gì, thì thân thể đã bị tay hắn cuốn lấy ôm chặt trong lòng. Má nàng bị áp lên lồng ngực dày rộng ấm áp, khoảng cách khít khao thế này làm cho nàng nghe được tiếng tim hắn đập rất nhanh rất mạnh mẽ. Nàng ngẩng lên nhìn hắn, cũng thấy hắn cuối đầu nhìn lại nàng. Trong mắt ung không còn vẻ sáng chói thường ngày mà có chút âm đạm, hắn cười, nhưng nụ cười còn không đạt đến đáy mắt.

Nguyên Triệt thờ thắt ra cười khổ nói: “A Lan của ta đúng là tiên nữ xuống trần dạo chơi lại đi lạc rồi, nếu ta tìm được đường về cho nàng, thì liệu nàng có muốn về hay không đây?”

Ngọc Lan liền cắn môi, cũng không có trả lời hắn.

Hắn thờ dài ôm nàng càng chặt, làm nàng thật sự hít thở không thông, nhưng nàng không kháng nghị. Từ đâu đó trong nội tâm, nàng cũng mong muốn hắn thật sự có thể giữ nàng chặt chẽ thế này, để nàng không phải rời đi nữa.

Xe ngựa chẳng mấy chốc đã đến Trương Vương phủ, tuy nhiên không có lệnh của vương gia cũng không có ai dám rời vị trí. Cả đoàn người liền đứng tại chỗ trong một khắc, mới nghe được tiếng nói uy nghiêm của vương gia bảo mọi người giải tán. Hắn tự mình đi ra ngoài sau đó giúp đỡ tiểu nương từ xuống xe, lại nắm tay nàng cùng nhau trở về Thánh Trúc Viện.

Tia sáng cuối cùng của mặt trời cũng đã tắt từ lâu, màn đêm bắt đầu bao phủ. Ở trên bầu trời xanh đen thăm thẳm cũng đã có lác đác vài ngôi sao, vầng trăng khuyết cũng đã hoàn toàn hiện thân trong không gian bao la tĩnh mịch.

Lúc hai người sánh vai đi đến Thánh Trúc Viện, bên tai nghe được tiếng lá trúc xào xạc, gió đêm mát lạnh thổi qua làm cho tâm tình Ngọc Lan có chút thư giãn. Nàng liền dùng bàn tay không bị Trương Vương nắm, kéo kéo tay áo hắn, khi thấy hắn dừng bước nhìn qua, nàng liền mỉm cười nói: “Vương gia hôm nay trong lòng không vui chi bằng ở đây hít thở chút không khí trong lành đi”.

Hắn liền chiều theo nàng gật đầu nói được.

Hai người tay trong tay đi đến bên đình ngắm cảnh. Ở trong Thính Trúc Viện tuy không có sông hồ cầu nhỏ, nhưng lại có một ngôi đình xây rất cao dùng để ngắm cảnh. Ở trên này có thể nhìn thấy bao quát cả hoa viên rộng lớn của vương phủ, cũng là một nơi rất tốt để ngắm trăng. Nàng và hắn bước vào trong, cũng không ngồi xuống ghế, mà đi đến bên lan can của đình. Hai tay nàng chống cằm, khuỷu tay đặt trên thành lan can, mắt nhìn lên bầu trời đêm dịu vợi.

Nguyên Triệt ở một bên đứng chấp tay sau lưng, trong lòng giống như trường giang cuộn cuộn sóng. Hắn thở dài, đúng là hắn không nên để nàng đi ra ngoài trong ngày “Nguyệt kỳ” như vậy. Trong dân gian thường nói, hôm nay hai mươi ba là ngày ‘nửa đời nửa đoạn’, phạm việc gì cũng phải bỏ dở giữa chừng, khó khăn chông chát không thể thành công. Là vì hắn không tin thần phật, nên giờ đây mới gặp báo ứng hay sao.

“Vương gia, ngài biết hay không, ở chỗ chúng ta, đã có người đi lên được mặt trăng rồi đó” Nàng quay qua nhìn hắn bỗng nhiên lại nói một câu không đầu không đuôi như vậy, tay ngọc còn chỉ lên hướng mặt trăng đang treo lơ lửng trên bầu trời.

Hắn nghe thấy liền cười cười, cũng ôn tồn hỏi: “Vậy nàng đã đi chưa?”

“Dĩ nhiên là chưa, muốn đi lên đó phải tốn rất nhiều rất nhiều tiền, còn phải huấn luyện rất nhiều, miễn cho đi vào không gian không thích ứng được với điều kiện không trọng lực.....” Nàng luyện thuyên giải thích sau đó còn cười nói “Ta cũng không có nhiều tiền như vậy, nếu có vương gia ở đó thì tốt quá, lúc đó ta có thể đi du lịch trên mặt trăng rồi”.

“Nàng kể cho ta nghe thêm về nơi nàng ở được không?” Tương Vương thấy nàng lại trở nên hoạt bát, hắn cũng luôn muốn nàng như vậy liền rất đúng lúc khích lệ tinh thần của nàng.

Nàng liền liên tục gật đầu đáp ứng còn có điệu bộ rất khoa trương, giờ chân múa tay kể lại nhiều chuyện về thời hiện đại: “Nơi đó, nữ nhân với nam nhân đều là bình đẳng, nữ cường nhân rất nhiều, còn có không cần lấy chồng cũng có thể sinh con bằng ống nghiệm.....”

Trong nhà của chúng ta sẽ có rất nhiều vật dụng xài bằng điện, có tủ lạnh để giữ thức ăn không bị ôi thiu, có lò vi sóng để hâm thức ăn mà không cần lửa, còn có ti vi để xem chương trình giải trí cũng giống như ngài xem diễn tuồng vậy đó.....

Chúng ta có thể di chuyển trên trời bằng máy bay tốc độ rất cao, nó chứa được rất nhiều người và hàng hóa, còn có thể bay từ nước này đến nước khác chỉ trong vòng một ngày hoặc ít hơn.....”

Sau đó nàng còn nói rất nhiều rất nhiều thứ hắn cũng không hiểu được. Nhưng mà hắn chờ mãi, cũng không nghe nàng kể chuyện về gia đình của nàng. Hắn liền có chút tò mò không nhịn được hỏi: “A Lan, nàng tới đây đã lâu, có nhớ phụ thân và mẫu thân hay không?”

Ánh mắt linh động của Ngọc Lan liền âm thầm trong phút chốc, sau đó nàng chớp mắt mấy cái lại bày ra dáng vẻ không có gì cười cười liếc mắt nhìn hắn nói: “Không phải ta đã nói mẹ của ta đã biến thành ngôi sao ở trên trời hay sao, còn có cha của ta đã có gia đình mới, ta cũng đã đi ra nước ngoài du học, ông ấy không cần lo lắng cho ta nữa”.

Nguyên Triệt nhìn nàng cười nói, tim liền đau. Hắn hiểu được cảm giác của nàng, hắn không phải cũng đã trải qua tuổi thơ như nàng hay sao. Hắn liền không nói hai lời ôm nàng vào lòng thật chặt chẽ, muốn mượn một chút ấm áp của bản thân sưởi ấm cho tâm hồn cô đơn lạnh lẽo của nàng. Hôm nay hắn mới biết được, nàng ngày thường luôn tươi cười nghịch ngợm, thích trêu chọc người khác, lại hay bày ra dáng vẻ vô tâm vô phách, nhưng thật ra trong tâm tư của nàng mới là cô đơn đáng thương hơn ai hết. Nàng cố tỏ ra mạnh mẽ như vậy, qua một thời gian dài nàng có một mối hay không?

Lần trong tiếng lá trúc xào xạt, nàng nghe giọng hắn âm áp nói: "A Lan đừng buồn, ta sẽ luôn ở bên nàng".

Ngọc Lan bị Nguyên Triệt ôm vào lòng, không biết làm sao nước mắt lại bất ngờ rơi xuống. Giống như ở trong cuộc đời của nàng, cuối cùng cũng có thể tìm được một người hiểu được mọi suy nghĩ, tâm tư tình cảm, mọi góc ngách trong tâm hồn của nàng. Nàng dù có tỏ ra vô tư mạnh mẽ bao nhiêu, đến cuối cùng cũng chỉ là cô gái hai mươi tuổi, cũng cần có một người đồng cảm cùng bảo vệ. Mà hắn lại là người được ông trời phái xuống để cho nàng gặp được.

Tình cảm này đến cuối cùng là vui hay là buồn, nàng đều sẽ trân trọng từng giây từng phút. Cho dù nàng có thịt nát xương tan đi chẳng nữa cũng nhất định không muốn buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Ngày hai mươi bốn tháng mười, Dụ Vương theo lệnh của Hoàng đế, đi đến Bắc Cung nhậm chức “Bắc Yên Vương”.

Cái chức danh này có bao nhiêu là châm chọc cùng buồn cười, ai nấy đều hiểu, nhưng cũng không dám nghị luận. Lãnh thổ Bắc Yên vốn là thuộc địa của Đại Ngụy, chỉ là Hoàng đế nghi kỵ trung thần làm nên chuyện hồ đồ, nên Bắc Yên hiện nay dưới sự lãnh đạo của Yên Tuân đã trở thành một đất nước

độc lập.

Vũ Văn Nguyệt hộ tống Nguyên Tung đi đến Bắc Cương, cả đoàn người ngựa rời khỏi Trường An trong yên lặng không có một chút tin tức bóng gió. Mà ở Trường An người dân chắc cũng sớm quên mất, Đại Ngụy còn có một Dụ Vương điện hạ đã từng là con trai yêu quý nhất của Ngụy đế.

Hắn rời đi không có tới một trăm binh sĩ tùy giá, mà những binh sĩ này đều là người có thương tật, già yếu hoặc là bệnh hoạn. Đi chưa tới nửa đường đã phải chứng kiến cảnh từng người từng người ngã xuống. Nguyên Tung tấm lòng nhân hậu liền để đi thể người đã mất lên cùng một chiếc xe ngựa hắn ngồi. Mà chiếc xe ngựa này muốn bao nhiêu tài liệu cũng có bấy nhiêu.

Đại Ngụy tính tới thời điểm hiện tại, còn lại bốn hoàng tử, ngoài thập tứ hoàng tử là đứa con nhỏ nhất mới có sáu tuổi, tính ra có ai chưa từng bị phụ hoàng đuổi đi như thế này đâu. Bởi mới nói, là người của Hoàng thất, cho dù là quý tử được yêu thương nhất thì đã sao? Đến cuối cùng vẫn là bị đối xử tệ bạc như vậy.

Dụ Vương mang theo binh lính bệnh tật đi đến được Bắc Cương, công đầu dĩ nhiên phải tính cho Vũ Văn Nguyệt. Lần trước đi về phía Bắc hắn thu hoạch không nhỏ, đã nắm được một tổ chức sát thủ gọi là Vãng Sinh Doanh. Lần này đi theo hộ tống Nguyên Tung, y cũng dẫn theo vài sát thủ, nổi bật nhất có thể nói là Mông Phong. Đây là một cô nương khí chất muôn phần lạnh lẽo, nhưng ở trong nội tâm lại là một người nhiệt huyết. Trên đường di chuyển nàng nhiều lần giúp đỡ và giải tỏa không ít khúc mắc trong lòng Dụ Vương, làm cho hắn ít nhiều cũng cảm thấy thoải mái một chút.

Sau khi đến Bắc Cương, bởi vì phòng thủ bảo hộ Nguyên Tung còn phải giải quyết chiến sự nguy cấp, nên đám người Vũ Văn Nguyệt bận đến không kịp thở. Cũng may Mông Phong võ công không tồi, Nguyệt công tử liền phân phó nàng trở thành cận vệ cho Nguyên Tung. Mà y lại không ngờ, chính sự bố trí nhân sự ngày hôm nay của y, đã làm cho y trở thành Nguyệt lão se tơ hồng cho đôi chim câu nhỏ đáng yêu này.

Tương Vương phủ, thư phòng của Nguyên Triệt.

Tương Vương vẻ mặt nghiêm túc, tay giao ấn soái cho Mạc tướng quân, còn không quên dặn dò hắn: “Mạc Thanh, hiện nay phụ hoàng lại nghi kị bản vương. Người của Tương Vương phủ ta nên tránh Trường An càng xa càng tốt. Ta đã xin lệnh của Hoàng thượng mang binh đi dẹp loạn phía Bắc. Người trước đem theo ấn soái của bản vương, đến Kiều Kỵ Doanh thống lĩnh binh lính đi trước một bước, đóng quân ở ngoài thành năm trăm dặm. Bản vương làm xong chút chuyện sẽ theo đến”.

Mạc Thanh kính cẩn cúi đầu, hai tay nhận lấy ấn soái, trong lòng vẫn có chút chuyện cần nắm bắt. Hắn liền không để mất thời giờ thẳng thắn hỏi Tương Vương: “Vương gia, mật báo của chúng ta đã tra ra người hãm hại ngài lúc trước. Thuộc hạ không hiểu, tuy là tam vương gia đã chết, nhưng tại sao ngài lại không xuống tay với vương phi và thể tử của hắn để trả thù rửa hận cho tiền vương phi và thể tử?”

Nguyên Triệt nghe thấy liền có chút trầm mặc, một lát Mạc Thanh mới nghe hắn chậm rãi nói: “Giết người đền mạng, người cũng đã chết, dù cho có giết hết bọn họ, vậy thì sao? Cuối cùng không phải ta cũng là dạng người cuồng sát không có tính người giống như tam ca của ta sao”.

Mạc Thanh liền cả kinh xuống nói: “Mạc tướng không có ý đó, xin vương gia trách phạt”.

“Thôi người cũng không có tội, chỉ là Mạc Thanh, sau này người gặp được ý trung nhân sẽ hiểu, có nhiều chuyện khi muốn làm cũng nên nghĩ tới hậu quả sau này. Hai bàn tay ta dính máu quá nhiều, có lẽ ông trời cũng muốn ta đền tội rồi”. Tương Vương hít sâu một hơi như có như không nói.

Ngọc Lan ngồi ở chính phòng của Thánh Trúc Viện, xem một màn chơi gà hấp dẫn.

Số là hôm nay nàng vừa thức dậy, đã thấy Nguyên Triệt không còn ở trong viện. Mà ba thiếp thất phu nhân của hắn mỗi ngày không quản nắng mưa đều chạy đến đây xin điểm danh. Nhưng nàng từ sau đại hôn mỗi ngày có biết bao sự việc lớn nhỏ phiền lòng để suy nghĩ cũng chưa từng gặp qua bọn họ. Ba nàng kia cũng không hề nản lòng thoái chí, hàng ngày đều trang điểm xinh đẹp lộng lẫy, hoa nhường nguyệt thẹn lần lần đến đây xin gặp vương phi. Ngọc Lan là người dễ mềm lòng không nỡ để họ ngày ngày đi tới đi lui gian nan, sẽ bị đen da, cho nên hôm nay liền cho bọn họ vào gặp mặt.

Nàng ngồi ở trên ghế chủ vị, tóc chải thành kiểu yêu mến quen thuộc, hôm nay mặc áo váy màu trắng kết hợp xanh nước biển, ngọt ngào tươi mát. Nàng nhìn ba vị thiếp thất đảo mắt lắc eo đi vào, đúng theo tiêu chuẩn “Sài gòn – Chợ lớn” mà nàng từng xem qua trong một đoạn trích đoạn hài. Cho nên nàng vừa thấy liền muốn bật cười. Tướng đi này kể cả người mẫu chuyên nghiệp cũng phải muốn bái sư học đạo đây.

Ba vị phu nhân lần lượt báo danh, Ngọc Lan cũng không nhớ lắm. Nàng chính là nhận dạng người rất dở, nếu gặp qua không được ba lần, nàng liền không nhớ đó là ai. Cho nên qua một hồi nàng chỉ có thể gọi ba người họ theo thứ tự a b c mà thôi.

Trong phút chốc cả chính sảnh đều ồn ào náo nhiệt hẳn lên. Người ta nói chỉ cần hai người đàn bà và một con vịt thì sẽ thành cái chợ. Nàng thì chưa thấy có vịt ở nơi này nhưng mà ba người họ đã có thể lập chợ được rồi. Bọn họ nói chuyện đùa đẩy khéo léo, nhưng mỗi câu nói đều giấu dao, luôn dòn người khác vào đường cùng không thể trở mình. Ngọc Lan mới đầu xem gà chơi rất thích thú nhưng qua một lúc lâu thì cảm thấy nhàm chán, liền bảo bản thân không khỏe, lệnh cho A La tiễn khách.

Tương Vương đúng lúc đi vào thì thấy một màn này.

Tiểu nương tử than mệt, ra lệnh muốn tiễn khách. Một trong ba thiếp thất thấy Tương Vương đến thì mừng rỡ không thôi, bèn mặc kệ lệnh đuổi khách, nàng ta còn lớn gan nói vương phi không khỏe, nàng muốn ở lại hầu hạ vương phi. Hai người còn lại trong mắt tóa ra tia lửa, hận sao đầu óc mình không

được nhanh nhạy như thế.

Ngọc Lan như có như không liếc mắt nhìn Trương Vương, sau đó đứng dậy đi vào bên trong phòng ngủ, miệng nói: “Ta mệt mỏi muốn đi nghỉ một chút, người muốn thì ở lại hầu hạ vương gia đi”.

Thị Thiếp A liền hớn hờ nói vâng, còn tiến đến bên cạnh Trương Vương muốn thay hắn giải khai áo khoát mùa đông trên người.

Nguyên Triệt mặt không biểu tình nhìn nàng ta, mắt ưng sắc bén lướt qua mặt ba người, sau đó không nhanh không chậm nói: “Uổng cho các người ở vương phủ bao năm qua, một chút lễ nghi cơ bản cũng không có. Có khi nào bên người Vương phi lại thiếu người hầu hạ, một chút đầu óc cũng không có thật làm người ta chán ghét”.

Nói xong hắn quay đầu ra lệnh cho Lý quân gia đang đứng ở ngoài cửa: “Người đem đám người này rời khỏi Trường An sau này đừng để cho bốn vương thấy họ nữa”.

Ba vị thiếp thất phu nhân liền thấy trời đất quay cuồng, giống như muốn sụp đổ, liền khóc nháo không ngừng cầu xin Trương Vương tha thứ cho bọn họ. Nhưng với tính tình của hắn, làm sao có thể dễ dàng thay đổi ý định. Lý quân gia lắc đầu, các người thật không may, lại đi trêu chọc vào cái dằm trong tim của điện hạ như vậy.

Trương Vương cũng không thèm nhìn các nàng bị lôi ra ngoài, hắn sau khi phân phó xong mệnh lệnh, đã nhanh chóng bước vào tân phòng. Hắn thấy tiểu nương tử tuy trước đó than mệt nhưng vẫn không có nằm nghỉ, mà ngồi ở bên giường ngẩn người. Cho đến tận lúc hắn vào nàng vẫn không có phản ứng. Nguyên Triệt bước đến cũng ngồi bên giường, vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng, Ngọc Lan mới hơi giật mình nhìn hắn.

Nàng hơi nhủu mày giống như suy nghĩ cái gì, sau đó mới từ tốn nói: “Vương gia, ngài để bọn họ đi như vậy cũng không tốt. Lỡ như sau này, ta nói... lỡ như có một ngày ta không ở đây nữa, ngài cũng vẫn có người bầu bạn không phải tốt hơn sao?”

“Ta không cần bọn họ bầu bạn, dù nàng sau này có đi hay ở, ta cũng sẽ như vậy. Và lại, ta còn có Hiên Nhi bên cạnh cũng sẽ không cô đơn. Nàng đừng lo lắng...”

Hắn nói chưa dứt lời liền bị tiểu nương tử ôm chặt. Không biết qua bao lâu mới nghe nàng thều thào nói: “Chàng thật tốt”.

Sau đó nàng ngẩng đầu dang lên cánh môi mềm mại, nhẹ nhàng cùng hắn thân mật. Nàng giống như chưa có mấy kinh nghiệm, chỉ dựa theo bản năng mà hành động, lại có phần bất chước động tác trước đây của hắn. Hắn theo nàng một hồi liền không nhịn được, đảo khách thành chủ, quấn quýt dây dưa cùng nàng.

Nguyệt Triệt hôm nay có chút sùng sốt với thái độ và hành động của Ngọc Lan. Nàng giống như thay đổi thành một người khác, hành vi rất cuồng dã phóng khoáng. Hắn không thấy được tiểu cô nương hay mắc cỡ yếu điệu vài ngày trước ở đâu nữa. Nhưng mà hắn lại thích thấy được một mặt mới mẻ như vậy của nàng.

Nhìn tiểu nương tử trần trụi quyến rũ ngồi ở trên người mình, hắn liền nhịn không được phối hợp cùng với nàng đưa đẩy, để hai người kết hợp càng chặt chẽ, rúc đến một tiếng hô lớn đầy bất ngờ của nàng. Hắn cười khế, hai bàn tay to cũng không rảnh rồi dạo chơi trên hai ngọn đồi phì nhiêu của nàng, ngón cái và ngón trỏ cũng không quên an ủi vuốt ve tiểu đậu đỏ đáng thương đã sớm cương cứng.

Nàng thấy hắn đã rất động tình liền liếc mắt nhìn hắn nũng nịu nói: “Vương gia, chàng thật hư, không sợ mang tiếng ban ngày tuyên dâm hay sao?”

Hắn mỉm cười khế, lại tỏ ra rất nghiêm túc nói: “Ta không phải bị nàng cưỡng....”

Câu nói của hắn mới nói giữa chừng đã bị Ngọc Lan lấy tay ngăn miệng lại, không cho hắn nói tiếp. Đúng là nàng chủ động nhưng không phải là hắn cũng điên cuồng hưởng ứng hay sao, còn dám mở miệng nói chuyện bại hoại như vậy nữa. Nàng nghĩ nghĩ liền cúi xuống cắn mạnh lên bả vai của hắn, rúc đến một tiếng hít vào thật mạnh, lại làm cho đã tính của hắn không ngừng nổi dậy. Tiếp theo một trận quay cuồng, điên loạn đảo phượng, sau đó nàng liền mất đi ý thức không còn biết gì trời trăng gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

“Chàng phải đi Bắc Cương?”

Ngọc Lan đang dùng đũa bạc gấp thức ăn nghe Nguyên Triệt nói liền dừng động tác, tay cầm đũa cũng lơ lửng trên không trung, kể cả thu hồi cũng quên mất. Trương Vương gấp một ít thức ăn để vào chén của nàng, mới trầm thấp nói:

“Không phải ta, mà là chúng ta cùng đi Bắc Cương. Không phải nàng rất muốn đi du lịch gì đó ở Bắc Yên hay sao?”

“Chàng quyết định rồi?” Ngọc Lan không trả lời Trương Vương mà chỉ hỏi hắn một câu như vậy, mắt nàng cũng không chớp nhìn thẳng vào mắt hắn.

“A Lan, ta không muốn nàng tan biến ở nơi này, chuyện này ta ngàn lần vạn lần làm không được”. Hắn đặt chén trong tay xuống bàn, cố gắng giữ giọng bình tĩnh nói.

“Ở bên kia, ta sống hai mươi năm cũng chưa thấy có gì lưu luyến, khó khăn lắm mới có thể có một cuộc sống hạnh phúc. Cho dù là biến mất thì đã sao, chúng ta cũng đã có một kỉ ức rất tốt đẹp, chỉ cần như vậy ta đã mãn nguyện rồi. Nếu ta trở về, cho dù còn sống, cũng không phải là sống không bằng chết hay sao”.

Nàng thì thầm như là nói cho hắn nghe mà cũng như là tự nói với bản thân mình.

Nguyên Triệt im lặng, tay cầm đũa cũng dừng sức nắm chặt. Hai người liền lâm vào trầm mặc. Không gian chìm vào yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được hơi thở của hai người. Cuối cùng hắn đánh vỡ cục diện trước, hắn nói: “A Lan, có thể lúc đó sẽ có cách giải quyết khác, nàng đừng lo. Lúc đó ta sẽ bảo Tả Bảo Thương tìm cách được không?”

“Chàng đang giữ người rồi sao?” Ngọc Lan nghe hắn nói liền ngạc nhiên hỏi.

“Ừm, trước khi Vũ Văn Nguyệt rời đi, hắn đã giao Tả Bảo Thương cho ta canh giữ rồi” Hắn cũng rất thành thật nói ra.

“Vậy chàng hứa đi, đến lúc đó nếu không có cách nào khác, chàng cũng đừng bắt ta trở về nữa, chúng ta cùng tranh thủ thời gian ở bên nhau được ngày nào hay ngày ấy được không?” Nàng liền giờ tỉnh khí tiểu hài tử mà đó cũng là lời thật từ nội tâm của nàng.

Qua một lúc, hắn mới gạt đầu mỉm cười ôn nhu nói: “Được”.

Ngày hôm sau, Trương Vương vào cung chào từ biệt Hoàng thượng trước khi xuất chinh. Nhưng trời xui đất khiến thế nào, lại vào đúng lúc bắt gặp Thuần công chúa muốn rót rượu độc cho Ngụy Đế. Cho nên, hắn ngăn cản muội muội làm chuyện điên rồ, mà Ngụy đế tuổi già chịu không nổi liên tiếp nhiều cú sốc, liền bệnh càng thêm nặng. Cũng không có hơi sức để mà lo lắng việc triều chính nữa. Ông ta thấy thất hoàng tử cuối cùng vẫn là người hiểu thảo lại là làm người nhân hậu, tri thủ đạt lễ, liền giao hết việc trong triều cho hắn đảm đương.

Vì vậy, việc xuất chinh đi Bắc Cương đành phải tạm thời gián đoạn.

Còn Thuần công chúa dù sao cũng là viên ngọc quý nâng trong tay cũng sợ bề của Ngụy đế, ông ta lại hỏi han rất nhiều chuyện sai lầm đã gây ra lúc trước, liền cũng không muốn dồn nàng ta vào đường chết. Ông ta cũng không biết làm thế nào nên đành ra lệnh cho Trương Vương xử lý chuyện này.

Nguyên Triệt nể tình Ngụy tài nhân, hơn nữa đối với Thuần Nhi cũng có chút tình cảm huynh muội, nên cũng không công bố ra ngoài chuyện nàng ta muốn hạ độc giết vua. Hắn ra chiếu thư nói bởi vì nàng đánh cắp bình phù lúc trước nên tước đi tước vị công chúa, rồi để một đám thân binh tin cậy hộ tống nàng đi đến Bắc Cương để đoàn tụ cùng Nguyên Tung. Hắn dù sao cũng là huynh muội ruột thịt với nàng, nhất định sẽ bảo vệ nàng được chu toàn nhất.

Ngọc Lan sau khi nghe Trương Vương kể lại chuyện này, tuy đã biết trước nhưng vẫn cảm thấy một trận thổn thức. Thuần Nhi này cũng quá si tình rồi, nhưng mà Yên Thuận thì sao? Hắn có một giây một phút nào suy nghĩ cho nàng ta đâu. Làm sao phải khổ như vậy. Nhưng cũng may trong chuyện này Trương Vương suy nghĩ ôn hòa, nếu không hắn sẽ để mất đi một cánh tay đắc lực trợ giúp cho hắn là Ngụy Thư Diệp người đứng đầu Ngụy phiệt hiện nay.

Nàng ngồi suy nghĩ chuyện của Thuần công chúa một hồi, tự dung lại buộc miệng hát một bài hát tiếng Việt gọi là “Anh cứ đi đi”. Nàng cảm thấy lời của bài hát này giống như tâm trạng của Thuần Nhi vậy, nhưng nếu nàng ta có thể bỏ xuống được giống cô gái trong bài hát thì sẽ tốt biết bao.

Nguyên Triệt ở bên cạnh nghe nàng hát, ánh mắt liền không tự chủ say mê ngắm nhìn nàng. Trong lúc nàng hát, rất tự nhiên giống như đang biểu diễn, lúc lên giọng còn nhún mày nhắm mắt, có khi lại vờn tay yếu điệu về phía hắn, hoặc lại vuốt ve bên gò má. Nàng tựa như đang thả hồn vào trong bài nhạc vậy.

“Ta sẽ không bỏ mặc nàng”.

Ngọc Lan hát xong thì nghe hắn nói một câu như vậy liền sững sờ. Nàng không phải đang hát tiếng Việt sao, làm sao hắn nghe hiểu được. Nàng liền không khách khí hỏi hắn hiểu được nàng hát gì sao. Hắn gật gù đầu, hắn lại nói không phải nàng vẫn hát bằng Hán ngữ hay sao.

Cái này, cũng quá kì diệu rồi. Ở trong thế giới Sở Kiều Truyện đúng là cái gì từ không thể cũng biến thành có thể. Biết vậy nàng đã viết ra vài bài nhạc tiếng Việt đem bán biết đâu lại kiếm được không ít bạc.

Thật là một đứa nhỏ tội nghiệp luôn nghĩ đến tiền, nhưng không thể trách nàng, dù sao Ngọc Lan cũng là từ lúc mẹ mất đã biết tự thân vận động, sớm đi làm thêm liền hiểu được tầm quan trọng của đồng tiền. Sau này, tuy nói là ba nàng thường chu cấp tiền ăn ở, nhưng tiền Việt đổi thành ngoại tệ giống như nước sông đổ biển, nàng cũng không phải là người mặt dày liên tục gọi về xin trợ cấp.

Qua một hồi phong ba cuối cùng Trương Vương có thể danh chính ngôn thuận được Hoàng đế tín nhiệm, xem chừng ngai vàng cách hắn cũng không còn xa nữa.

Tương Vương lần trước muốn xin chiếu chỉ xuất quân đến phía Bắc nhưng cũng chỉ là giả mù sa mưa trước mặt phụ hoàng, để hoàng đế biết rõ hắn là trung thần chứ không phải cái gai trong mắt của ông ta. Thật ra ở trong lòng hắn không muốn xuất chinh đánh Bắc Yên, nhưng hiện tại hắn phải nhất định đem Ngọc Lan an toàn đến hồ băng. Đó là Vũ Văn Nguyệt đã nói với hắn trước khi lên đường. Hồ băng này lại nằm ở khu vực gần núi Tú Lệ, thuộc địa phận của Bắc Yên, ngoài dẫn binh đánh đến cũng không có cách khác đem nàng đến nơi bình an. Vũ Văn Nguyệt còn nói nếu bỏ qua cơ hội này, e rằng Ngọc Lan cũng không thể trở về được nữa. Lúc đó chuyện gì sẽ xảy ra ai cũng không dám nghĩ.

Hắn đang trầm tư suy nghĩ thì có một cận vệ thông báo, Đông Phương tiên sinh muốn yết kiến điện hạ. Hắn liền nhếch miệng cười lạnh, hắn đang thiếu một lí do để xuất quân, Đông Phương tiên sinh này không phải luôn muốn hắn đông chinh bắc chiến hay sao. Để xem hôm nay y lại nêu được lí do hợp lí gì để hắn có thể danh chính ngôn thuận mà hành động đây. Nghĩ vậy, hắn liền bảo cận vệ cho mời y vào.

Đông Phương Kị cung kính đi vào thư phòng hành lễ cuối chào Tương Vương. Nguyên Triệt liền mỉm cười đến là hàm hậu, giống như là Lưu Bị trông thấy Khổng Minh liền nhún nhường ba phần vậy. Tên quân sư này, đáng về lúc nào cũng cao thâm khôn lường, nếu lúc đó ở biên cương không phải hắn cần người bồi đánh cờ giết thời gian. Hắn cũng lười để ý đến tên tiểu nhân bỏ chủ từ vào lúc sinh tử như vậy.

Đúng như trong dự đoán, Đông Phương Kị nói một tràng dài những hoài bão của Tương Vương điện hạ, lại nói đủ thứ lí do vì sao phải đem quân đánh Bắc Yên. Trong đó có lí do chính đáng nhất chính là Yên Tuấn đại náo thành Trường An làm cho sinh linh đồ tán, người chết nhiều không kể xiết, thêm nữa Bắc Yên vốn thuộc về Đại Ngụy nếu không đánh một trận, còn gì mặt mũi của Đại Ngụy sau này nữa.

Trận chiến này đối với Tương Vương chính là không cần đánh, chủ yếu chỉ cần đưa Ngọc Lan vào nơi mở được cổng thời gian sau đó liền lui binh. Hắn sẽ dẫn theo năm ngàn thân binh đến đó, những người này đều là cô nhi chiến tranh được hắn giao người chăm sóc từ nhỏ, lại nguyện trung thành với hắn cho nên nếu có chiến tử cũng sẽ không có tổn hại về mặt gia đình.

Hắn lâm vào trầm mặc một hồi, sau khi nghe Đông Phương Kị nói xong, lại lâm về mặt giống như bưng tỉnh đại ngộ, còn rất xúc động khen tiên sinh hai câu. Sau đó hắn nói ngày mai sẽ vào cung xin chiếu chỉ đem quân thảo phạt Bắc Yên.

Nguy để vốn là con cáo già, con của hắn vốn cũng sẽ thừa hưởng một chút tính gian xảo. Chuyện xuất quân lần này thành công thì tốt, nếu thất bại chỉ cần Tương Vương hắn để người thả ra một chút tiếng gió, đổ hết mọi tội lỗi lên người Đông Phương Kị là xong. Dù sao, để một tên quân sư chết thay cũng không tính là gì.

Ở bên cạnh vua như cạnh hồ, Tương Vương mặc dù chưa lên ngôi vị, nhưng cũng là dưới một người trên vạn người. Muốn tính kế hắn cũng phải xem người đến có khả năng như thế nào nữa.

Sau khi Đông Phương Kị rời đi, Nguyên Triệt lại gọi vào một cận vệ bảo hắn áp giải Tả Bảo Thương đến thư phòng để hắn gặp mặt.

Tuy nói là Tả lão nhân đang bị giam cầm nhưng vẫn là có rượu để uống có thịt để ăn, hắn được cả hai phủ nuôi đến béo tốt vô cùng lại không cần trốn chạy các thế lực thù địch nên cuộc sống càng thêm thoải mái. Nên khi hắn vào gặp Tương Vương liền hết sức kính cẩn nịnh nọt, hận không thể ở luôn trong phủ thất vương gia này.

Tương Vương lấy đạo của người trả cho người, liền cùng Tả Bảo Thương giống như huynh đệ mười năm chưa gặp, nói chuyện trên trời dưới đất rất hợp ý. Tả lão nhân là người trong giang hồ biết rất nhiều chuyện kì lạ, còn Tương Vương thì sớm ra đời đối với thiên hạ kì học có chút kiến thức nên rất nhanh có thể lấy được lòng tin của Tả Bảo Thương.

Sau khi vỗ vai xưng huynh gọi đệ hắn liền cùng Tả Bảo Thương nghiêm túc nói đến chuyện chính sự.

Nguyên Triệt sau khi kế hoạch được đại công cáo thành liền nhanh chóng trở về Thánh Trúc Viện để gặp tiểu nương tử.

Vừa bước vào cửa viện, đã ngửi thấy trong gió chiều thoang thoang mùi thịt nướng thơm lừng. Ở đằng xa gần đình hóng mát, hắn có thể thấy được Ngọc Lan cùng con trai nhỏ đang ngồi xỏ mồi dưới đất, tay không ngừng xoay xoay que tre xiên cánh gà, đùi gà trên bếp than nhỏ. Nàng còn đang hướng dẫn Hiên Nhi quét thêm cái gì lên đùi gà của bé nữa. Hiên Nhi rất chăm chú nghiêm túc làm theo chỉ dẫn của nàng. Hắn cảm thấy đôi khi bé còn nghe lời nàng hơn cả bản thân phụ vương là hắn hoặc là lão sư của bé nữa. Hắn cười lắc đầu, từng bước trầm ổn đi lên hướng đình hóng mát.

Nguyên Triệt đi gần đến đình liền nghe tiếng nha hoàn hành lễ, hắn liền phát tay bảo mọi người đứng dậy. Ngọc Lan và Nguyên Hiên nhìn thấy người đến liền hí hóp cười, sau đó tiểu bánh bao rất tri kỉ nói cho hắn biết, bé đang nướng gà cho hắn. Bé còn khoe khoang nói, gà này ăn rất ngon, bé đã ăn hết năm sáu cái. Sau khi ăn no liền nghĩ đến phụ vương nên mới nướng một ít cho hắn. Lời trẻ con ngô nghê làm cho Ngọc Lan vừa ăn cánh gà vừa cười không ngừng miệng. Tiểu bánh bao này cũng quá thật thà rồi.

Nguyên Triệt cũng không tính toán, chỉ là hơi nhìn qua Ngọc Lan sau đó nói với tiểu bánh bao: “Hiên Nhi ngoan còn nhớ đến phụ vương, còn người khác sợ là đã ‘ăn no’ liền vứt phụ vương sang một bên không ngó ngang đến nữa”.

Ngọc Lan đang gặm cánh gà liền oanh oanh liệt liệt bị hóc xương.

Sau một hồi náo loạn đến gà bay chó sủa, cuối cùng nàng cũng nuốt được miếng xương vào bụng. Nàng không ngừng bắn ánh mắt ai oán về phía Nguyên Triệt, hắn nếu một ngày có thể không nói chuyện vô sỉ, nàng liền cảm ơn trời đất rồi. Hắn nhìn từ trong ra ngoài, có chỗ nào giống Tương Vương ở trong phim đầu. Đúng là đóng phim thì chỉ lột tả được vẻ bề ngoài của nhân vật, chứ không thể nào biểu đạt được hết tâm tư tình cảm cùng tính cách bại hoại này của hắn.

Nguyên Triệt ở bên cạnh nhìn thấy ánh mắt của nàng, liền mặc định đó là ánh mắt đưa tình. Hắn liền cười đến hôn thiên địa ám sau đó ôn nhu hỏi nàng muốn ăn nữa hay không. Hắn đến giúp nàng nướng thịt. Ngọc Lan liền bắt chước cách tháo chạy của tiểu bánh bao. Nàng đứng dậy vứt xương gà sang một bên, vừa chạy trốn vừa la to không cần nàng đã rất no rồi. Làm cho tiểu bánh bao đang nướng đùi gà cũng khó hiểu, còn thành thật nói cho phụ vương biết: “Lan mẫu phi ngày thường ăn rất nhiều, hôm nay chỉ ăn có một cái cánh gà thì đã no rồi”.

Nguyên Triệt liền dịu dàng xoa xoa đầu bé, nói mẫu phi không khỏe không thể ăn nhiều đồ nướng. Một lát nữa phụ vương lại đem thứ khác cho nàng, sẽ không để nàng để bụng đói đi ngủ.

Tiểu Nguyên Hiền dê con đáng thương dễ tin vào sói xám liền gục gặc đầu đồng ý.

Mà con dê mẹ không nghĩa khí đã chạy trốn kia cũng không biết tối hôm nay lại bị sói xám thúc thúc làm thịt rất nhiều rất nhiều lần nữa.

=====Hậu trường Vương phi giả đảo!=====

Hoa Lan Nhỏ: Ngày mai có nên post một chương toàn H hay không?

Tương Vương: *về mặt xuân phong đặc ý, liên tục gật đầu*

A Lan: Hai người các người đi chết hết đi !!!

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Ngọc Lan rửa thắm ở trong lòng, nếu biết tối hôm nay một môi thế này, nàng đã ăn thật nhiều thịt gà nướng để dự trữ năng lượng rồi.

Vốn là buổi chiều sau khi nghe Tương Vương nói chuyện không nghiêm chỉnh nàng liền đỏ mặt chạy về phòng. Sau đó ngây ngốc ở trong “bể quan tòa căng”, bởi vì nàng không có mặt mũi nhìn A La và hai tiểu nha hoàn kia của nàng.

Cũng may trong phòng lúc nào cũng có điểm tâm nên nàng ăn qua loa vài miếng, cũng không có mặt dày gọi người đem cơm chiều đến. Nàng đi qua đi lại trong phòng một chút, liền buồn chán nằm lên giường nghịch ipad.

Nguyên Triệt sau khi đưa tiểu bánh bao về viện của bé liền nhanh chân trở lại Thính Trúc Viện. Hắn còn có chuyện quan trọng phải nói với nàng. Vừa đến chính phòng, hắn đã nghe thấy A La ở bên ngoài khuyên Ngọc Lan mở cửa, lại ti mi kể tên rất nhiều món ăn mà thực phòng chuẩn bị, còn hỏi nàng có muốn dùng cơm chiều hay không.

Nguyên Triệt nghe vậy không nói hai lời liền bảo A La đi chuẩn bị chút cháo bào ngư sò điệp đem đến cho vương phi. Tiểu nương tử này của hắn đặc biệt thích ăn đồ biển. Cho nên, tuy Trường An cách rất xa bờ biển nhưng hắn vẫn cho người cẩn thận vận chuyển hải sản tươi mới về kinh thành cho nàng đầu của hắn.

Hắn đưa tay muốn đẩy cửa, nhưng vừa chạm vào liền biết nàng đã khóa chốt bên trong. Hắn nghĩ đến nàng mặt đỏ tai hồng bỏ chạy lúc trước thì biết nàng da mặt mỏng sợ là đang ngại ngùng với đám thị nữ rồi. Nghĩ nghĩ hắn lại mong muốn gặp lại đáng vẻ phóng khoáng kia của nàng, giống như là người chỉ cần biết chính mình không cần kiêng kị ngại ngùng gì nữa.

“A Lan là ta, mau mở cửa” Nàng muốn chơi đùa hắn liền bồi nàng vậy.

Ngọc Lan nằm trên giường nhưng từ lúc nghe hắn nói chuyện với A La bên ngoài, đã nhanh chân chạy đến cửa chính, nghe ngóng tình hình. Sau đó rất đặc ý trả lời:

“Không mở, hôm nay chàng đến thư phòng ngủ đi”.

Ở bên ngoài các nha hoàn nghe thấy vương phi nói thể liền liên tục hút khí. Vương phi ơi, ngài chơi đùa kiểu gì cũng nên để mạng lại cho chúng ta nha.

“A Lan không mở cửa ta đi thật đấy” Tương Vương cũng rất phối hợp với nàng.

“Vương gia đi thông thả, không tiễn, byeee” Trong lòng nàng liền rất vui vẻ tiếng nói cũng có chút lành lốt hơn thường ngày.

Sau đó nàng nghe thấy tiếng bước chân hắn thật sự đi rồi. Không hiểu sao nàng lại cảm thấy có chút mất mát trống rỗng. Hắn không phải sẽ như nam chính ở trong phim truyền hình nhiều tập, đứng ở đó năn nỉ hoặc ca hát đánh đàn thổi sáo gì đó cho đến khi nhân vật nữ chính là nàng vui vẻ, rồi mới mở cửa cho hắn vào phòng hay sao.

“Cái tên vô lại chết tiệt uống công ta thích người” Nàng liền không khách khí tức giận la lớn.

Bỗng nhiên ở sau lưng có một vòng tay ôm đến làm nàng hoảng hốt đến tim cũng muốn ngừng đập. Nàng muốn hô lớn nhưng khi nghe tiếng cười trầm thấp trên đỉnh đầu, nàng liền ngậm miệng. Nhưng thân người cũng vẫn cứ quây muốn thoát khỏi gong sắt bao bọc nàng từ phía sau kia. Trong lúc nàng đang vùng vẫy, ở phía trên lại nghe tiếng nói tà tà truyền đến: “Nhục mạ hoàng thân quốc thích, có biết tội gì hay không hả?”

Ngọc Lan nghe xong liền đình chỉ động tác, sau đó rất ngoan ngoãn đứng im, còn rất vô tội ngoái đầu nhìn Nguyên Triệt. Hắn thấy nàng như thể liền rất vô lại cười một tiếng, sau đó nhanh như chớp nâng nàng lên đi về hướng phòng ngủ, vừa đi hắn vừa nói: “Khi dễ hoàng tộc, phải dùng cả đời báo đáp. Còn có, phải tìm cách làm bốn vương vui vẻ mới có thể tha tội cho nàng, biết không?”

“Cái tên bại hoại này.....”.

“Lại nhục mạ bốn vương, vậy thì cả kiếp sau nàng cũng phải dùng thân báo đáp ta rồi”.

Nói xong Nguyên Triệt liền đặt nàng lên giường lớn, móng sói cũng nhanh chóng vươn tới hai ba nhát liền thoát hết y phục trên người nàng. Ngọc Lan kéo chăn che đi cảnh xuân, ánh mắt ai oán liếc nhìn hắn, vẫn không chịu thua thiệt nói: “Vương gia thúc thúc à, chàng lớn tuổi rồi cũng nên biết tiết chế một chút, chàng cũng không phải Trụ Vương đừng có hoang dâm vô độ như vậy nha”.

“Trụ Vương là ai? Nghe tên đã biết là người xúi quẩy, đã là vương còn đặt cái gì trụ với không trụ. Đúng là không thể ‘ngóc đầu’ lên được”.

Ngọc Lan nghe hắn nói xong nàng liền cắn nín rồi. Hôm nay nàng mới biết tướng công của nàng cũng quá độc miệng đi. Trụ Vương nghe hắn nói không biết có tức ói máu mà chết lần nữa hay không đây.

Trong lúc nàng còn băng quơ suy nghĩ, hắn đã không chần chờ cuối xuống hôn nàng. Sau đó dù cho nàng có kháng nghị, hắn vẫn là một đường không ngừng hôn xuống dưới, làm cho nàng đỏ mặt tim đập không ngừng trong lồng ngực. Khi hắn há miệng mút vào một bên tiểu đầu đỏ của nàng, trong máu huyết giống như có dòng điện lan tỏa xẹt qua làm nàng vừa vui sướng lại vừa muốn khóc. Nàng không nhịn được liền nhẹ nhàng rên rỉ mấy tiếng cũng không dám la quá lớn. Ở bên ngoài vẫn còn là chạng vạng, nàng cũng không có mặt dày đến mức làm cho cả viện biết hai người họ đang làm chuyện cá nước thân mật như vậy.

Nguyên Triệt sau khi kết thúc một bên liền không quên an ủi ngọn đồi còn lại, mà bàn tay hắn cũng không quên xoa nắn bên kia. Hiện tại thời gian không còn nhiều, hắn rất muốn tranh thủ để lại ấn tượng sâu đậm cho nàng, để khi nàng đi rồi vẫn sẽ nhớ đến nàng đã từng có một người tướng công là hắn.

Hắn hôm nay liền muốn làm chuyện mà trước kia hắn có nghĩ cũng không thêm nghĩ đến. Nàng ngọt ngào như vậy, toàn thân trên dưới hắn đều muốn nếm thử. Cho nên sau khi thấy nàng chìm vào trong khoái cảm, hắn liền một đường hôn đi xuống dưới, kéo ra hai chân da thịt mịn màng hồng hào như trân châu của nàng. Sau đó không đợi nàng phản ứng liền cuối đầu hôn xuống vùng đào nguyên cấm địa của tiểu nương tử.

Nàng bị bất ngờ nên phản ứng dữ dội đến ngoài dự liệu của hắn. Toàn thân nàng co giật một cái thật mạnh, ban đầu phản kháng rất mạnh mẽ, chân cũng liên tục dùng sức khi thì muốn khép chặt, khi thì đạp lên đầu vai hắn muốn đẩy hắn ra. Nhưng sức lực của nàng làm sao đủ để chống đối lại sói xám đại tướng quân, cho nên sau một hồi vùng vẫy bất thành, đóa hoa lại bị người càn quét liên hồi, kết quả làm nàng nằm xụi lơ, giống như không còn hơi sức. Chỉ có âm thanh rên rỉ êm tai của nàng vẫn là không ngừng nghi truyền vào tai hắn, làm cho hắn một hồi trào dâng nhiệt huyết. Nhưng hắn vẫn là cố gắng khống chế dục vọng để trước hết làm thỏa mãn nàng.

Đầu lưỡi của hắn không ngừng treu chọc bên trong nhụy hoa, ngón cái cũng đồng dạng vuốt ve hạt châu nhỏ hại nàng không ngừng uốn cong thân thể, lại không thể khống chế lấy hai tay ghì đầu của hắn, muốn được nhiều hơn nữa. Đến khi hắn mút mạnh một lần nữa, thì toàn bộ xuân thủy giống như hoàng hà vỡ đê mạnh mẽ phun trào, dìm giường bên dưới cũng ướt đẫm một mảnh. Còn tiểu nương tử đã lên cao trào không ngừng run rẩy nằm co lại ở trên giường lớn, bởi vì đạt được cực khoái mà chảy cả nước mắt. Hắn thấy nàng như thể liền không giữ nổi nữa bắt đầu công thành chiếm đất, mặc kệ nàng vẫn yếu ớt phản kháng, hắn lướt động ra vào mạnh mẽ làm nàng phải liên tục la lớn xin tha thứ. Ở trên chiến trường kịch liệt, nàng vẫn không ngừng mắng hắn là đồ vô lại háo sắc, chỉ là mỗi khi bị nặng ai đó còn nhiệt tình đưa đẩy hơn trước gấp bội.

Một đêm này sói xám thúc thúc chính là vui vẻ ăn thịt dê đến làm nàng không kịp thở, sau đó dù có cầu xin thế nào cũng là vô dụng. Con sói xám này uy dâm không nhỏ còn có thể biết được muôn hình vạn trạng phương thức viên phòng khác nhau. Làm nàng hận đến hồ hoán biết vậy ta đã ăn thật nhiều cơm chiều như vậy mới có sức chơi trò yêu tinh đánh nhau với người a.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Sáng ngày hôm sau Ngọc Lan tỉnh dậy thấy Nguyên Triệt vẫn còn ở bên cạnh nàng. Không biết hắn đã thức từ lúc nào, chỉ thấy lúc nàng mở mắt nhìn thấy gương mặt nam nhân trước mặt, thì hắn cũng đang chăm chú ôn nhu nhìn nàng.

Nàng hơi chớp chớp hai mắt, che miệng ngáp một cái, nàng vẫn còn buồn ngủ lắm đây. Cả đêm đều không được ngủ ngon, còn cái tên hi hục cày bừa nhiều như vậy mà thấy hắn một chút cũng không mệt mỏi. Nàng hơi cúi đầu dựa vào trong lồng ngực, dụi đầu lên lồng ngực của nam nhân làm nũng.

Tương Vương cũng thật hưởng thụ để tiểu nương tử cọ cọ một lát, mới chậm rãi nói với nàng: “A Lan, ta đã hỏi Tả Bảo Thương, hẳn nói có cách để cho nàng ở lại nơi này mà không bị tan biến. Nàng có muốn thử hay không?”

“Thật sao? Là cách gì?”

Ngọc Lan nhanh chóng ngẩng đầu hỏi hắn, bởi vì kinh ngạc mà quên luôn cả cơn buồn ngủ đang dày vò nàng.

“Hắn nói nàng vẫn phải về thời không của nàng trước, sau đó vứt hết đồ vật thuộc thế giới đó lại nơi nàng ở. Lợi dụng lúc công thời gian chưa đóng lại, nàng lại trở về đây”. Tương Vương nói rất chậm giống như sợ nàng nghe không hiểu được.

Nàng bán tín bán nghi, miệng cũng thẳng thắn nói: “Nếu là vậy, chẳng đề ta gặp Tả Bảo Thương hỏi kĩ lại hắn, để không xảy ra sai sót gì được không?”

Tương Vương hơi sùng sốt sau đó gật đầu nói: “Được”

Ở tại hoàng cung Đại Ngụy, hai vợ chồng mới cưới lại lần nữa vào cung gặp qua Hoàng đế. Ông ta bởi vì bệnh tình càng lúc càng nặng, nên vừa qua mấy ngày liền giống như già hơn trước rất nhiều, nói chuyện cũng không có mấy hơi sức. Ngọc Lan nhìn ông ta liền thở dài, đã là con người thì phải trải qua sinh lão bệnh tử. Cho dù là Hoàng đế quyền khuyên thiên hạ thì như thế nào? Cuối cùng vẫn phải bước đến giai đoạn này mà thôi.

Hôm nay Tương Vương ngoài dẫn nương tử vào cung, còn đem theo tiểu bánh bao của hắn. Hắn muốn xin chiếu chỉ của phụ hoàng, lập Hiên Nhi làm thế tử, nối tiếp vương vị của hắn. Nhưng lời vừa nói ra liền bị Hoàng đế cự tuyệt.

Ông ta hơi thở gấp rút, thều thào nói: “Triệt Nhi, phụ hoàng dự định ngày mai ra chiếu thư, phong con làm thái tử, giúp phụ hoàng giám quốc. Chuyện Hiên Nhi để lại sau đi, dù sao sau này chức vị Tương Vương cũng không cần làm nữa. Còn chuyện con muốn đánh hay không đánh Bắc Yên, thì tùy con lựa chọn, phụ hoàng không có ý kiến nữa”.

Tương Vương và Ngọc Lan nghe thấy ông ta nói, trên mặt tràn đầy sùng sốt. Nàng mở to hai mắt, trong lòng suy nghĩ không ngờ Ngụy đế cuối cùng cũng đã suy nghĩ thông suốt như vậy. Đây có lẽ là quyết định đúng đắn nhất trong cuộc đời của ông ấy.

Nguyên Triệt sau cơn bất ngờ qua đi, liền quỳ gối ôm quyền nói: “Nhi thần vô năng không dám nhận trọng trách lớn như vậy”.

Ngọc Lan thấy Tương Vương hành lễ cũng kéo theo tiểu bánh bao cùng nhau quỳ xuống.

Ngụy đế ho khan mấy tiếng, hơi nâng tay ý bảo Tương Vương đứng dậy. Ông ta nói một tràng dài cũng tốn rất nhiều sức lực, bảo Tương Vương không cần khiêm tốn. Còn nói là ai cũng biết công lao của hắn trong việc bảo vệ lãnh thổ Đại Ngụy, lại là người mưu dũng song toàn, là người xứng đáng với hoàng vị nhất. Sau đó liền phẩy tay nói ý ông ta đã quyết không được nói gì nữa, rồi bảo mọi người lui ra để ông ấy nghỉ ngơi một lát.

Nguyên Triệt thấy không lay chuyển được phụ hoàng, bèn hành lễ tạ ơn lần nữa rồi cùng gia quyến lui ra ngoài.

Trên hành lang đi ra ngoài cửa điện, Ngọc Lan một tay nắm tay tiểu bánh bao bước đi, thấy hắn trầm mặc không nói gì, liền kéo lấy bàn tay to của hắn lại nắm chặt. Tay hắn rất lạnh, không có cảm giác ấm áp như xưa nữa. Hắn xoay đầu nhìn thấy ánh mắt lo âu của nàng, sau đó mỉm cười nói: “Ta không có gì, A Lan đừng lo lắng”.

“Ta tin tưởng chàng sẽ làm được rất tốt. Con dân Đại Ngụy sau này phải trông chờ vào chàng rồi, tướng công” Nàng cũng mỉm cười nghiêng đầu nhìn hắn nói.

Một tiếng tướng công của nàng làm cho tâm của hắn tan chảy cả rồi. Nguyên Triệt hận không thể ôm nàng vào lòng mà thân ái một chút, nhưng hắn vẫn là có chút ngại Hiên Nhi còn ở nơi này. Hắn liền xoay người một tay bế Nguyên Hiên, tay còn lại ôm vai nàng, cả nhà ba người thân thiết cùng nhau đi ra khỏi đại điện, chậm rãi di chuyển đến Mai Viện của Ngụy tài nhân.

Bởi vì thế cuộc đã định rõ, Tương Vương nhất định có được ngai vàng, cho nên đại giám đầu dám trái lời của hắn. Ngày ngày đều sai người chăm sóc cho Ngụy tài nhân rất tốt. Ngọc Lan nhìn thấy sắc mặt của bà hồng hào, cũng không tỏ vẻ đau thương gì nữa, liền an tâm. Ngụy tài nhân này dù sao cũng là một tài nữ, suy nghĩ của nàng ắt hẳn phóng khoáng hơn những nữ tử bình thường rất nhiều.

Sau khi cả nhà ba người chào hỏi qua Ngụy tài nhân thì cùng nhau ngồi xuống bàn trà nói chuyện phiếm. Số là Nguyên Triệt và nàng sắp khởi hành đi Bắc Cương, hai người nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng quyết định để tiểu bánh bao Nguyên Hiên vào cung ở cùng Ngụy tài nhân một thời gian. Bọn họ không thể dẫn theo tiểu bánh bao đi đến chiến trường được. Dao gươm không có mắt, tiểu hài tử ở gần đó thật rất nguy hiểm. Tương Vương cũng không thể cùng lúc bảo vệ cả hai người như thế. Dù sao Ngụy tài nhân đã từng nuôi nấng bảo vệ hắn tới lúc trưởng thành có thể nói tâm địa rất tốt. Hiện nay nàng không có con cái ở bên cạnh, có Hiên Nhi bầu bạn cũng sẽ không cảm thấy cô đơn lúc tuổi già.

Người tính không bằng trời tính, vậy mà hôm nay hắn lại nghe từ miệng phụ hoàng nói muốn lập hắn làm Thái tử. Như vậy, Nguyên Hiên lại càng danh chính ngôn thuận ở lại trong cung, chỉ là từ Đông cung dời qua Mai viện mà thôi.

Tương Vương thành tâm gọi gắm con trai duy nhất cho Ngụy tài nhân, bà ban đầu cũng không dám đồng ý. Hiện giờ bà chỉ ở chức tài nhân thấp kém, vốn cũng không thể bảo vệ chu toàn bản thân chứ đừng nói có thêm một đứa bé cốt nhục hoàng tộc. Nhưng Nguyên Triệt kiên quyết nhờ vả, hắn lại nói đã sắp xếp mọi chuyện, không có ai có thể tổn hại được hai người. Hắn còn nói lần này đi Bắc Cương sẽ xem xét đem thập tam đệ và Thuần Nhi trở lại Trường An. Ngụy tài nhân nghe vậy trong lòng một trận vui mừng, càng không thể nào từ chối nữa, chỉ có thể đứng ra đảm bảo chăm sóc Nguyên Hiên

thật tốt đợi mọi người trở về.

Tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, chính là mong con cái sống tốt và an toàn là đủ lắm rồi.

Tiểu bánh bao tuy chỉ là đứa bé ba tuổi, nhưng lại sống trong hoàng tộc nên sớm trưởng thành. Đối với chuyện phụ vương thường xuyên ra ngoài đánh trận, bé cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ở nhà chờ đợi. Nay Lan tỷ tỷ cũng muốn đi theo phụ vương, bé cũng không khỏi cảm thấy cô đơn, nhưng cũng không dám làm nũng hay khóc nháo gì. Ngọc Lan đối với chuyện này cũng là có chút hiểu biết, đứa bé này đối với nàng có thương yêu cùng ý lại. Sức mạnh tinh thần đối với một đứa bé là rất quan trọng nhưng mà nàng không thể làm gì khác hơn là để bé ở lại Trường An, còn nàng thì cần liệu một chuyến mới có thể ở lại nơi này mãi mãi.

Ngọc Lan liền dụ dỗ bé, nói rằng nàng đã chỉ A La cách làm bánh mứt điểm tâm sau này A La sẽ thay nàng ở bên cạnh chăm lo cho bé cho đến lúc nàng trở về. Ngoài việc để A La ở lại chăm sóc cho Nguyên Hiến, nàng thật không thể tin tưởng một người nào khác nữa. Trước khi rời khỏi hoàng cung, nàng và A La, tiểu bánh bao cùng ôm nhau rất chặt. Lần đi này là lần hay là lần cũng không ai biết trước, chỉ cầu mong ông trời không phụ tấm lòng người lương thiện mà thôi.

Ngày mười hai tháng mười một, Tương Vương và vương phi ở trước kim loan điện, ba quý chín lạy Hoàng đế, nhận lấy chiếu chỉ sắc phong và kim ấn của Thái tử và thái tử phi, cả gia quyến di chuyển từ Tương Vương phủ sang trụ tại Đông cung ở phía đông hoàng thành.

Ngày mười lăm tháng mười một, sau khi bàn giao mọi chuyện cho Ngụy Thư Diệp và các quan đại thần đáng tin cậy, Thái tử Nguyên Triệt thống lĩnh Kiều Kị Doanh khởi hành đến Bắc Cương bình loạn.

Ngọc Lan ngồi trên xe ngựa, mặc váy áo đơn giản màu ánh trắng nhàn nhạt, kiểu tóc vẫn là kiểu nàng yêu mến, trên đuôi tóc chỉ dùng hình loa kèn bằng vải cố định, cũng không gắn ngọc trai như thường lệ. Bởi vì tông quân nên di chuyển rất gấp rút, xe ngựa cũng là loại nhẹ và gọn gàng để có thể đi nhanh được chút nào hay chút ấy. Cho nên nàng ngồi trong xe ngựa xóc nảy vô cùng, những lúc lên đường thế này nàng thật hoài niệm đến xe buýt ở hiện đại. Tuy buổi sáng phải chen chúc trên xe nhưng cũng không đến nỗi khó chịu như vậy.

Xe chạy đến chạng vạng cuối cũng cũng ngừng lại. Ngọc Lan liền không chịu được nữa tự thân chui ra khỏi xe ngựa cũng không cần Cát Tường Như Ý giúp đỡ. Hai nàng ấy đang ngồi xe ngựa khác ở phía sau. Ngọc Lan vừa tiếp đất đã trông thấy các nàng mặt mày tái xanh đang chui ra khỏi thùng xe. Như Ý còn rất không có tiền đồ, chạy nhanh qua một bên đường nôn thốc nôn tháo một lúc.

Ngọc Lan hơi thở dài, nếu không vì Tương Vương, à không, hiện nay nên gọi là Thái tử điện hạ mới đúng. Nếu hắn không nhất quyết để Như Ý Cát Tường theo hầu hạ nàng, thì hai nàng ấy cũng không phải cực khổ đến vậy. Nàng trước kia cũng là tự thân vận động cũng qua ngày rất tốt, chỉ là không biết từ khi nào đã phải nhờ đến sự hầu hạ của người khác mới có thể sống qua ngày đây.

Ở cổ đại vốn cuộc sống rất thoải mái, chỉ là nếu ở trong phủ của gia đình quý tộc nữ chủ nhân sẽ không khỏi có chút lười biếng, mười ngón tay cũng không cần động nữa.

Cát Tường đi đến bên nàng nhỏ nhẹ hỏi: “Thái tử phi, ngài qua đây ngồi một lát, sau khi dựng trại xong nô tì hầu hạ ngài tắm rửa thay y phục”.

Ngọc Lan nghe nàng ta kêu nàng là thái tử phi, liền nổi da gà. Cái chức danh này quả thật danh không xứng với thực. Nhìn từ trên xuống dưới nàng trang điểm ăn mặc còn không bằng nhị đẳng nha hoàn của nàng nữa là. Nhưng mà nếu không kêu như vậy trước mặt tướng công của nàng, hắn sẽ không vui. Mà hắn không vui thì người chịu khổ chắc chắn là nàng rồi đây.

“Không cần đâu cả ngày ngồi lại ngồi, ta hiện giờ muốn vận động một lát. Cát Tường ngươi qua giúp đỡ Như Ý đi, nàng ta trông thật thê thảm quá rồi”.

Cát Tường liền không dám chậm trễ nói: “Vâng” sau đó chạy chậm đến hướng Như Ý đang cho chó ăn chè ở bên đường.

Ngọc Lan đứng bên cạnh xe ngựa, phóng tầm mắt nhìn về phía sau. Binh lính của Kiều Kị Doanh đông đảo như kiến. Tuy vậy họ hành quân rất ngăn nắp, một hàng có khoảng sáu người, hàng sau tiếp nối hàng trước, trùng trùng điệp điệp. Nàng có cảm giác bản thân đang đứng trên một chỗ đất cao, cho nên nàng mới có thể thấy được quân lính mặc chiến giáp sáng bóng, xếp hàng di chuyển phía sau tầng tầng lớp lớp uốn lượn theo đường mòn trải dài đến mấy dặm đường như vậy.

Ngọc Lan nhìn thấy cảnh tượng hùng tráng thế này miệng liền há hốc, qua một hồi cũng quên khép lại. Đúng là tận mắt chứng kiến cảnh hành quân đánh trận với quy mô lớn thế này, cảm giác chấn động rất khó có thể diễn tả bằng lời. Một đời người có thể nhìn thấy một lần quả thật không còn gì hối tiếc.

“Sao hả, Kiều Kị Doanh của ta không tệ chứ?” Bên tai nàng có tiếng cười khê sau đó liền nghe giọng nói trầm ấm xen lẫn kiêu ngạo ở trong gió truyền đến.

“Đúng là không tệ, tướng công à, chàng thật là suất”.

Nói xong nàng liền nũng nịu chạy về phía trước ôm lấy cánh tay hắn, dụi dụi một hồi.

Tinh hư vinh của Nguyên Triệt lại được thỏa mãn, sau một lúc để tiểu nương tử ngắm đủ. Hắn mới lạnh nhạt quay qua bảo Mạc Thanh hạ trại tại nơi này, sáng mai mới tiếp tục hành quân.

Sau khi mệnh lệnh phát ra, từng tốp từng tốp quân lính theo khẩu hiệu của đội trưởng chia ra hành động. Người thì dựng lều, người thì chăm sóc ngựa chiến, có người lại dựng lò bắt đầu nấu cơm chiều. Cả một đại doanh hơn hai mươi vạn người lại làm việc rất có trật tự kỉ cương, làm Ngọc Lan xem một hồi liền muốn lủi lủi.

Cho đến khi Nguyên Triệt kéo nàng rời đi thì nàng mới như từ trong mộng trở về với thực tại.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Ngọc Lan ngồi trên giường tạm, miệng nhóp nhép nhai bánh trắng, thì thấy cửa lều vén mở sau đó có một bóng dáng tóc bạc nghênh ngang đi vào. Nàng vừa nhìn liền biết đây là Tà lão nhân nàng luôn tâm tâm niệm niệm muốn gặp. Lần trước khi Nguyên Triệt đồng ý cho nàng gặp Tà Bảo Thương nàng liền hồi hộp chờ đợi, ngày qua ngày cuối cùng cũng chờ đến lúc gặp được lão.

Tà lão nhân cũng giống y như trong phim người nhỏ thó điệu bộ luôn hoạt bát, nhưng nhìn qua cũng có chút cảm giác thần bí. Nhưng mà lời lão nói ra cũng không biết có thể có bao nhiêu phần trăm đáng tin cậy.

Hắn vừa vào nhìn thấy Ngọc Lan liền cười ha ha nói: “Chu choa, để ta xem xem cái tiểu nha đầu thần thánh phương nào mà có thể để Vũ Văn Nguyệt và Trương Vương, à là thái tử lo lắng như vậy”.

Nàng cũng liền cười híp mắt nói: “Tà lão nhân coi trọng ta quá rồi, ta là người phương nào cũng đâu bằng Sở Kiều trong lòng của lão”.

Tà Bảo Thương nghe qua liền sùng sốt sau đó cười càng lớn, người biết tương lai, đúng thật thú vị. Lão không khách sáo ngồi xuống bàn, lấy túi da đeo bên hông uống một ngụm rượu, sau đó rất tự nhiên nói: “Tiểu nha đầu muốn hỏi gì cứ hỏi”.

Ngọc Lan liền thẳng thắn hỏi: “Tà lão nhân, có thật là khi ta làm theo lời lão thì có thể trở lại nơi này, không bị mắc kẹt ở bên kia hay không?”

“Tất nhiên rồi, người ta coi là người nào, lời ta nói dĩ nhiên là thật”

“Làm sao lão biết chắc như vậy, bộ nơi này đã có người xuyên không hay sao?”

“Nếu người không nghe theo ta, người còn sự lựa chọn khác sao?”

Lão còn rất chuyên nghiệp nói lại một lần cách để nàng trở về, giống y như lời của Nguyên Triệt, một chữ cũng không sai. Sau đó còn nói chủ nhân của lão đã từng thấy qua chuyện tương tự, mà người đó chính là Lạc Hà, người thống lĩnh gián điệp giang hồ, mẹ ruột của Sở Kiều. Bà ấy có gián điệp trải khắp lục địa, nếu nói từng gặp qua người xuyên không, cũng không phải là không có lý.

Tà Bảo Thương nói một hồi cũng thấy thấm mệt. Cái tiểu nha đầu cũng thật khó đối phó. Cô nương ngày nay đều là như vậy hay sao. Cứ một đũa lại một đũa làm lão đau cả đầu. Nếu không phải lão đồng ý với thái tử Đại Ngụy, hẳn lại hứa bảo vệ cho lão bình an gặp lại Sở Kiều, lão cũng không muốn dây dưa cùng nha đầu rắc rối đa nghi này.

Ngọc Lan yên lặng một hồi, mới gật đầu với lão, sau lại tiếp tục dùng răng cắn bánh trắng, rồi nhai nhai. Tà Bảo Thương thấy nàng ăn cái gì kì lạ, liền không tự chủ nuốt nước bọt, còn cười hi hi hỏi nàng đây là cái gì hẳn chưa từng thấy bao giờ. Nàng thấy lão như vậy trông thật buồn cười, nói đi nói lại lão cùng nàng đều có sở thích ăn uống giống nhau. Nàng liền rất phóng khoáng tặng lão một ít bánh trắng đã tẩm qua muối tôm nàng mang theo, để lão trên đường đi có cái để nhắm rượu. Tà lão nhân thấy nàng rộng lượng, lại cho lão đồ ngon liền rất vui vẻ xem nàng là đồng bọn.

Một tháng đi đường này, bởi vì có Tà Bảo Thương ở một bên làm trò, nên trên đường cũng không quá buồn chán. Nhưng đó là chuyện sau này, hiện nay cũng chỉ là mới bắt đầu hành quân mà thôi.

Hiên tại, cả đại doanh chỉ mới lên đường ngày thứ hai mà thôi, còn chưa đi được bao xa. Bởi vì có đến hai mươi vạn người cho nên di chuyển có chút chậm. Ví như nói đoàn quân đầu tiên do Thái tử làm chủ đã đi đến nơi đóng quân để nghỉ ngơi. Mà đoàn quân cuối cùng vẫn là còn ở mãi phía sau, chắc phải chờ khoảng nửa canh giờ nữa mọi người mới có thể tập hợp đầy đủ. Trong lúc chờ đợi, bọn người đến trước đã bắt đầu dựng trại rồi.

Trời chiều lại là mùa đông, nên không khí cũng mang theo hơi lạnh. Ngọc Lan bước xuống xe ngựa hơi rung mình vài cái, đã thấy Nguyên Triệt một thân chiến giáp oai phong lẫm liệt đi đến. Hắn thấy nàng ăn mặc phong phanh, vội kiểm hơi nhủ lại, nhưng lại rất dịu dàng hỏi: “Lạnh không? Chúng ta đang tiến về phía Bắc trời sẽ càng lúc càng lạnh, nàng nên mặc ấm áp một chút”.

Ngọc Lan liền ôm cánh tay hắn nhỏ nhỏ nói: “Không phải có chàng làm lò sưởi đi động bên cạnh hay sao, ta không phải sợ lạnh nữa”.

“Sau này nếu không có ta nàng phải biết chăm sóc bản thân thật tốt biết không?”

“Sao lại không có, chàng muốn thay lòng đổi dạ rồi hả?”

Nguyên Triệt trầm mặc, sau một lúc nàng mới nghe hắn nói: “Ta là tướng quân phải thường xuyên ra chiến trường, không thể lúc nào cũng dẫn theo nàng được”.

Ngọc Lan nghe hắn nói trong lòng liền lo lắng, nhưng mà nàng cũng không tỏ ra ngoài, chỉ hàm hồ nói: “Đến lúc đó lại tính”.

Gió lạnh lại thổi qua một trận, làm nàng thật sự rùng mình liền nép sát vào trong người của hắn. Nguyên Triệt cười khẽ một tiếng sau đó mở rộng áo choàng ôm nàng vào lòng, để cho nàng cũng được áo choàng của hắn bao bọc lấy. Hai người cũng không nói gì nữa, chỉ dõi theo binh lính phía xa đang từ từ hành quân tiến đến nơi đóng quân đêm nay.

Sau khi dùng qua loa cơm chiều, Thái tử Đại Ngụy liền rất có nhã hứng bồi tiểu nương tử của hắn đi dạo tiêu thực. Ở nơi này tuy là nơi hoang dã, nhưng phong cảnh cũng có cái hữu tình riêng của nó. Nơi đóng quân là vùng đồng bằng bằng phẳng, ở xung quanh lại có núi non xanh thẳm bao bọc, tuy nói là mùa đông nhưng nơi đây không có tuyết rơi nên cây lá vẫn rất xanh tươi. Ngọc Lan đi dạo một lúc đã có thể nhặt được rất nhiều trái thông rồi.

Nàng nhìn thấy dãy rừng thông trên núi, liền không tự chủ xoay qua nói với Nguyên Triệt: “Tướng công à, nếu lúc chúng ta trở về còn trong tháng chạp, chàng có thể cho người đem lấy một cây thông về nhà hay không?”

“Nàng muốn nói là cây tùng sao? Nàng muốn đem về làm gì?” Hắn không rõ lắm nên hỏi lại.

Nàng hơi gật đầu, sau đó còn giải thích: “Ở nơi ta ở, có một ngày lễ gọi là giáng sinh, là ngày hai mươi lăm tháng mười hai. Khi đó ở mỗi ngôi nhà sẽ đặt một cây thông gọi là cây noel trong phòng khách, bên trên sẽ treo đèn hoặc trái châu nhỏ và nhiều đồ trang trí khác nữa. Phía dưới gốc cây còn đặt rất nhiều gói quà cho những thành viên trong gia đình, nhất là đứa nhỏ sẽ có được rất nhiều quà tặng. Ta nghĩ, Tiểu Hiên nếu thấy được nhất định sẽ rất thích.

Sau này chúng ta lại cho bé thêm muội muội hoặc là đệ đệ, như vậy lại càng có thêm nhiều món quà dưới gốc cây nữa rồi, chàng thấy có được không?”

Nàng nói xong hai má liền đỏ.

Hắn nhìn nàng hoạch định tương lai cũng mỉm cười, xoa xoa đầu nàng, sau đó nói sau này mỗi năm chúng ta đều sẽ làm như vậy. Ngọc Lan nghe hắn nói liền cười đến mặt mày loạn loan, cả người giống như càng có thêm sinh khí.

Hai người tay trong tay đi một lúc mới tìm một tảng đá lớn ngồi xuống. Lúc này trời đã về đêm, trăng mười sáu tròn vàng vạc toả ra ánh sáng trắng ngà dịu dàng soi rọi trên khắp thảo nguyên. Tinh tú dày đặc ở trên nền trời xanh sẫm cũng tích cực hỗ trợ nhấp nháy ánh sáng nhỏ bé của bản thân. Cả vùng đồi núi thung lũng rộng bao la bát ngát bỗng chốc cũng trở nên nhỏ bé dưới một dãy ngân hà lấp lánh huyền bí như vậy.

Nguyên Triệt ngồi trên phiến đá một chân duỗi thẳng, tay chống trên chân phải hơi co lại. Ở bên cạnh tiểu nương tử yếu đuối dựa đầu vào vai trái của hắn, mắt hơi ngửa lên bầu trời đêm để ngắm sao. Qua một lúc hắn mới nghe nàng cảm khái nói: “Thật là đẹp, ở thời của ta không nhìn thấy được nhiều sao như vậy”.

“Sao lại không thấy?” Hắn liền tò mò hỏi.

“Bởi vì nhà cao tầng rất nhiều đã che lấp hết bầu trời, còn có đèn điện rất sáng che lấp cả ánh sao, không khí lại bị ô nhiễm. Nói chung rất nhiều nguyên nhân, nhưng mà khi ta đi du học ở Úc, cũng từng thấy qua bầu trời ở đó. Mặt trăng rất lớn, cũng có thể thấy rất nhiều sao. Nhưng ban đêm ở đó rất vắng lặng, ta lại không dám ra ngoài một mình để ngắm sao đâu”.

Nói đến đây nàng nghe thấy tiếng Nguyên Triệt cười trầm thấp, còn rất đáng giận hỏi nàng: “Nàng rất sợ ma sao?”

“Chàng không sợ sao? À cũng đúng thôi, Tương Vương điện hạ giết người như Tu La như chàng, chi e rằng cả ma thấy chàng cũng phải sợ đến mất mật luôn ấy”.

“Vậy sao nàng không sợ ta?”

“Ta ban đầu rất là sợ, sau đó không phải có người ép ta lên kiệu hoa hay sao.... Umm....”.

Lần nào cũng vậy chưa kịp nói hết câu đã bị cường hôn rồi, Ngọc Lan rất là bi thống ở trong lòng kêu gào. Có thể khi nào nể mặt cho nàng nói được hết câu không hả?

Nguyên Triệt sau khi hôn nàng đến hôn thiên địa ám, mới chịu thả lỏng một chút, còn rất vô lại hỏi: “Bây giờ còn sợ hay không?”

Ngọc Lan còn mờ mịt ở trong nhu tình của hắn bất tri bất giác gật đầu sau đó lại lắc đầu. Hắn liền cười khẽ một tiếng, ở trong người rút ra một cái ống nhỏ bằng hai ngón tay, ban đầu nàng cũng không biết đó là gì. Cho đến khi hắn kéo dài ống trúc ra bằng khoảng nửa cánh tay nàng mới hiểu ra đó là cây sáo. Không ngờ ở thế giới này lại có kĩ thuật tiến bộ đến như vậy.

Lúc trước ở vương phủ đã nghe qua Nguyên Triệt thổi sáo nhưng mà nàng cũng rất thắc mắc hắn cũng là người yêu thích âm luật hay sao. Thu hồi suy nghĩ, nàng bèn tò mò hỏi:

“Không nghĩ là chàng ngoài cầm đao đánh trận, còn có thể thổi sáo”.

“Vương tôn công tử ở Đại Ngụy nếu không hiểu cầm kì thi họa còn có chỗ đứng ở Trường An hay sao”. Hắn cười không cho là đúng nói.

Hai mắt hắn nhìn qua nàng, trong mắt ưng không có sự sắc bén thường ngày, mà tràn đầy nhu tình cùng mật ý dạt dào, giống như muốn nhấn chìm nàng trong đó. Sau đó hắn chớp mắt lại nhìn về phía trước, hai bàn tay của hắn nâng cây sáo lên ngang miệng, ngón tay linh hoạt di chuyển trên thân sáo. Tức thì một làn điệu phiêu lãng êm tai quen thuộc bỗng chốc khuấy động đêm đông yên tĩnh.

Bài nhạc “Tình Nguyệt” này nghe bao nhiêu lần cũng không thấy chán. Đặc biệt khi nàng nghe Nguyên Triệt thổi khúc nhạc này lại là nghe bao nhiêu lần cũng không thấy đủ.

Nàng xoay đầu ngẩng nửa gương mặt của hắn. Người ta nói nam nhân mặt chữ điền là người trung hậu, cương nghị, điềm tĩnh nhưng cũng không kém phần quyết đoán. Nàng biết hắn làm người rất tốt, sau này cũng sẽ là hoàng đế tốt, dân chúng Đại Ngụy sẽ sớm có thể an cư lạc nghiệp rồi. Chỉ là đôi khi nàng thấy hắn thật phúc hắc cùng bá đạo, nhưng mà nàng lại thích tướng công như vậy.

Suy nghĩ của con gái đôi khi rất khó hiểu, kiểu như là “quân không hư thiếp không thương” vậy đó.

Ngọc Lan nhìn hắn một lúc cũng không chớp mắt, sau đó nàng lại mở mắt to hơn nữa.

Nàng nhìn thấy có một chút ánh sáng lập lòe nho nhỏ màu xanh lục, ban đầu có một ít đậu lên trên thân cây sáo, sau đó lại có càng nhiều ánh sáng nhỏ bay lên khắp nơi ở xung quanh tảng đá nơi nàng và hắn đang ngồi. Ánh sáng màu xanh không ngừng chớp tắt ở trong không khí, kết hợp với tiếng sáo trầm bổng du dương làm cho khung cảnh đẹp đến không tả xiết. Ngọc Lan trong phút chốc còn nghĩ hình như mình đã lên đến thiên đường rồi.

Nàng nương nhờ vào ánh trăng mờ ảo mới có thể thấy được, ánh sáng nho nhỏ này thì ra là đom đóm. Không ngờ nơi đây lại có nhiều như vậy. Giống như là ngôi sao ở trên trời rơi xuống, lơ lửng ở trong không gian lấp lánh tia sáng xanh, vây lấy chung quanh nơi Nguyên Triệt ngồi thổi sáo.

Cảnh tượng huyền bí xinh đẹp đôi khi cũng có thể làm cho lòng người thôn thức.

Nguyên Triệt sau khi kết thúc khúc nhạc, liền mỉm cười nhìn về phía nàng. Trong một giây đó, Ngọc Lan cảm thấy cuộc đời của nàng đã viên mãn không mong gì hơn nữa.

Nàng lập tức ôm lấy cổ đối phương, rồi điên cuồng cuốn lấy môi hắn. Nguyên Triệt bất ngờ trong một lúc cũng vươn tay ôm lấy eo nhỏ của tiểu nương tử mạnh mẽ đáp lại. Cả hai quấn quýt một hồi cũng không thấy đủ, hắn liền nhanh chóng giải khai áo choàng phủ lên phiến đá, đặt nàng nằm lên trên. Sau đó liền không thể chờ đợi vừa hôn vừa vuốt ve trên người tiểu nương tử.

Ngọc Lan ở trong khoái cảm nhưng vẫn còn một chút lí trí, nàng nũng nịu nói: “Thức thức à, chúng ta còn ở bên ngoài đó, không phải chàng muốn đã hợp đó chứ”.

Nguyên Triệt đang động tình nghe nàng nói cũng muốn phì cười, ngược lên véo má của nàng đáp: “Không phải tiểu nương tử muốn thức thức đến ở đây sao, lúc này nàng còn chủ động như vậy mà”.

“Không được, ở phía sau còn hai mươi vạn đôi mắt nhìn đến đây đó”.

“Ai dám nhìn ta liền không cho chúng thấy ánh mặt trời ngày mai nữa”.

“.....”

Là da mặt của ta không dày bằng chàng có được hay không?

Sau một hồi phản kháng, Ngọc Lan cũng như ý nguyện được Nguyên Triệt công về đại doanh. Tại sao lại công về, bởi vì hắn nói nàng đi quá chậm hắn không đợi nổi. Hắn dùng khinh công đem nàng về để có thể cùng nàng thân ái nhanh hơn một chút.

Có người từng nói, sức chịu đựng của nam nhân đôi khi còn thua kém nữ nhân rất nhiều, hôm nay nàng mới biết lời này quả thật không sai!

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Trên đường di chuyển cùng Kiều Kị Doanh đến Bắc Cương, mỗi một ngày Ngọc Lan đều thấy những điều thú vị khác nhau, có thể nói là mở rộng tầm mắt. Giống như người xưa thường nói “đi một ngày đàng học một sàng khôn” là vậy.

Ví như, trời không chiều lòng người, có khi bất chợt mưa to có khi lại nắng gắt, thời tiết thất thường như vậy cũng không ngăn cản được quân đội hùng mạnh nhất Đại Ngụy hành quân. Những binh lính trong hàng ngũ mặc kệ mưa to gió lớn gì, cũng đều quy củ đi theo đội hình, chiến giáp ướt sũng rồi lại khô nhưng cũng không ngăn được họ tiến về phía trước.

Lại ví như, một người bị bệnh ngã xuống, liền được hai người lính khác khiêng ra cho quân y, sau đó hàng ngũ phía sau nhanh chóng lấp vào khoảng

trống, lại tiếp tục theo khẩu lệnh của đội trưởng mà đi tiếp, nhìn không ra trong đội đã vắng một người rồi. Ngọc Lan lúc trông thấy cũng rất tò mò, tiến đến trực tiếp phỏng vấn đối phương. Hắn lắc đầu sáng khoái nói không lo, chế độ trong quân rất tốt, có bệnh thì chữa hết lại đánh giặc tiếp. Như vậy mới không uổng là trai tráng Đại Ngụy. Ngọc Lan nghe hắn nói liền mắt tròn mắt dẹt nhìn hắn, xong lại vỗ vai khích lệ, trong lòng cũng âm thầm nói, huynh đài người cũng quá cường hãn rồi.

Sau đó lại ví như, bọn họ đóng quân gần một dòng sông. Binh lính thấy nước giống như thấy vàng. Sau khi hạ trại và làm xong nhiệm vụ được giao, liền từng tốp từng tốp háng hái chạy ra sông tắm rửa. Ngọc Lan ngồi ở trên đồi bên này nhai bánh trắng muối tôm cùng Như Ý Cát Tường, thấy từng đám thanh niên trai tráng cao to lực lưỡng chỉ đóng mỗi tiết khổ cười đùa quấy nước dưới sông, ba nàng liền tròn tròn sáu con mắt. Như Ý Cát Tường mặt muốn nhò ra máu lấy hai tay che mắt lại.

Hừ, gạt người sao? Ngọc Lan thấy rõ ràng hai nàng ấy tuy là che mắt, nhưng có ai che rồi mà còn hở ngón tay ra như vậy hay không. Rõ ràng rất muốn xem, còn làm bộ làm tịch cái gì. Cứ như nàng đây cứ mở to hai con mắt quang minh chính đại mà nhìn, còn không khách khí liên tục hít hà lại nuốt nuốt nước bọt, cũng không biết là vì ăn muối ớt quá cay hay là vì được ngắm cảnh tượng nóng bỏng như thế.

Ngắm trai thôi mà, không cần phải xấu hổ.

Nhưng nàng ngắm chưa đủ, đã bị người nào đó bịt mắt lòi đi rồi.

Cái đó, này giờ chỉ là nói về binh lính trong doanh. Còn tướng quân thì sao? Mấy người này mới đúng là ác liệt, có thể nói trong Kiều Kị Doanh chủ nào tởn. Ở trong doanh có khoảng năm vị tướng quân chức vị rất cao. Đại khái cũng không biết là chức vụ gì, nhưng Ngọc Lan luôn thấy năm huynh đài này giống như tiểu hành tinh luôn xoay quanh mặt trời là tướng công của nàng. Ngoài Mạc Thanh ra, bốn người còn lại mới đi được chưa đến nửa đường, đã bắt đầu liên tục tấn công hai tiểu nha hoàn đáng thương của nàng rồi. Là hai kèm một. Đúng vậy, không biết bọn họ phân chia đồng đều như vậy từ lúc nào đây. Không lẽ lại muốn chơi nàp, theo nàng nhận xét thì Như Ý Cát Tường cũng không có khẩu vị nặng như thế.

Nàng rất tò mò bèn hỏi thăm Thái tử điện hạ, thì thấy hắn hít sâu một hơi trừng mắt nhìn nàng sau đó run run giọng nói: “Nàng... suy nghĩ quá nhiều rồi”.

Sau một lúc hắn lại nói cũng như là ra lệnh: “Sau này nàng không được xem sách cấm và đông cung đồ nữa”.

Nàng liền đỏ mặt nhào đến néo cánh tay của hắn, miệng còn la lớn: “Ta xem khi nào? Ngược lại trong thư phòng của chàng thật không thiếu bản gốc cùng ngoại bản. Lại còn lấy cắp cái chặn giấy của bốn cô nương để vào đó nữa”.

Đừng tưởng trốn vào đó xem thì ta không biết, hừ!

Nguyên Triệt vẻ mặt tự nhiên, giống như người trộm đồ không phải là hắn, còn nhượng mi nói: “Ồ, nàng không xem làm sao biết có cái chặn giấy ở trong đó”.

Lại còn rất nồng nặc mùi dấm âm dương quá khí nói: “Không ngờ A Lan của ta lại thần thông quảng đại như vậy, nhưng có điều bốn Thái tử thất mãc, Thái tử phi của ta là đề thơ tặng người nào đây?”

Ngọc Lan liền ngơ ngẩn trong một chốc cũng không biết trả lời thế nào, sau đó trong đầu nàng giống như xẹt qua tia sáng. Nàng vừa nhìn hắn vừa cười gian xảo lại vỗ đùi đeng đét nói: “Ta cũng không ngờ chàng đường đường là Thái tử lại ghen tuông như vậy. Bài thơ đó, à là lời bài hát đó là do ta nghe được, thấy rất hay nên ghi xuống giấy, không phải viết cho ai cả”.

Thái tử Đại Ngụy liền bán tín bán nghi hừ lớn, rồi tiếp tục ngồi xuống thư án xem sách, cũng không thèm nói chuyện với nàng nữa.

Tuy là Nguyên Triệt nói nàng nghĩ nhiều, nhưng thực tế lại cho thấy, bao giờ hai tiểu nha hoàn xuất hiện, Ngọc Lan đều thấy bóng dáng của bốn vị huynh đài này theo sát đến không một khe hở. Khi thì tặng hoa khi lại tặng vật nhỏ đáng yêu, làm cho hai nàng ấy luôn ở trong trạng thái được sủng ái mà lo sợ. Còn không ngừng đổ mặt luyến quỳnh đến mức cả nước trà cũng làm đổ lên người chủ tử là nàng. Sau đó tướng công nàng biết được liền không khách khí ra lệnh cho bọn họ tránh xa Thái tử phi chu vi mười dặm. Mà Như Ý Cát Tường luôn theo bên nàng như hình với bóng, cho nên bọn họ cũng phải đành ngậm ngùi cách trở hai nàng rồi. Cái dây ngăn hà do Thái tử Đại Ngụy dựng nên, cũng không có con chim ô thước nào dám đến bắc cầu đưa lối, thật làm người ta tương tư đau khổ quá mà.

Tà Bảo Thương cũng rất đáng đánh đòn không kém. Lão bởi vì được Thái tử bảo hộ, liền rất không khách khí trêu chọc sư huynh Đông Phương Kị của hắn. Mỗi ngày lão đều lượn lờ trước mặt Đông Phương tiên sinh làm trò, làm cho Đông Phương Kị tức đến râu tóc cũng dựng ngược lên rồi, mà ông ta lại không dám ra tay sát hại huynh đệ đồng môn trước mặt Thái tử. Cho nên đoạn đường di chuyển này ông ta đành ngậm bồ hòn làm ngọt, nhưng gương mặt còn đen hơn cả Bao Công trong phim truyền hình mà Ngọc Lan từng xem nữa. Nàng nhìn thấy cũng giờ ngón tay cái khen Tà Bảo Thương thật giỏi, nàng thấy gương mặt khổ qua như vậy cũng thật xem đến hả lòng hả dạ.

Lắc la lắc lư đi được khoảng ba tuần, vào một buổi sáng đẹp trời nọ, cuối cùng Kiều Kị Doanh cũng đã đến được cột mốc đánh dấu hai chữ Bắc Cương sơn màu đỏ chói trên một tảng đá rất lớn. Lúc Ngọc Lan túm áo chaoàng nhảy ra khỏi xe ngựa, đang đảo mắt nhìn bốn phía để xem Bắc Cương trông như thế nào, thì nghe thấy xa xa có tiếng người đang tranh cãi. Nàng lắng tai nghe một hồi, liền ngăn ra, giọng nói trầm trầm từ tính này còn không phải tướng công nhà nàng sao. Nàng lại ngạc nhiên ai ăn gan hùm mặt gấu mà dám cãi tay đôi với hắn vậy?

Cho nên, với tư cách là người hóng chuyện chuyên nghiệp được A La ban cho bằng cấp hẳn hoi, Ngọc Lan liền chạy tới phía trước xem tình huống. Nàng đứng ở phía sau một binh lính cầm khiên, dỏng tai nghe ngóng một hồi mới sực nhớ ra, thì ra người đến là “Bắc Yên Vương” Nguyên Tung. Hắn đến là để ngăn cản thất ca của hắn tiến đánh Bắc Yên, làm cho sinh linh đồ thán. Mà Nguyên Triệt ở trước mặt ba quân tướng sĩ cũng không thể nói cho

thập tam đệ biết hẳn cũng không có ý giao chiến. Cho nên chỉ có thể hù dọa Nguyên Tung một chút. Đến khi hẳn thấy đệ đệ quý xuống liều chết ngăn cản, hẳn mới nhắm mắt phẩy tay cho qua.

Ngọc Lan nhìn thấy cảnh tượng diễn ra y như phim như vậy, liền khâm phục tướng công nhà mình vô cùng, hẳn biểu diễn xuất sắc như vậy đúng ra đạo diễn nên cho hẳn đóng vai chính mới đúng nha.

Sau khi Ngọc Lan nhìn thấy Nguyên Triệt ra lệnh cho toàn quân hạ trại gần biên giới Bắc Yến. Mông Phong đã ở bên cạnh đã giúp thập tam vương gia đứng dậy từ lâu. Nàng mới từ từ đi đến chỗ Nguyên Tung, vỗ bả vai của hẳn.

Hắn kinh ngạc xoay người liền thấy tiểu cô nương đang hí hửng nhìn hẳn cười cười, nàng mặc áo váy màu xanh ngọc khoát áo choàng màu trắng, trên tóc thắt bím xéo còn lại để thả sau lưng, có nơi nào nhìn giống phụ nhân đã có gia đình đâu. Hẳn hơi mỉm cười sau đó hỏi: “Lan tiểu thư, à không, nên gọi là thất tẩu mới đúng. Nàng khỏe không?”

“Khỏe, ta rất khỏe. Còn có Ngụy mẫu phi cũng rất tốt. Thất ca của ngươi trước khi rời Trường An đã sắp xếp ổn thỏa cho nàng. Ngươi cũng đừng quá lo lắng”.

“Vậy tốt rồi, Lan... thất tẩu, sao nàng lại đến nơi này?”

“À... Ta đi du lịch phía Bắc tiện đường được cả doanh đội đi theo bảo tiêu đầy. Ngươi thấy ta có uy phong hay không hả?” Nàng hi ha tươi cười như hoa nói, cũng vờ như không biết chuyện tướng công cùng em chồng mới cãi nhau, làm cho người đối diện cũng buồn lòng tâm tình một chút.

“Nàng lúc nào cũng vui vẻ như vậy, nếu ta cũng được như nàng thì tốt rồi” Nguyên Tung cũng hơi cười nhìn nàng nói, sau đó lại nhìn qua Mông Phong đang cho hẳn một ánh mắt thông cảm.

Ngọc Lan cũng theo hẳn nhìn qua, trông thấy nữ hiệp Mông Phong tuy gương mặt rất lạnh lùng nhưng đứng trước Nguyên Tung vẫn là mang theo một chút dịu dàng của nữ tử. Nàng nhìn qua nhìn lại hai người, ở trong lòng giống như thấy được gian tình, liền cười rất xảo quyết bảo Mông Phong đi thập tam vương gia về dịch quán. Sau đó nàng cùng hai tiểu nha hoàn cũng đi theo chân bọn họ.

Dịch quán ở Bắc Cương đúng thật rất “đơn giản” hoặc có thể nói là rất tồi tàn. Từ trong ra ngoài không có lấy một nha hoàn hay nô tài gì cả. Ngọc Lan bước vào liền rất ngạc nhiên hỏi: “Mông Phong, người đi đâu hết rồi, vắng như chùa bà đanh như vậy ai hầu hạ vương gia đây?”

Mông Phong mỉm môi đánh giá nàng một lúc mới nói: “Nô tài khỏe mạnh đã được cử đi lên tường thành đứng gác rồi, nha hoàn thì được triệu tập để may áo mùa đông cho binh sĩ, chúng ta không đủ nhân lực đánh phải để cho dịch quán vườn không nhà trống như vậy”.

Ngọc Lan ngẫm nghĩ, hèn gì ở trong phim, lúc Nguyên Thuần đến dựa dẫm ca ca ruột, Nguyên Tung chỉ có một cánh tay lại phải tự mình nấu cơm nấu nước như thế. Nàng thở dài, lại có thêm một hoàng tử Đại Ngụy sống trong cảnh đáng thương nữa rồi.

Nàng bèn xoay qua bảo Như Ý Cát Tường giúp đỡ dọn dẹp lại dịch quán. Lại hỏi Mông Phong nơi để lương thực, tối hôm nay nàng muốn làm một bữa ngon cho mọi người. Nguyên Tung, Vũ Văn Nguyệt, Nguyệt Thất cùng mọi người ở nơi này bận rộn không ngừng chắc lâu lắm đã không được ăn một bữa ăn đúng nghĩa rồi.

Đối với chuyện nàng rời khỏi đại quân, Nguyên Triệt biết cũng làm như không thấy. Nàng ở trong dịch quán dưới sự cai quản của Vũ Văn Nguyệt vốn không có nguy hiểm gì. Hẳn cũng đã cho ám vệ đi theo bảo vệ nàng rồi. Và lại, hẳn càng không muốn thấy tiểu nương từ nhà mình lại mất tròn mắt dẹt nhìn binh sĩ của hẳn tắm rửa như vậy.

Ngọc Lan buổi trưa sau khi chỉ đạo dọn dẹp xong nhà cửa, sau lại loay hoay trong nhà bếp một buổi chiều cuối cùng cũng có thể làm ra sáu món một canh, đựng trong đĩa rất lớn, mà mỗi món ăn nàng đã hỏi qua đều là mỗi người một món yêu thích, chay mặn đều có đủ, thức ăn nghi ngút khói dọn lên được mặt bàn cũng là lúc mọi người tụ tập đầy đủ trở về dịch quán rồi.

Ở trên bàn tròn nhỏ ngồi theo thứ tự bắt đầu từ Nguyên Triệt, Vũ Văn Nguyệt, Nguyệt Thất, Nguyên Tung, Mông Phong, cuối cùng là Ngọc Lan cũng ngồi sát một bên tướng công của mình.

Thấy không khí giữa hai huynh đệ hoàng gia này có hơi ngưng ngập, nàng liền bảo Như Ý mang đến một bình rượu rót vào ly nhỏ cho mọi người, sau đó nàng mới nâng ly đứng dậy bắt chước anh hùng hảo hán trong phim nói: “Mọi người đều là huynh đệ vào sinh ra tử, lại là người cùng một nhà đừng cứng nhắc như vậy. Hôm nay ta kính mọi người một chung, thâm thù đại hận gì cũng như chung rượu này, trôi qua yết hầu thì cay đắng gì cũng đều tan mất, coi như bỏ qua hết có được không?” Dứt lời nàng liền ngửa đầu uống cạn chung rượu.

Kể đó Vũ Văn Nguyệt và Nguyệt Thất rất nghĩa khí cảm ly rượu uống cạn. Nàng liền nhìn Nguyên Triệt bằng ánh mắt nài nỉ, hẳn nâng tay hướng Nguyên Tung gật đầu một cái rồi uống hết ly rượu. Nguyên Tung nhìn qua cũng cảm thấy nếu không uống thì quá chấp nhất rồi, nên hẳn cùng Mông Phong cũng cầm chung rượu nâng lên miệng uống.

Ngọc Lan sau khi thấy mọi người như vậy liền rất vui mừng, sau đó hô lớn mời cả nhà dùng cơm rồi lần lượt gấp thức ăn mà từng người yêu thích vào trong chén của người đó, còn rất tự hào bảo mọi người dùng thử thức ăn của nàng làm xem thế nào. Nguyên Triệt thấy một lúc nàng vẫn chưa ăn, liền đặt món nàng thích để vào chén cho nàng, đôi lấy sóng mắt long lanh đưa tình của tiểu nương từ.

Vũ Văn Nguyệt trông thấy hai người như vậy hơi thở dài, nhưng cũng chỉ biết lắc đầu cho qua. Mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, con người đôi khi thật quá nhỏ bé, đối với những gì ông trời sắp đặt sẵn, nếu cãi lại không được thì cũng chỉ có thể nghe theo phó mặc cho số phận mà thôi.

Chương 38: Chương Kết

Buổi tối trước ngày ‘xuất chinh’ mọi người sau khi dùng xong cơm chiều cũng không có rời đi mà ngồi lại nói chuyện phiếm.

Đêm đông nơi đây thật là u ám không hề thấy một chút ánh sáng trên đường cái. Bởi vì Bắc Cương thành trì cũ kỹ, dân chúng cũng là mỗi một ngày đều sống trong chiến loạn, nên đã nghèo lại còn nghèo thêm. Mỗi tối sau khi dùng xong cơm chiều liền đóng cửa tắt đèn đi ngủ, nếu còn thức thêm một lúc thì phải tốn thêm một chút dầu để đốt đèn. Cho nên ngủ sớm vừa giữ gìn được sức khỏe lại có thể tiết kiệm được một chút bạc.

Ở tại sân trước của dịch quán, Nguyệt Thất đốt lên một đám lửa trại nho nhỏ, mọi người liền ngồi xuống xung quanh ánh lửa để tìm kiếm một chút ấm áp. Hôm nay là mừng tám tháng chạp, dựa theo lệ của người ở nơi này mỗi nhà sẽ nấu một nồi cháo bát bửu, coi như là ngày đầu tiên đánh dấu cho việc chuẩn bị đón năm mới. Ngọc Lan cũng không ngoại lệ nấu một nồi cháo nhỏ, đúng ra phải ăn từ buổi sáng nhưng nàng cả ngày bận rộn, lại nghĩ đến buổi tối ăn cháo ngọt với thức ăn cũng không ngon lành gì cả. Cho nên đành để dành nồi cháo, đợi ăn tối xong một lúc lại đem ra ăn như là món tráng miệng vậy. Cháo bát bửu này kì thực vị rất ngọt bởi vì nó được nấu bằng gạo tẻ, gạo nếp, các loại hạt như hạt kê, kê, thông, hạnh nhân, dưa, lạc còn bỏ thêm táo đỏ và nho khô. Vì vậy nói là giống như ăn chè cũng không phải nói ngoa đâu.

Mọi người ngồi quanh lửa trại, ban đầu ai cũng trầm mặc, có người ánh mắt vô hồn chỉ nhìn vào ánh lửa bập bùng, lại có người ngẩng đầu ngắm bầu trời đêm chỉ chờ ngôi sao nhỏ. Bởi vì ngày mai ác chiến xảy ra, người ngồi ở đây hôm nay sợ là ngày mai phải âm dương cách trở rồi.

Sau một hồi yên lặng, Ngọc Lan chịu không được không khí dày vò như vậy, nàng bèn lên tiếng phá vỡ cục diện trước: “Ban đêm ngồi quanh lửa trại, mọi người có biết nên làm chuyện thú vị gì không hả?”

“Làm chuyện gì?” Mông Phong trước giờ không có bạn bè, những việc thế này nàng sẽ không hiểu nên tò mò lên tiếng hỏi.

“Đương nhiên là kể chuyện ma rồi, bây giờ mỗi người ở đây kể một câu chuyện, nếu không thể làm người khác sợ thì phải chịu phạt ăn một chén cháo bát bửu đi”. Nàng cười hắc hắc còn rất tà ác nghĩ, mọi người mới ăn cơm no, giờ lại bị phạt ăn cháo chắc chắn no đến sống không bằng chết.

“Ngọc Lan không bằng người ăn hết cả nồi luôn đi” Nguyệt Thất cười lớn còn rất không khách khí nói, hẳn cũng đã quên mất Ngọc Lan ngày xưa nay đã trở thành Thái tử phi rồi.

Nàng liền gượng cười nhìn hắc, còn rất tự nhiên nhào đến đám đá túi bụi trên người hắc, làm hắc đau đến la lớn.

Nguyên Triệt ở bên cạnh thấy vậy nhủ mày không thanh không tức kéo lại nương tử để nàng ngồi sát bên người mình. Nguyệt Thất cảm thấy không khí có biến hóa mới sức nhớ ra thân phận của Ngọc Lan nên ho một tiếng, sau đó chữa cháy bằng cách lên tiếng nói vậy để ta kể trước.

“Ở một thôn làng nọ, có một nghĩa địa rất cổ phía trước thôn. Người dân mỗi ngày muốn ra vào thôn đều phải đi ngang qua nơi đó. Có một ngày trời đã sẩm tối, một người thiếu niên rất nhát gan phải đi ngang qua để trở về nhà. Hắn ta nhắm mắt cố chạy thật nhanh, nhưng giữa chừng lại nghe tiếng động đục khoét phát ra từ một bia mộ. Hắn tuy rất sợ hãi nhưng vì tò mò vẫn quay người xem xét, thì thấy một ông lão đang ngồi đục đẽo gì đó trên mặt bia. Hắn ta liền lớn tiếng nói ông lão đang làm gì đấy, làm ta tưởng ông là ma chứ.

Ông lão tức thì trả lời: khốn thật, đứa nào khắc sai tên của ta”.

Mọi người lắng nghe rất chăm chú, sau khi nghe đến kết cục liền cười lớn. Như Ý Cát Tường rất lễ phép đem chén cháo nhỏ qua cho Nguyệt Thất. Hắc tuy đáng người cao gầy nhưng sức ăn rất lớn, hắc vừa ăn vừa hàm hồ nói, đến lượt công tử kể đi.

Vũ Văn Nguyệt gật đầu, ngữ điệu lạnh nhạt nói:

“Có một đứa nhỏ đang ngồi trong thư phòng đọc sách, sau đó nó liền la lớn có quý có quý. Nương của đứa bé nói không có đừng sợ. Nhưng được một lúc đứa bé lại khóc lóc nói nó thấy được bóng trắng bay ngoài cửa sổ. Nương của nó âu yếm ôm nó lại và từ tốn nói, thế này giờ con tưởng ta là nương của con à”.

Mọi người đều im lặng, câu chuyện ma cực ngắn cực kinh dị như vậy cũng chỉ có Nguyệt mặt lạnh mới kể ra được. Hắc dĩ nhiên là không có bị phạt ăn cháo. Vũ Văn Nguyệt sau khi kể xong liền hướng ánh mắt đến trên người Thái tử điện hạ.

Ngọc Lan này giờ nghe kể chuyện có hơi sợ hãi nhưng không muốn bị mất mặt nên cố chịu đựng, nắm ngón tay cũng bấu chặt cánh tay của Nguyên Triệt. Hắc biết nàng yếu bóng vía nên muốn trêu chọc nàng, bèn hướng mọi người gật đầu, sau đó cất giọng âm trầm khàn khàn kể.

“Ngày xưa ta đánh trận với người Nhu Nhiên, có đi ngang qua một hẻm núi sâu. Người dân nơi đó nói, trong núi đó có rất nhiều chuyện ma quái kì lạ, có rất nhiều thôn dân đi vào không thấy trở lại. Sáng hôm sau lại tìm được xác chết ở chân núi. Cho nên ai cũng không dám đi nữa. Lúc đó ta tuổi trẻ háo thắng dĩ nhiên không tin lời bọn họ, nửa đêm ta và Mạc Thanh cùng nhau đi vào núi. Đi được một đoạn liền thấy một bóng áo đỏ phớt qua, sau đó quay lại phía sau, thì thấy...”

Một nữ quý gương mặt tái xám, thất khiếu chảy máu, một thân váy áo màu đỏ như lửa từ xa bay đến”.

“Aaaaaaaa. đừng kể nữa đừng kể nữa, ta không muốn nghe nữa” Trong đêm đông một tiếng la hoảng loạn của nữ tử trong treo cao vút hòa vào không khí lạnh lẽo, làm cho chim chóc cũng hoảng sợ đập cánh bay đi mất.

Nguyên Triệt buồn cười nhìn tiểu nương tử hai tay bịt lấy đôi tai, lắc đầu hô lớn. Hắn cũng ngừng lại không kể tiếp. Chỉ là mọi người đang thấy có mùi ngon, muốn hắn nói tiếp phần sau. Nguyên Tung còn không nhịn được hỏi: “Thất ca, sau đó thế nào?”

Cho nên Ngọc Lan đành âm ức bịt chặt tai lại, nhưng mà nàng che đầy thế nào thì cũng không ngăn được âm thanh trầm trầm bên cạnh nàng phát ra. Hắn nói: “Không có thế nào ta vừa thấy ả ta bay đến liền một đao tiễn ả về Tây thiên rồi”.

Mọi người ngẩn ra, sau đó cười lớn. Ngọc Lan thì quay qua nhìn chăm chăm tướng công nhà nàng. Hắn đúng là gặp thần giết thần gặp phật giết phật, ở trên đời này hắn còn có gì để sợ hay không đây.

Vũ Văn Nguyệt cũng nhếch môi cười, sau đó mới hỏi: “Nữ quý ở trên núi kia muốn che giấu cái gì?”

Nguyên Triệt cười khê một tiếng nhìn qua Nguyệt công tử đáp: “Cái gì cũng không giấu được ngươi. ả ta là do đám người Nhu Nhiên sai đến giả dạng ma quỷ hù dọa thôn dân gần đó, không cho họ lên núi. Thật ra ở nơi đó có một quặng vàng rất lớn, bọn họ đang khai thác bên trong. Sau khi ta đến thì thu vào tay rồi”.

Tiếng hút khí của mọi người vang lên thật lớn, ai cũng thán phục nhìn qua Thái tử điện hạ, vận số của hắn đúng là tốt thật. Vừa có ngai vàng lại vừa có kho báu, xem chừng dân chúng Đại Ngụy có thể sống được sung túc mấy mươi năm rồi đây.

Sau đó Ngọc Lan liền hô hoán không muốn nghe chuyện ma nữa. Nàng còn giả mù sa mưa nói thời gian cũng không còn sớm mọi người nên ăn chút cháo bát bửu rồi đi nghỉ ngơi sớm thôi. Ngày mai phải trải qua một trận chiến lớn nữa. Như Ý Cát Tường rất chuyên nghiệp đã sẵn sàng múc ra mấy chén cháo nhỏ đem đến tay từng người một. Mọi người ăn rất chậm rãi, còn nàng thì ăn rất vui vẻ đến quên trời đất. Một chén cháo nhỏ như thế mức được ba muỗng đã thấy đầy, người khác lại ăn giống như là chén cơm cuối cùng trước khi lên đoạn đầu đài vậy. Làm cho nàng cũng thờ dài, đã dùng mọi cách để mọi người phần chán một chút, đến cuối cùng vẫn là không được.

Ngọc Lan suy nghĩ một hồi liền nhớ đến chuyện ở hồ băng, lại thấy Nguyên Tung và Mông Phong đã rời đi trước. Còn lại đều là ‘phe ta’ nàng không kiêng kị xoay qua hỏi Vũ Văn Nguyệt: “Đại ca, Nguyệt Thất các huynh có chuẩn bị kĩ cho trận chiến ngày mai chưa? Đại ca nên sử dụng cái gì lót ở tim để tránh trúng phải mũi tên của Yên Tuấn đó. Còn Nguyệt Thất khi giao chiến với Trình Diên phải hết sức cẩn thận, ngươi không được chết đâu, nếu không sẽ làm cho hàng vạn trái tim thiếu nữ vì ngươi mà tan nát đấy”.

“Lại nói những nói cuối cái gì, ta đến một móng tay của người yêu còn chưa thấy nữa là” Nguyệt Thất không cho là đúng nói.

Nguyệt công tử thì lịch lãm hơn nhiều hắn chậm rãi nói: “Đã biết, chúng ta đều có mặc áo giáp tơ vàng đao kiếm không xuyên qua được, muội an tâm đi. Ta cũng có chuẩn bị một chiếc cho muội, để tránh cho đao kiếm vô tình”.

Ngọc Lan liền đưa ra vẻ mặt sùng bái ngược nhìn hắn, thật sự xem hắn thành bồ tát sống. Áo giáp chống đao chống đạn không phải ở thời của nàng mới có sao, vậy mà ở thời cổ đại Vũ Văn Nguyệt đã có thể chế tạo ra rồi.

Mọi người sau đó cũng giải tán.

Ngọc Lan nằm ở trên giường lăn qua lộn lại một hồi vẫn là không ngủ được. Tới khi nàng xoay người đến lần thứ N liền bị người ôm lấy. Ở trong không khí lạnh lẽo có một giọng nói trầm âm rất có từ tính nhưng cũng rất vô lại truyền đến: “Không ngủ được sao? Vậy chúng ta làm chút chuyện để nàng mệt mỏi sẽ ngủ ngon hơn được không?”

Nàng nũng nịu đánh vào ngực hắn một hồi, hắn cũng để yên cho nàng đánh đủ, sau đó mới bắt lấy tay nàng hôn nhẹ lên đó.

Nguyên Triệt thấy nàng khê mỉm cười nhìn hắn, sau đó lại hơi chau mày khe khẽ hỏi: “Tướng công à, nếu ngày mai ta đi rồi không trở về được nữa, thì chàng có nhớ ta hay không?”

Hắn đang cầm tay nàng hơi lặng lẽ dùng sức, sau đó làm như không có gì trêu chọc tiểu nương tử: “Ta bận rộn như vậy, còn cả một đất nước gánh trên vai, sợ rằng sẽ không có thời gian nhớ tới nàng đâu”.

Ngọc Lan nghe hắn vẫn là nói năng ngông nghênh như vậy, nhịn không được đưa tay vuốt ve bên má của hắn, qua một lúc tay ngọc lại di chuyển xuống lồng ngực đầy rộng về vòng tròn lên đó. Hắn nghe nàng ni non nói: “Vây tốt rồi”.

Hắn dõi theo hành động của nàng, giống như đang đốt lửa trên người hắn, làm cho tâm của hắn vừa đau vừa ngứa ngứa không chịu được. Cho nên hắn khăn cấp tham lam quần lấy môi mềm của tiểu nương tử, mạnh mẽ hôn mút. Hai người thân ái khởi động một lúc thấy nàng đã chuẩn bị xong, hắn liền nhanh chóng tra kiếm vào vỏ, sâu đến tận cùng làm nàng muốn hét lớn. Sau một hồi đưa đẩy hắn rất vô liêm sỉ hỏi: “Là ai đang cùng với nàng thân mật hả?”

“Thúc thúc... tướng công... a...” Ngọc Lan bị hắn làm cho hồ ngôn loạn ngữ, nàng cũng không biết nàng đang nói cái gì.

“A Lan, gọi tên ta” Hấn lại mạnh mẽ luật động.

“Tướng... tướng công Nguyên Triệt.....” Nàng liền mờ mịt gọi tên của hấn, ở trong lòng cũng trào dâng xấu hổ, nàng khi nào lại biết kêu tên người khác nồng nhiệt như vậy đây.

“A Lan ta thật rất yêu nàng”.

Ngọc Lan hai mắt hơi ướt át, bên tai mơ hồ nghe giọng nói ấm áp của hấn, trong lòng cảm thấy cay đắng lẫn ngọt ngào, nhưng nàng không còn hơi sức mà trả lời với hấn.

Sáng sớm tinh mơ ngày mừng chín tháng chạp, Thái tử Đại Ngụy âm thầm dẫn theo năm ngàn quân tinh nhuệ hộ tống Thái tử phi, theo hướng hồ băng gần núi Tú Lệ của Bắc Yên đi đến.

Mà Vũ Văn Nguyệt cùng Nguyệt Thất đã khởi hành trước đó, cũng dựa theo nội dung mà Ngọc Lan nói từ trước, giả bộ như đã mắc bẫy của Yên Tuân. Nguyệt công tử và nguyệt vệ giao chiến với quân Bắc Yên ở hồ băng, đánh đến long trời lở đất.

Nguyệt Thất đã biết trước tình huống nên đánh tay đôi với Trình Diên cũng là có hơn một ít phần thắng. Tuy vậy hấn cũng nhận lấy nhiều vết thương, một nhát đao quệt ngang bụng cuối cùng nhờ có áo giáp tơ vàng nên hấn không có tử trận, ngược lại có cơ hội đâm một kiếm xuyên tim của Trình Diên. Sau đó hấn thấy Sở Kiều hét hải chạy tới hỏi hấn Vũ Văn Nguyệt ở đâu, hấn theo quán tính liền chỉ phía hồ băng. Sau đó cũng mắc kẹt vết thương trên người cùng Sở Kiều xông về phía trước.

Nàng thấy Vũ Văn Nguyệt toàn thân đầy máu, nhiễm đỏ ở trên trang phục màu trắng không nhiễm chút bụi trần của hấn, cũng không biết là máu của chính bản thân hay là của quân Bắc Yên. Nàng thấy một màn này, đồng tử liền co rút, hét lớn một tiếng sau đó xông vào giải cứu Vũ Văn Nguyệt. Đến giờ phút này nàng mới nhận ra ai mới là người quan trọng đối với nàng hơn hết thảy. Sở Kiều cũng vì một tấm chân tình của Vũ Văn Nguyệt, mà ra tay ngăn cản Yên Tuân trước khi hấn ta lại làm chuyện điên rồ khiến nàng phải liên tục thất vọng.

Hai người cùng Nguyệt Thất đâm chém một lúc thì bắt đầu thấm mệt, bởi vì chỉ còn có ba người, mà quân đội Yên Tuân lại đông đảo như kiến, mắt thấy cũng phải hơn mấy ngàn người. Vũ Văn Nguyệt liền liếc mắt nhìn về phía rừng cây huyết sáo một tiếng, y cũng không rảnh rỗi mà chơi đùa với tính mạng của y và Sở Kiều như vậy. Không phải muốn nàng thức tỉnh hay sao, như vậy y kéo theo nàng nhảy vào hồ băng là được rồi.

Sau khi thấy Nguyệt công tử ra hiệu, năm ngàn tinh binh Đại Ngụy không biết từ đâu lại tràn ra như nước. Làm cho Bắc Yên quân hoảng hốt một chút sau đó liền xấp lá cà đánh trả. Người đông sức nặng nhiều làm cho băng trên mặt hồ từng chút từng chút nứt nẻ, không lâu sau đó nghe thấy một tiếng rầm rắc thật lớn mặt hồ liền vỡ vụn. Một vài tốp lính đang đánh nhau trên đó không thể không chệch đều ngã nhào vào hồ nước lạnh như đá cũng không thấy có ai bơi được trở vào bờ.

Yên Tuân đứng trên đồi cao trông thấy tình huống trước mắt hận đến nghiến răng nghiến lợi. Hấn thật quá coi thường đám người này rồi, hiện tại ở trên lãnh thổ của hấn, vẫn có thể có quân cứu viện. Hơn nữa đám quân lính này còn mang theo đại kì của Kiêu Kị Doanh, như vậy sẽ còn bao nhiêu quân địch ẩn nấp trong núi đây. Hấn hít sâu một hơi phát lệnh toàn quân rút lui để bảo toàn lực lượng. Nhưng hấn thật không cam tâm nhìn Vũ Văn Nguyệt và A Sở bên nhau như vậy, cho nên đang lúc lửa giận thiêu đốt hấn giật lấy cung tên của cận vệ bên cạnh, nhắm một phát chuẩn xác bắn vào trái tim của Vũ Văn Nguyệt. Sở Kiều ở một bên trong thấy liền hô lớn vội vàng chạy đến bên cạnh tình lang.

Bởi vì sức mạnh của mũi tên rất lớn, Vũ Văn Nguyệt lại đứng gần mép băng trôi nên hấn bị đẩy mạnh về sau oanh liệt ngã xuống hồ nước lạnh. Sở Kiều thấy thế cũng không chần chờ liền cuối người nhảy xuống nước theo y.

Theo kế hoạch Nguyên Triệt và Ngọc Lan đợi ở trong rừng cây, thấy thời cơ đã đến hấn liền kéo tay tiểu nương tử một đường chạy đến hồ băng nơi Sở Kiều vừa ngã xuống. Trên đường đi hấn vừa bảo vệ nàng vừa tả xung hữu đột, trường đao trên tay chém giết không ngừng, trên lưỡi đao ngậm máu nhỏ thành từng giọt từng giọt, rơi xuống trên nền băng giống như là đoá hoa bi ngạn nở rộ trên nền tuyết trắng. Ngọc Lan vừa chạy vừa run run, kể cả bàn tay nắm lấy tay Nguyên Triệt cũng là không ngừng run rẩy.

Hai người chạy một hồi cũng đến được trung tâm. Bất ngờ một ánh sáng màu vàng rực rỡ giống như cột chống trời từ trong nước nhô lên, xuyên qua cả tầng băng dày cộm trên mặt hồ. Quân lính hai bên nhìn thấy đều đình chỉ động tác xoay người trừng mắt nhìn về hướng cột sáng, trong một khắc cũng không có ai có ý nghĩ tiếp tục đánh nhau nữa. Có người nhất gan còn buông cả trường thương, miệng không ngừng la to ông trời hiển linh rồi.

Nguyên Triệt và Ngọc Lan ở gần trung tâm cột ánh sáng nhất, hấn nhìn thấy tiểu nương tử vẫn còn bị kinh ngạc đứng im không nhúc nhích. Hấn liền đem tay nải chứa ipad và quần áo hiện đại của nàng quăng vào trong cột sáng. Sau đó ngoài sức tưởng tượng của mọi người, ánh sáng vàng tựa như lốc xoáy, bắt đầu liên tục xoay vòng lại chuyển đổi màu giống như cầu vồng thất sắc, sau một lúc thì chậm rãi ngừng lại, rồi phát ra hàn quang bảy màu rực rỡ.

Trong lúc nàng đang mở to mắt nhìn ánh sáng cầu vồng lung linh phía trước, ở bên tai nàng nghe Nguyên Triệt giọng hơi run rẩy nhưng vẫn ôn nhu nói:

“A Lan mau đi đi”.

“Tướng công à, có lẽ ta chưa từng nói qua, ta cũng rất yêu chàng”.

Hấn nghe nàng dịu dàng nhỏ nhỏ nói, giọng điệu nàng mơ hồ giống như đang ở trong mộng cảnh.

Nguyên Triệt không thể kềm chế liền tiến đến ôm nàng thật chặt, lại mạnh mẽ bá đạo hôn lên cánh môi mềm mại ấm áp của nàng, trong phút chốc giống như cả thế giới đều trở nên tĩnh lặng, chỉ còn hai người họ mà thôi. Ngọc Lan cũng ôm lại hắn thật chặt không muốn rời đi, nước mắt cũng không tự chủ rơi xuống.

“A Lan đừng sợ, khi nàng quay lại ta vẫn chờ nàng, được không?”

Ngọc Lan nghe hắn nói vậy liền trở nên quật cường, gật gật đầu vừa quệt nước mắt vừa mỉm cười nhìn hắn.

Hắn trông thấy nàng như vậy, trong lòng giống như có muối xát qua miệng vết thương, đau xót vô cùng. Hắn một lần nữa cùng nàng hôn môi thật sâu, sau đó quyết tâm gỡ tay nàng ra, nhẹ nhàng đẩy nàng về phía cầu vồng thất sắc.

Trong lúc bất ngờ Ngọc Lan bị trượt về phía trước, sau đó bị ánh sáng bảy màu bao bọc lấy không thể thoát ra. Nàng cảm thấy thật ngột ngạt, bên tai cũng không thể nghe thấy âm thanh gì nữa. Đầu óc nàng đồng thời bị đè nén đến cực điểm, giống như muốn vỡ tung ra. Nàng liền không tự chủ lấy hai tay ôm đầu xoay người lại, nhìn thấy Nguyên Triệt ở phía trước thần sắc hoảng hốt, trường đao trên tay cũng để rơi xuống nền đất lạnh, lại thấy hắn mấp máy môi giống như đang nói:

“A Lan nàng nhất định phải sống tốt”.

Sau đó một trận quay cuồng cầu vồng thất sắc biến mất vô tung vô tích giống như chưa bao giờ xuất hiện qua ở nơi này.

Quân đội hai bên nhìn thấy sự việc liền kinh hoàng đến độ vũ khí trên tay đều bỏ xuống, quỳ trên đất khấu đầu la lớn tiên nữ hạ phàm, nay tiên nữ lại quay về trời rồi.

Vũ Văn Nguyệt lúc này cũng ôm lấy Sở Kiều đang hôn mê di chuyển vào bờ.

Đại Ngụy mừng chín tháng chạp, Thái tử phi biến mất ở Bắc Cương, sống chết không rõ.

Đại Ngụy mừng một tháng giêng, toàn dân ngoài ăn Tết, còn được ăn mừng Tân hoàng lên ngôi, lấy hiệu là Thuận Thiên hoàng đế, đại xá thiên hạ. Đồng thời truy phong thái tử phi đã mất tích Vũ Văn Ngọc Lan làm Thừa Thiên hoàng hậu, mở ra một thời kì thái bình thịnh thế đầu tiên ở Đại Ngụy.

Ngụy tài nhân có công nuôi dưỡng tân đế lúc nhỏ, được tân đế sắc phong làm Thái hậu, tạm thời chưởng quản lục cung. Thập tam vương gia xóa bỏ danh xưng Bắc Yên Vương, khôi phục phong hàm Dự Vương, được triệu hồi về Trường An giúp hoàng đế xử lý quốc sự. Đồng thời ban hôn cùng Mông Phong, nghĩa nữ của Mạc lão tướng quân. Riêng về Nguyên Thuần nhiều lần muốn hành thích Yên Tuân, tuy rằng không thành nhưng để khen ngợi cho lòng dũng cảm ‘vì nước quên thân’, khôi phục trở lại tước vị trưởng công chúa.

Đại cung nữ A La bởi vì hết lòng chăm lo cho Thái tử Nguyên Hiến, được thăng chức nữ quan quản lý Đông cung trong vòng mười năm, sau đó được ngoại lệ xuất cung gả cho cho tướng quân Nguyệt Cửu dưới trướng Thanh Hải vương Vũ Văn Nguyệt.

Hoàng đế còn ra một sắc lệnh kì lạ, vào mỗi năm ngày hai mươi lăm tháng chạp, mỗi một gia đình đều phải đặt một cây tùng nhỏ trong nhà phía trên trang trí vật nhỏ tinh xảo, phía dưới gốc cây đặt quà cho đứa bé trong nhà. Người dân bởi vì được sống trong ấm no hòa bình, cũng rất hăng hái tham gia, coi như được thêm một ngày lễ trước năm mới vậy.

Vào tháng chạp mỗi năm, người dân thành Bắc Cương đều có thể trông thấy Hoàng đế của họ ngụ lại trong thành một tháng, ngày mừng chín Hoàng đế thường đi về phía hồ băng ở gần núi Tử Lệ không biết để làm gì. Chỉ biết suốt mười lăm năm trị vì, mỗi năm tháng chạp đều không thay đổi thói quen của Ngụy đế. Bởi vì các nước đã kí hiệp định đình chiến nên không có ai làm khó dễ Ngụy đế muốn đi ra nước ngoài du lịch.

Đại Ngụy năm Thuận Thiên thứ mười sáu, Hoàng đế thoái vị nhường lại ngôi báu cho Đông cung Thái tử Nguyên Hiến. Ngoài ra hắn còn sắc phong cho phò mã của Nguyên Thuần công chúa là Ngụy Thư Diệp trở thành tể tướng. Đô đốc Mạc Thanh ngoài nắm chức đại soái của Kiều Kị Doanh, còn có thể điều động năm binh chủng bao gồm bộ, thủy, pháo, tượng và kỵ binh. Cả hai người này sẽ trở thành cánh tay trái và tay phải giúp đỡ Tân hoàng trị quốc.

Tháng chạp năm đó, Thái thượng hoàng như thường lệ di phục xuất tuần đi về phía Bắc. Quân lính giữ thành Bắc Cương truyền tai nhau rằng, đã thấy qua Thái thượng hoàng cùng hai vợ chồng Thanh Hải vương, bọn họ còn đi cùng một ông lão nhỏ tóc bạc, di chuyển về hướng hồ băng ở núi Tử Lệ. Từ đó trở đi, Thái thượng hoàng của Đại Ngụy cũng biệt vô tông tích.

Hoàn Chính Vãn

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Ngoại Truyện 1

Tiếng đập cửa dồn dập không dứt vang lên trong ngôi nhà nhỏ.

Ngọc Lan làn mi hơi rung động, mờ mịt chớp mắt vài cái mới vực tỉnh, đầu thì đau nhức như búa bổ, ở bên tai là âm thanh gõ cửa xen lẫn tiếng la lớn hối hả của cô bạn phòng bên.

“Nè Michelle, mau tỉnh dậy!!! Gần bốn giờ chiều rồi đó. Bộ you muốn trễ xe buýt đi làm hả?”

“Tối đây....”

Hiện giờ cô đã rất tỉnh ngủ rồi, tiếng động lớn như vậy nếu cô còn không thức dậy, chắc là hàng xóm sẽ gọi cảnh sát sẽ đến kiểm tra nhà luôn ấy chứ.

Michelle là tên tiếng Anh của Ngọc Lan. Khi bạn cùng nhà nổi cơn giận dữ sẽ gọi cô bằng tên như vậy.

Đây là ngôi nhà nhỏ có ba phòng, được cô và bạn học cùng ngành mượn hai phòng. Cô ấy tên Kim Ngôn tên tiếng anh gọi là Jenny. Còn lại một phòng để trống cũng chưa thấy chủ nhà cho ai mượn cả. Cho nên thường ngày hai cô rất tự do tự tại xem nơi đây là nhà của chính mình, sống rất thoải mái.

Ngôn Ngôn này cuộc sống vui vẻ có ba mẹ thương yêu, gia cảnh tuy không thể nói là thượng lưu nhưng cũng sống rất tốt. Mặc dù cô ấy không cần đi làm, nhưng vẫn là vì bạn tốt mà chen một chân, đồng cam cộng khổ cùng nhau đi xin việc.

Hai cô đi tìm việc làm ở trong một nhà hàng Tây ở gần nhà, chỉ cần làm ca tối ba đêm một tuần từ năm giờ đến mười giờ tối. Rất may mắn là nhà hàng tuy nhỏ nhưng đông khách, ngoài đăng bảng cần nhân viên phục vụ, còn cần một nhân viên pha rượu và chuyên pha cà phê bằng máy. Cả hai cô đều học ngành quản lý khách sạn, nên cùng lúc được tuyển vào. Ngọc Lan do có tay nghề pha rượu và cà phê tốt hơn một chút nên được nhận việc đứng quầy rượu, còn Kim Ngôn thì làm phục vụ bàn. Mỗi tối làm xong việc cô ấy về đến nhà sẽ than vãn tay mỏi chân run không thiết tha làm gì nữa.

Cho nên việc com nước vệ sinh nhà cửa thường ngày đều là do Ngọc Lan đảm nhận, cô cũng rất thích nấu ăn cho nên cũng là tự nguyện hiến thân vì đại nghĩa. Ngôn Ngôn tuy rằng không thích việc nhà nhưng cô ấy lại rất thích tiêu tiền cho Ngọc Lan. Thường xuyên mua tặng cô từ quần áo, túi xách, mỹ phẩm cho tới nước hoa. Nhưng được một hai lần Ngọc Lan đã kiên quyết từ chối không nhận, thì Ngôn Ngôn mới hiểu rõ tính tình cương trực của cô bạn, cho nên không dám mua đồ lung tung nữa. Mà hăng hái giúp cô làm chút việc nhà. Hai năm trôi qua, cô và cô bạn học này lại thân càng thêm thân rồi.

“Ồ nhà còn panadol hay không? Tớ nhức đầu quá giống như muốn nứt ra luôn rồi nè, hu hu” Ngọc Lan mở ra cửa phòng liền meo máo tổ khổ với bạn thân.

“Đáng đời cậu, ngủ cho lắm vào, nếu tớ không gọi chắc cậu định nướng đến tối luôn quá hà” Kim Ngôn không cho là gì vừa nói vừa chỉ chỉ vào bên thái dương của Ngọc Lan, sau đó hừ lớn đi xuống bếp lục lọi trong tủ thuốc dự phòng, lấy ra hai viên thuốc cho bạn.

Ngọc Lan đi theo cô ấy, sau khi nhận được thuốc thì mở vòi lấy đầy một ly nước sau đó uống lẫn thuốc và nước vào trong yết hầu. Ở Úc tiêu chuẩn vệ sinh rất cao cho nên nước từ vòi nước có thể uống trực tiếp không cần nấu sôi. Tuy nhiên cũng có cái bất tiện chẳng hạn như bây giờ bởi vì mùa đông nên nước cũng rất lạnh lẽo, cô uống xong liền rung mình mấy cái.

Sau đó dưới sự chỉ huy của bạn tốt, cô chạy vào tắm rửa thay quần áo chuẩn bị đi làm ca tối.

Trong thời gian đứng đợi xe bus, Kim Ngôn thấy Ngọc Lan mặt mày mơ hồ, liền lo lắng nói: “Cậu không sao chứ? Sao mặt tái xanh vậy, đừng có hù tớ nha”.

Ngọc Lan liền lắc đầu nói: “Hồi nãy tớ cảm thấy đau đầu bây giờ đỡ nhiều rồi. Hôm nay tớ ngủ thì nằm mơ thấy một giấc mơ rất dài rất kì lạ giống như trải qua cả đời người vậy. Trong đó có cái gì đó rất quan trọng, tớ muốn nhớ ra nhưng cố gắng hoài mà không tài nào nhớ được”.

“Xi, chắc tại cậu coi phim nhiều quá nên vẫn còn thơ thần trong đó chưa hồi hồn được đó. Hồi trước tớ cũng như cậu vậy, nhưng nhờ tớ luyện tập không ngừng nên bây giờ đã thành mình đồng da sắt rồi. Phim ảnh không có sức ảnh hưởng gì với tớ nữa. A, xe buýt tới rồi kìa”.

Ngọc Lan nhìn theo hướng cô bạn chỉ, thì thấy một chiếc xe buýt màu vàng chậm rãi chạy đến. Kim Ngôn nhanh nhẹn đưa bàn tay ra phẩy nhẹ, xe liền tiến vào bên đón hai cô. Bác tài là một người đàn ông trẻ tuổi người Úc rất vui vẻ thân thiện. Sau khi chào hỏi, hai cô quét thẻ điện tử lên hộp kiểm tra tự động, sau đó đi đến cuối xe tìm hai chỗ trống ngồi xuống.

Bởi vì xe này đi từ hướng trung tâm thành phố đổ về khu vực hai cô ở, nên người đã xuống xe gần hết, hai cô cũng có ghế ngồi thoải mái. Xe chạy khoảng mười lăm phút thì ngừng lại ở trạm mà hai cô bấm chuông xuống xe. Trước khi Ngọc Lan rời khỏi còn cười chào tạm biệt bác tài, anh ta rất vui vẻ còn khen: “Your smile is beautiful, keep smiling”. (Nụ cười của em rất đẹp, luôn tươi cười như vậy nhé).

Ngọc Lan đỏ mặt một hồi, lại còn bị bạn thân ở một bên chọc ghẹo.

Thời khóa biểu ăn uống nghỉ ngơi và làm việc của Ngọc Lan và cô bạn cứ như vậy tuần hoàn cho đến một buổi sáng đẹp trời vào tháng tám, kì nghỉ kết thúc. Hai cô lại chuẩn bị cặp sách sẵn sàng để đi đến trường.

Trong học kì này, các cô phải học môn ‘Các loại rượu của nước Úc’. Ngọc Lan vừa đọc tên môn học đã muốn liú lười. Đánh chết cô cũng không biết cách thưởng thức rượu đâu. Lại còn phải phân biệt chủng loại, rồi còn mùi vị, vân vân và mây mây. Cô đau khổ nói với Ngôn Ngôn, học kì này cô cảm

chắc qua không được môn này rồi. Ngón Ngón cũng nhìn cô bằng ánh mắt thông cảm, lại rất nghĩa khí vỗ vai bạn nói: “Đừng lo, cùng lắm lúc thi tớ cho cậu xem bài là được”.

Trên trán Ngọc Lan liền chảy qua mấy vạch đen, bạn ơi, bạn nghĩ ở Úc quay cóp chắc dễ ăn như ở Việt Nam hả. Khi thi cuối môn, mỗi sinh viên sẽ có năm ly rượu không có nhãn hiệu cũng không đặt theo nguyên tắc nào để trước mặt, phải nhấp thử từng ly rồi ghi ra trong đó có mùi vị gì, có trái cây nào, rồi thuộc loại gì nữa. Cho dù có copy cũng cảm chắc không qua được.

Hai cô bắt xe buýt đi đến trường, trên đường không may bị kẹt xe. Phía trước có tai nạn giao thông cộng với lượng xe lưu thông buổi sáng có hơi đông đúc nên chỉ có thể nhẫn nại mà chờ đợi. Hơn một tiếng đồng hồ sau thì hai cô mới được thả ở bến xe gần trường. Mắt thấy đã muộn giờ học, hai cô liền không nói hai lời chạy thục mạng đến phòng thử rượu. Đến lúc hai cô đến trước cửa phòng học, thì đã thờ phỉ phò không ra hơi, mà cửa phòng học lại bị khóa rồi. Kim Ngón còn không có tiền đồ ngồi bệch trên sân nhà mà thờ nữa.

Ngọc Lan lấy hết can đảm trong người, tay run run gõ cửa.

Qua một lúc cửa phòng bật mở. Một chàng trai người lai Âu Á khoảng hai mươi mấy ba mươi tuổi tóc nâu hơi gọn sóng, mắt màu xanh da trời, mũi cao môi mỏng, gương mặt vui vẻ nói: “Hello, my name is Thomas Whaley. I am your Australian Wines professor”. (Xin chào, tên thầy là Thomas Whaley, thầy là giảng viên môn các loại rượu nước Úc của các em).

Sau đó nhìn thấy Kim Ngón ngồi trên sàn thờ hồn hên thì muốn phụt cười, nhưng lại làm bộ cố gắng giữ lại không cho tiếng cười tràn qua miệng ra ngoài.

Ngọc Lan rất lễ phép chào lại sau đó cười cười nói lí do vì sao hai cô đến trễ.

Giáo sư mới cũng không quá khó khăn nói không sao, chỉ là đã giảng qua một ít về các loại rượu nếu các cô không hiểu, có thể ở lại sau giờ học thầy ấy sẽ giảng lại lần nữa. Kim Ngón lúc này nghe thấy mới đứng dậy từ dưới đất, hai mắt long lanh tỏa sáng nhìn thầy giáo, trên gương mặt còn có một rặng mây hồng nhàn nhạt đáng ngời.

Cả buổi học, một chữ Ngọc Lan cũng không đưa được vào đầu.

Gần đây trong lòng cô thường xuyên cảm thấy thiếu vắng cái gì đó quan trọng tựa như là hơi thở. Nếu không có nó thì tim phổi cũng cũng thấy đau.

Từ cái ngày xem tập cuối phim Sở Kiều Truyện đó, cô thấy mình đã trở nên đa sầu đa cảm rồi. Không lẽ cô bị Ngón Ngón nói trúng rồi, là do sức ảnh hưởng của phim đối với cô quá lớn, cho nên trong lòng mới trống vắng vậy sao.

Ngọc Lan lắc nhẹ đầu, cố gắng tập trung trở lại lời giảng của giáo sư đứng trước bảng trắng. Thầy ấy đang dùng bút lông viết một vài từ chuyên ngành và các loại rượu lên bảng. Cô thấy vậy cũng bắt đầu cảm cuội ghi chép vào vở.

Học được khoảng năm tiết, có một hôm giáo sư trẻ Thomas cười rạng rỡ như ánh ban mai, giọng nói khoe khoang xen lẫn tự hào: “Thầy có chuyện muốn nói với các em. Cha mẹ thầy có một trang trại trồng nho để làm rượu tại Canberra này. Nếu các em muốn tìm hiểu thêm về rượu Úc có thể đến đó tham quan, còn có nếu muốn mua gì thì nói tên thầy có thể giảm mười lăm phần trăm hóa đơn nữa.

Anh trai thầy là lính không quân Hoàng Gia Úc sắp trở về từ Afghanistan. Chủ nhật này sẽ về đó gặp mặt. Thầy rất vui vì sớm được gặp lại anh ấy. Nếu các em muốn có thể đến chung vui với gia đình thầy nhé. Cha mẹ thầy sẽ khui rượu và làm BBQ* đãi mọi người”.

Cả lớp liền hoan hô không ngừng không khí rất náo nhiệt nhất là cánh chị em phụ nữ. Một phần vì có thể tham quan vườn nho miễn phí lại có thể được mua rượu vang giảm giá nữa. Hơn hết, là có cơ hội gặp thêm một anh chàng quân nhân đẹp trai giống giáo sư nữa. Nếu cơ hội đó được anh ta vậy không phải nghiêm nhiên trở thành phụ nhân của ông chủ trang trại rượu nho tương lai hay sao. Cơ hội tốt như vậy làm con gái chắc chắn là không bỏ qua rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Ngoại Truyện 2

Ngọc Lan vốn không muốn đi đến trang trại rượu nho gì đó của gia đình giáo sư, bởi vì cô không có hứng thú về rượu vang. Nhưng cô lại không thể chịu nổi sự mè nheo của Kim Ngón cho nên cuối cùng đành phải thỏa hiệp. Điều kiện là cô ấy phải dọn dẹp nhà cửa tuần này thì Ngọc Lan mới đồng ý đi cùng bạn tốt.

Ngón Ngón không nói hai lời liền vỗ ngực nói: “Chuyện nhỏ như con thỏ bên bờ cỏ”.

Ngọc Lan liền nhướn mi khi để nhìn cô bạn, trong lòng nói nếu cô ấy làm qua loa thì cô cũng không thèm nấu ăn tuần này nữa. Để cho KFC hoặc là McDonald nuôi cô ấy luôn đi.

Trang trại rượu nho đó nói gần không gần nói xa cũng không xa, đại khái từ nhà của hai cô đi bằng xe sẽ mất khoảng ba mươi phút. Nhưng kẹt nổi là không có tuyến xe buýt đi đến đó nên các cô đành ngâm ngùi mà gọi Uber đi vậy. Tất nhiên tiền xe là do Ngón Ngón thân ái trả.

Khi hai cô vừa bước chân ra khỏi xe, thì đã bị quang cảnh trước mắt làm cho choáng ngợp. Cái sự bao la hùng vĩ của thiên nhiên lại cộng thêm sự khai phá có trật tự của con người thật là một cảnh quan xinh đẹp. Trang trại nằm gọn gàng trên một vùng đất bằng phẳng, xung quanh có núi cao bao bọc. Ở phía trước trang trại, trồng hai dãy ngô đồng rất cao chia ra hai bên con đường dẫn vào ngôi nhà chính.

Ngôi nhà xây bằng gạch màu cam ngói đỏ, xung quanh có một ít dây thường xuân leo trên tường, trên bầu cửa sổ, mang lại cảm giác gia đình ấm áp ngọt ngào. Nó nằm lọt thỏm ở bên trong cơ man nào là cây cối xanh tươi và hoa thơm cỏ lạ. Hai bên trái phải còn trồng những hàng cây nho cao khoảng ngang hông người lớn, một hàng lại một hàng ngay ngắn đều đặn thẳng thớm. Bây giờ đã vào mùa nho, nên từng chùm quả to sáng bóng trĩu nặng cả cành cây, còn rất phân biệt màu sắc bên phải là nho màu xanh, bên trái là nho màu đỏ và tím. Ở phía xa còn có một hồ nước lớn bởi vì gió thổi mà không ngừng dao động đẩy nước vào bờ. Xung quanh cũng là bạt ngàn cây to bao bọc bên hồ, lại có gia đình vịt bơi lội tung tăng trong đó. Thật đúng là cảnh đẹp ý vui giống như đang xem một bức tranh đồng quê yên bình xinh đẹp của Châu Âu vậy.

Hai cô mãi mê đứng ngắm cảnh một lúc thì nghe thấy tiếng xe ô tô chạy đến. Sau đó giáo sư Thomas vui vẻ dễ mến liền chui ra khỏi xe Subaru màu đen bóng chào hai cô, ở bên ghế phụ cũng có một cô gái xinh xắn người Úc khom người đi ra cửa xe bên kia. Cô ấy hơi mỉm cười cũng rất thân thiện chào hai người. Lại nghe giáo sư giới thiệu cô nàng người Tây đáng yêu này là vị hôn thê của thầy ấy. Ngọc Lan nghe xong liền liếc mắt nhìn bạn tốt, thấy Ngón Ngón cơ mặt cứng đờ. Cô dường như còn nghe thấy tiếng trái tim của cô ấy âm thầm vỡ vụn trong không khí.

“Các bạn khác gọi điện cho thầy nói đã đến một lúc lâu rồi. Nếu không phải Emma sửa soạn quá lâu thì thầy cũng đã đến từ sớm rồi. Chúng ta mau vào đi”. Thomas nói xong thì hít sâu rồi xuyết xoa không ngừng vì bị bạn gái nhéo lên cánh tay của thầy ấy.

Nói xong hai người xoay người ôm ấp đi vào con đường mòn dẫn đến nhà chính. Mà Ngọc Lan sau khi đồng tình vỗ vỗ vai bạn tốt, cũng bắt đầu đi chuyển phía sau hai người nọ.

Sau khi chào hỏi qua hai cha mẹ của giáo sư, cả đoàn được thầy ấy hướng dẫn đi tham quan vườn nho và hầm ủ rượu. Cha của giáo sư là người Úc, mẹ là người Châu Á. Hai người rất thân thiện hòa đồng, tuy đã ngoài sáu mươi nhưng vẫn giữ được phong độ rất tốt, còn không ngại ngần liếc mắt đưa tình với nhau trước mặt đám nhỏ nữa. Họ nói mọi người cứ tham quan và uống rượu, một lát con trai cả về đến sẽ bắt đầu nướng thịt chiêu đãi cả đoàn.

Mọi người tham quan xong thì được giáo sư và bạn gái thầy ấy dẫn đến một khu vực thử rượu ngắm cảnh thư giãn. Nơi này xây trên gò đất hơi cao, xung quanh trồng trái không có cây cối cản trở. Chỉ có sàn gỗ hình tròn cao cách đất khoảng nửa mét, bên trên có tám cái cột bằng gỗ cao khoảng hai mét rưỡi chia đều xung quanh mép sàn. Ở trên đỉnh của mấy cây cột chống đỡ một giàn gỗ hình tròn, trên giàn trồng đầy dây leo, lúc này đã vào mùa xuân nên trên dây leo nở ra những bông hoa tím nhỏ nhỏ không biết tên. Có hoa nở rất lớn, cũng có hoa còn chum chim nụ trông rất đáng yêu. Ở mỗi bên cột gỗ còn được nữ chủ nhân trang trại rất lãng mạn treo rèm sa mỏng màu trắng, đang nhẹ nhàng bay bay theo gió.

Trên sàn gỗ có bốn cái bàn tròn nhỏ bằng sắt uốn lượn sơn màu trắng, mỗi bàn đều có bốn cái ghế đồng dạng theo kiểu Châu Âu. Đoàn người gồm hai mươi người chia nhóm ngồi trên ghế, có nhóm ngồi bệt trên sàn cùng thưởng thức rượu vang, phô mai và một ít thức ăn nhẹ. Có người nói chuyện, có người yên lặng ngắm cảnh đẹp bao quát từ trên cao của trang trại rượu vang.

Bỗng có một tiếng động cơ xe vang lên làm vỡ tan thành không tĩnh lặng.

Từ đường cái, một chiếc xe SUV nghênh ngang tiến vào trang trại, đỗ lại ở khu vực đỗ xe của gia đình chủ nhân. Mọi người ở trên cao tò mò nhìn xuống, thì thấy một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, nước da rám nắng, tóc đen được cắt tỉa gọn gàng, anh mặc quân phục không quân Hoàng gia Úc màu xanh dương rằn ri, chân mang giày boots đen, chậm rãi bước ra khỏi cửa xe.

Anh ta vừa ra ngoài thì theo quán tính ngẩng đầu nheo mắt nhìn về phía khu vực thử rượu. Lập tức Ngọc Lan nghe tiếng hút khí liên tục bên tai, lại nghe một cô bạn học người Úc khoa trương kêu lên: “Ồi lạy chúa, sao lại có một anh chàng Châu Á đẹp trai như vậy chứ”.

Bởi vì chiều cao của cô khiêm tốn, trong một lúc mọi người đều ủa về phía trước ngắm quân nhân cho nên cô bị che hết cả tầm nhìn. Nhưng cô vẫn có thể nghe được tiếng mọi người xôn xao dành những lời có cánh cho người mới đến. Sau đó cô nghe giáo sư Thomas cười ha ha rồi tự hào nói: “Thế nào? Anh trai của thầy đẹp trai chứ hả? Anh ấy tuy nhìn không ra là con lai nhưng vẫn có gen tốt của ba thầy đấy nha. Anh ấy cao đến một mét chín lận đấy, hơn nữa còn là là đàn ông độc thân hoàng kim nữa”.

Ngọc Lan còn thấy được bàn tay của thầy ấy vung vẩy trong không trung, giống như đang muốn gọi anh trai lên trên này, còn có giọng nói kích động vui vẻ bằng tiếng Việt truyền đến: “Anh hai, bên trên này”.

Kim Ngón này giờ đã bon chen được lên phía trước đứng, sau đó nghe thầy giáo nói tiếng Việt liền trừng mắt nhìn thầy ấy, gương mặt giống như là không tin được. Trước giờ cô luôn nói thích thầy ấy bằng tiếng Việt trong giờ học, lại than vãn về môn rượu Úc quá buồn chán, không phải là bị thầy ấy nghe hiểu hết hay sao? Cô nàng liền ỉu xiu, tâm trạng ngắm trai đẹp cũng mất hết, từ từ lui về phía sau gương mặt méo mếu lay lay cánh tay của bạn thân.

Ngọc Lan cũng chỉ biết nhìn cô bạn thân thờ dài rồi lắc đầu, vỗ vỗ đầu cô ấy an ủi mà thôi.

Lúc này, mọi người lại đổi hướng di chuyển về phía bậc cầu thang, nơi duy nhất nối tiếp phía trang trại và khu vực thử rượu. Có tiếng động di chuyển của giày boots ma sát với cầu thang gỗ tạo nên từng tiếng răng rắc răng rắc. Sau đó Ngọc Lan nghe được một giọng nói trầm ổn đầy từ tính rót vào bên tai, trong lòng cô bàng hoàng giống như đã từng nghe qua âm thanh này từ rất lâu rồi.

Anh hai của giáo sư nói tiếng Anh chào hỏi mọi người rồi giới thiệu tên họ. Anh ấy vậy mà không mang họ giống với giáo sư Thomas. Anh ấy nói mình tên là Michael Triệt Nguyễn.

Anh ấy đứng ở trong nhóm người có Tây có Châu Á, nhưng vì chiều cao vượt trội hơn mọi người nên có thể dễ dàng quan sát chung quanh. Cho đến khi thấy được bóng dáng nhỏ nhỏ quen thuộc, thì giống như bị kinh ngạc xen lẫn vui mừng tốt độ. Sau đó không nói hai lời tiến về phía trước. Đám đông thấy như vậy cũng tự động nhường đường tránh sang hai bên, để anh ấy có thể tiến lên dễ dàng hơn một chút.

Ở trong gió xuân của tháng chín tuy còn có chút lạnh lẽo mơ hồ, nhưng khung cảnh lại được ánh mặt trời rực rỡ tỏa sáng, xua đi băng giá ở bên ngoài cũng như ở trong lòng. Ngọc Lan mơ hồ cảm thấy đã thấy qua gương mặt chữ điền cương nghị và trung hậu như vậy ở đâu rồi, nhưng lục tìm trong đầu một lúc vẫn là không nhớ được. Cô liền mở to mắt nhìn người đó tiến đến càng lúc càng gần.

Đứng dưới bạt ngàn hoa tím thùy chung đang đông đưa trong gió, anh ấy hơi mỉm cười dịu dàng nói: “A Lan, vợ à, cuối cùng cũng tìm được em rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Khán Giả Xuyên Phim Sở Kiều Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.